

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:16 • 26 Temmuz 180 000 TL.(KDV dahil)

Kıbrıs'ın kaderini Kıbrıs halkları tayin etmelidir!

ilhaka hayır, işgale son!

İÇİNDEKİLER

Kızıl Bayrak'tan.....	2
Kapak.....	3
Kıbrıs.....	4-5
Düzen Cephesi.....	6-7
Sınıf Hareketi.....	8-11
Sınıf Hareketinin Sorunları.....	12-13
Program sorunları üzerine konferanslar:	
Anti-emperyalizm/bağımsızlık sorunu-6.....	14-17
Yurtdışı Çalışmasının Sorunları.....	18-20
Uluslararası Hareketin Sorunları.....	21-22
Toplumsal Yaşam.....	23
Zindan Direnişi.....	24-26
Mücadele Postası.....	27

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:16 • 26 Temmuz 1997

Fiyatı:80 000 TL. (KDV. dahil)

Sahibi ve Sorumlu Y. İşl. Md.: Gonca Balyemez
EKSEN Basım Yayın Ltd.Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. 52/5 İstanbul,
Tel: 0 (212) 638 28 83 Fax: 0 (212) 517 39 49
E-mail : kb@arti.net.tr

Baskı:

SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: (212) 880 40 75Genel Dağıtım:
BIRYAY

EKSEN Yayıncılık Büroları:

Hacı Halil Mah. 1219. Sok. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No:33
Gebze/KOCAELİ Tel: 0 (262) 642 41 90853. Sok. Bilen İşhanı No:27/604, Konak/İZMİR
Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50İlkiz Sk. Ekmen İşhanı 22/14 Kat: 5 Sıhhiye/ANKARA
Tel-Fax 0 (312) 229 40 19Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı, Vakıf İşhanı Kat:3 No:306
ADANA, Tel: 0 (322) 351 36 84Alemdar Cd. Erdoğanlar İşhanı. No: 4 Kat: 6
ZONGULDAK, Tel: 0 (372) 252 25 92Ünlü Cd. Sarı Sk. Mavi Köşe İşhanı. No: 8
BURSA, Tel: 0 (224) 223 65 39

Kızıl Bayrak'tan

Ölüm orucu ve açlık grevi şehitleri ölümsüzdür! Kavgaları kavgamızdır!

Bundan tam bir yıl önce, bedenleriyle barikat örerek zindan direnişini yükselten devrimci tutsaklar sermaye devletine geri adım attırmayı başarmıştı. Olağanüstü fedakarlıklarla ve muazzam bedeller pahasına yaratılan zindan direnişleri geleneği, verilen 12 şehitle bir kez daha taçlandırıldı.

Tutsakların başeğmez direnişi, birer birer ölümü kucaklayan şehitlerimizle zafer yürüdü. TKP (ML) tutsağı Aygün Uğur ölüm orucu direnişinin 62. gününde ölümü yenerek, ipi göğüsleyen ilk direnişçi oldu. Onu DHKP-C tutsakları Altan Berdan Keremgiller, İlginç Özkeskin, Müjdat Yanat, MLKP tutsağı Hüseyin Demircioğlu, TKP(ML) tutsağı Ali Ayata, süresiz açlık grevcisi TİKB tutsağı Tahsin Yılmaz, DHKP-C tutsağı sanatçı Ayçe İdil Erkmek, TİKB tutsağı Hicabi Küçük, DHKP-C tutsağı Yemliha Kaya, TİKB tutsağı Osman Akgün ve TKP(ML) tutsağı Hayati Can izlediler.

Tedhit ve zorbalıkla mücadeleyi bastırmayı başaramayan sermaye devleti, devrimci tutsakların ölümle alay edercesine, birer birer şehit kervanına katılarak meşaleleşmesi karşısında korkuya kapılıp diz çökmek zorunda kalmıştı.

Zafer yalnızca zindanlarda gaspedilen temel bazı hakların kazanılması, saldırının geri püskürtülmesi ile sınırlı

kalmadı. Ezilen emekçi kitleler ve devrimci hareket bu zaferle büyük bir moral gücü kazandı. İnsanın insan tarafından sömürülmediği bir dünya isteyen, devrim ve sosyalizm uğruna canlarını feda etmeye hazır olan devrimci tutsaklar elbet ezilen emekçi kitlelerin yüreğinde ve kavgasında ilelebet yaşayacaktır.

Şehitler kavgada bayraklaşırken, "dövüşenler ölenlerin tutmaz yasını" diyerek kutlandı zafer...

Ne var ki bugün, sermaye devleti devrimci tutsakların yarattığı değerlere yeniden el uzatmaya kalkışmaktadır. Sinsi saldırılar ardı arkasına sürmekte, yeni cezaevi yasasıyla hücre tipi cezaevi uygulaması bir kez daha gündeme sokulmaya çalışılmaktadır. Faşist sermaye iktidarına bu kör cesareti veren kuşkusuz ki kitle hareketinin durgunluğu ve devrimci hareketin zayıflığıdır.

Tam da bu nedenle bugün, zindan direnişlerini anmanın en anlamlı, en devrimci biçimi, zindanlardaki saldırılara karşı kitlesel bir tepkiyi ve karşı duruşu örgütlemekten geçmektedir. Bugün anma etkinliklerine aktif katılım sağlamak ne denli yakıcıysa, zindanlar sorununu işçi ve emekçi kitleler içerisinde gündem edinmek ve faşist saldırılara karşı kitlesel aktif bir muhalefeti yükseltmek de o denli

önemlidir.

Zindan direnişçileri nasıl ki yalnızca cezaevi koşullarının düzeltilmesi için değil, sömürü düzeninin ürettiği tüm bir sömürüye, sefalet, baskı ve işkenceye karşı mücadele bayraklarını kaldırdıysa, ezilen emekçi kitleler de topyekün faşist sermaye rejimine karşı direnişi yükseltmelidirler.

Onurumuz olan şehitlerimize sahiplenmek, onların mücadelesine sıkı sıkı sarılmaktan geçmektedir. Zira onlar hep ezilenlerin yanında oldular. Mücadelemizin en önünde yer aldılar. Bu kavganın ortayerindeyken, bizden koparılıp tutsak edildiler. Faşist devlet onları işkenceden geçirdi, kaybetti, zindanlara tıktı. Ama asla teslim alamadı.

İşkencehanelerde faşist devlete diz çöktürenler, zindanları da birer direniş kalesi haline getirdiler.

Devrim şehitleri ve tüm zindan direnişçileri onurumuzdur. Onurumuza el uzatılmasına izin vermeyeceğiz! Zindanlara yönelik faşist plan ve uygulamalar bu kez de sökmeyecek. Zafer ise yalnızca devrimci tutsakların değil, zindan direnişçilerinin mücadelesine kendi mücadelesi olarak sahiplenilen, sermayenin faşist kudurganlığı önünde barikat olan herkesin olacak!

Ölüm orucu ve süresiz açlık grevi şehitleri ölümsüzdür!

**Gazetene sahip çık!
Abone Ol! Abone Bul!**

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 2 000 000 TL. 1 Yıllık Yurt içi 4000 000 TL.
Yurt Dışı 130 DM. Yurt Dışı 260 DM.

Fatma ÜNSAL adına, Y. Kredi Bankası İSTANBUL/Aksaray Şb.

TL için : 0079219-2

DM için : 3002991-8 No'lu hesaba yatırdım.

Makbuzun fotokopisi ektedir.

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Abone
Formu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kırt Ulusal Sorunu

Teorik

Programatik

Spektifler

ve

Değerlendirmeler

**GENİŞLETİLMİŞ
2. BASKISI
HAZIRLANIYOR!**

BEŞİR YALINÇELİK

İlhaka hayır, İşgale son!

9 Temmuz'da New York'ta, Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti Cumhurbaşkanı Rauf Denktaş ile Rum yönetimi lideri Glafkos Kleides biraraya geldiler. Yunanistan ve Türkiye arasında "dostluk" rüzgarlarının estiği şeklinde yansıtılan bu görüşme, gerçekte ABD emperyalizminin tam denetimi ve yönlendirmesi altında gerçekleşti. Ardından AB devreye girdi ve Kıbrıs Rum kesimine tam üyelik için kapısını açacağını ilan etti. Karşı atığa geçen Türk devleti ise "Kıbrıs fatihi" Ecevit aracılığıyla kalabalık bir heyetle Kıbrıs'a gitti. Kıbrıs ilhakının 23. yıldönümünü kutlamak kisvesiyle yapılan gezide KKTC'nin TC'ye tam entegrasyonu doğrultusunda bir çok ekonomik-siyasi ve askeri anlaşma imzalandı. Atılan tüm bu adımlar Kıbrıs sorununu yeniden tırmadı ve gündemin odağına oturdu.

Oysa yukardaki tablo Kıbrıs sorununun yalnızca güncel boyutudur. Gerçekte ise, 300 yıldan fazla Osmanlı, ardından da İngiliz sömürgeciliği altında kalan Kıbrıs, emperyalist güçlerin, işbirlikçi Türk ve Yunan devletlerinin ve onların Kıbrıs'ta kuzeyi ve güneyi ile dayandığı yönetimlerin bir sömürü ve talan alanıdır.

Türkiye'nin ilhakçı ve işgalci politikaları, Yunanistan'ın gerici hükümlerliği ve emperyalistlerin egemenliği altında bölünmüş bu ada önemini stratejik konumundan almaktadır. Barındırdığı askeri üslerle adeta bir cephane, Ortadoğu halklarına karşı konuşlandırılmış bir silah durumundaki Kıbrıs üzerinde tüm bir tarihi boyunca hep kirli oyunlar oynandı. Emperyalist güçler bu adaya hep bir talan ve sömürü alanı olarak baktı. Kuzey Kıbrıs'ı "yavru vatan" ilan eden Türk sermaye devleti ise yalnızca emperyalizm ile işbirliği içerisinde bu adayı çiftliği gibi kullanmakla yetinmedi. Susurluk'la birlikte bir kontrgerilla cumhuriyeti olduğu açıkça ortaya çıkan sermaye devleti tüm pisliğini bu adaya taşıdı. Bugün Kıbrıs adeta bir kontrgerilla yatağı ve gizli servis cenneti durumundadır. Başta kirli para aklama, silah ve uyuşturucu ticareti olmak üzere hertürlü kirli ve rezil işin merkezi durumundadır. Tıpkı Tayland vb. Uzak Asya ülkeleri gibi fuhuş turizminin odağı haline gelmiştir.

Tüm zenginlikleri ve değerleri emperyalistler, ada üzerinde hak iddia eden Türkiye ve Yunanistan gibi gerici burjuva devletler ile işbirlikçi yönetimler arasında paylaşılan Kıbrıs halklarına düşen ise her zaman azgın bir sömürü ve yoğun bir baskı olmuştur. Adanın asıl yerlisi ve sahibi durumunda olan

Kıbrıs halklarına kendi toprakları üzerine söz söyleme hakkı hiç bir zaman tanınmadı. Onlar sürekli birbirine karşı kışkırtıldı. Düşman kamplara bölündü. "Enosis" ve "taksim" politikalarıyla adeta birbirine kırdırıldı. Bugün Türk sermaye devletinin yıldönümünü kutladığı işgal sırasında ve sonrasında yaşanan birçok katliama uğradı. Adada yaşayan Rum ve Türk halklarını karşı karşıya getirmek için yakın dönemde de birçok kanlı senaryolar yazıldı. Her iki ülke burjuvazisi faşist taşeron ithal edip suni bir tarzda gerginliği tırmadı.

Oysa Rum ve Türk Kıbrıs halkları, tüm ezilen emekçiler gibi kardeşler. Yüzyıllardan bu yana içiçe yaşayan halkların tüm sorunlarının kaynağında emperyalist ve burjuva güçlerin sömürgeci politikası yatmaktadır. Halklar arasında düşmanlık tohumları ekmek ve her fırsatta yeşertmek, başta emperyalizm olmak üzere tüm kapitalist ülkelerin gerici burjuvazilerinin ortak bir davranış tarzıdır. Değişik ülke burjuvazileri her zaman kendi çıkar çatışmalarına emekçi halkları da alet etmeye çalışmışlardır. Bugün de Kıbrıs sorunu etrafında pompalanan şovenizm ve Yunan ile Türk halkları arasında yaşanan gerginlik en çok emperyalizmin ve burjuvazinin işine yaramaktadır. Özellikle Kıbrıs söz konusu olduğunda, ABD suni bir tarzda tırmandırılan gerginliği her zaman ellerini oğuşturarak seyretmiştir. Zira böylece, bu ada üzerindeki sömürgeci emellerini gerçekleştirmek ve Kıbrıs'ı Ortadoğu'daki saldırgan politikaları doğrultusunda kullanmak hep kolay olagelmıştır.

Ne adanın tek gerçek sahibi olan Rum ve Türk halklarının, ne de şovenizm ile zehirlenerek ülkelerindeki gerici sermaye iktidarlarının saldırıları karşısında silahsızlandırılan Türkiye ve Yunan emekçilerinin birbirlerine karşı düşmanlık beslemeleri için en ufak bir neden yoktur.

Aksine, Kıbrıs Rum ve Türk halklarının çıkarı birdir, düşmanı ortaktır. Kendi kaderlerini özgürce tayin edebilmenin tek yolu emperyalist egemenliğe, gerici Türkiye ve Yunanistan burjuvazisine ve işbirlikçi Rum ve Türk yönetimlerine karşı devrimci mücadele bayrağını kaldırmaktan, bu kavgada birleşmekten geçmektedir.

Türkiye işçi sınıfı ise Kıbrıs Rum ve Türk halklarıyla enternasyonalist dayanışma bayrağını kaldırmalı, Türkiye burjuvazisinin Kuzey Kıbrıs üzerindeki sömürgeci politikalara kararlı bir tarzda karşı durmalıdır. "İlhaka hayır! İşgale son!" demelidir!

Kıbrıs'ın kaderini Kıbrıs halkları tayin etmelidir!

"Kıbrıs meselesi", Türkiye ve Yunanistan arasında, geçmişte eskiye dayanan özel bir gerilim alanıdır. Her iki ülkenin sermaye sınıflarınca, yapay bir tarzda tırmandırılan "Kıbrıs meselesi"nin ardında emperyalist-kapitalist sistemin sömürgeci çıkarları yatmaktadır.

Geçmişten bugüne Türk ve Yunan sermayesinin, gerek dış politika sahnesinde, gerekse iç politik arenada Kıbrıs sorunu üzerinden manevralar ürettikleri, yarattıkları düşmanlık tablosunu çıkarları doğrultusunda kullandıkları bilinen bir gerçektir.

Geçtiğimiz günlerde "Kıbrıs meselesi" tekrar gündeme gelmiş bulunmaktadır. Türk devletinin Kuzey Kıbrıs'ı işgalinin yıldönümüne rastlayan gerilim, AB'nin Kıbrıs Rum kesimine üyelik kapısını açması ile başladı. Türk sermaye devleti ise bu durumu fırsat sayarak, "bütünleşme" planlarını hayata geçirmek üzere adımlar atmış bulunmaktadır.

Sorunun '74 işgali ile benzerliği sadece tarihler ile sınırlı değil. '74'de Kıbrıs'ın işgali hareketinin emrini veren Ecevit bugün yine hükümettedir ve yine başrole soyunmuş durumdadır. AB'nin kararının ardından, Kuzey Kıbrıs'a giderek Denktaş ile "bütünleşme" yolunda bir dizi anlaşma imzalayan Ecevit, sermaye sınıfının Kıbrıs'a dönük ırkçı-şoven yüzüdür.

Ecevit, Türk sermaye devletinin Kıbrıs'a dönük politikalarının sürekliliğini temsil etmektedir. '74 işgali ile başladığı bu görevini bugün ilhak politikasının mimarı olarak sürdürmektedir. Ecevit ve Denktaş'ın, bir dizi ırkçı-şoven açıklamanın ardından imzaladıkları anlaşmalar, Türkiye'nin Kuzey Kıbrıs'ı ilhakına dönük önemli adımlardır.

"Kıbrıs meselesi"nin muhatapları Yunanistan ve Türkiye ile sınırlı değildir. 1997 yılını Kıbrıs sorununun çözüm yılı ilan eden ABD başta olmak üzere, İngiltere ve diğer AB ülkeleri sorunun diğer cephelerini oluşturmaktadırlar. Bu tablonun kendisi bile göstermektedir ki, sorunun esası, hiç de sermaye devletinin iddia ettiği gibi "Türk azınlığın hakları" değildir.

Asıl sorun emperyalist-kapitalist sistemin (yapısal krizinin de iyice ağırlaştığı bir evrede) Kıbrıs üzerine planlarıdır. Türk ve Yunan devletleri, Kıbrıs üzerindeki denetimlerini kullanarak pastadan pay alma yarışı içerisindeyler. Kapitalizmin yapısal krizinin gittikçe derinleşen bir pazar krizi

ve kârlılık oranlarındaki düşüş; Kıbrıs gibi turizm, fuhuş, mafya, kara para aklama vb. işler cenneti olan küçük bir adayı önemli kılmış durumdadır. Kıbrıs, emperyalizmin "Akdeniz'deki Singapur'u" ya da daha açık bir ifade ile serbest bölgesi olmaya adaydır.

Türk sermaye devleti, bugün Ecevit eliyle attığı adımlarla Kıbrıs üzerindeki pazarlık gücünü artırmayı hesaplamaktadır.

Sermaye devleti açısından sorunun bir de iç politikaya dönük yüzü mevcuttur. Kıbrıs sorunu geçmişten bu yana çeşitli vesilelerle önemli bir iç politika malzemesi haline getirilmiştir. "Türk azınlığın hakları", "anavatan-yavru vatan" vb. demagogiler üzerinden estirilen ırkçı-şoven rüzgarlar, çok defa sermaye devleti tarafından işçi ve emekçilere karşı bir silah olarak kullanılmıştır.

Yeni kurulan MGK-TÜSİAD hükümeti, Kıbrıs üzerinden yakaladığı fırsatı değerlendirmek amacındadır. Öncelikle, Kuzey Kıbrıs'ı ilhak yolunda attığı adımlarla iç politikada gündemi belirlemeye çalışmaktadır. Birbiri ardına gelen ekonomik ve siyasal saldırı paketlerinin altında ezilen işçi ve emekçilerin gündemi değiştirilmeye çalışılmaktadır. Şoven bir propaganda ile hayata geçirilmeye çalışılan bu yönlendirme, Susurluktan bu yana iyice yıpranan devletin kitlelere tekrar sunulmasının da bir aracı olmaktadır. Kıbrıs üzerinden estirilen bu rüzgarlarla işçi ve emekçi sınıflara verilen mesaj "güçlü ve haklarını koruyan bir devlet" in varlığıdır.

Ancak biz bu devleti ve onun ardındaki sınıfın çürümüş düzenini tanıyoruz. "Anavatan" topraklarının üçte birinde yaşayan ve nüfusu 15 milyonu geçen Kürt halkının özgürlük talebini kanlı ve kirli bir savaş ile ezmeye çalışan işte bu devlettir. Daha bir kaç ay önce Susurluk kazası ile bir kontrgerilla aygıtına dönüştüğü gözler önüne serilen bu devlettir. Emperyalist para merkezlerinin direktifleri ile, işçi sınıfına açlık ve sefalet koşullarını dayatan yine sermaye sınıfı ve onun devletidir.

Kıbrıs üzerinde oynanan tüm oyunların ardında emperyalist-kapitalist sistem ve sermaye sınıfının çıkar hesapları yatmaktadır. Sorunu yaratan da, gerilimi tırmandıran da bu aynı güçlerdir. Kıbrıs'ın kaderini tayin hakkı Kıbrıs halklarının olmalıdır. Başta Türk sermaye devleti olmak üzere tüm sömürücü güçler kirli ellerini Kıbrıs halklarının üzerinden çekmelidirler.

İşgalci Türk devletinin ilhak şantajı **Kıbrıs'ın kaderini belirleme hakkı Kıbrıs halklarına aittir**

TC yıllardır 1974'te ilhak ettiği kuzey Kıbrıs'ı ve burada kurduğu yapay ve kukla devleti (KKTC) resmi olarak da kendisine bağlamak istiyordu. Bunu başarmak için Kıbrıs'ta sürekli kışkırtıcı bir faaliyet yürüttü. Sayısız provokasyonlara başvurdu. Ancak bugüne dek bu amacına ulaşamadı.

Avrupa Birliği'nin (AB) geçtiğimiz günlerde Kıbrıs Rum kesimine tam üyelik kapısını açma kararı alması Türk devleti için bulunmaz bir fırsat olmuştur. Gerçek şu ki, Türk devleti hiçbir dönem sözde bile olsa bağımsız ve birleşik bir Kıbrıs'tan yana olmamıştır. Bugün de bu yönde bir istek taşımamaktadır. Hatta AB'nin sözkonusu kararını içten içe sevinçle karşılamıştır. TC'nin AB'nin sözkonusu kararını bahane ederek Kuzey Kıbrıs'ı tümüyle kendi sömürgesi haline getirmek üzere harekete geçmesi de bunu göstermektedir.

Tarihin cilvesi de denilebilir; bugün yine '74'teki Kıbrıs işgalinin "fatih" Ecevit işbaşındadır. Ecevit yine "fiili başbakan"dır. Dahası hem dışişleri bakanı ve hem de Kıbrıs işlerinden sorumlu devlet bakanı da Ecevit'in partisindendir. Ecevit'in bugün yine işbaşında olması, hem histerik bir şoven kampanyanın yürütülmesi ve hem de tıpkı 1974'teki gibi fiili bir durum yaratılarak Kuzey Kıbrıs'ın bu kez resmen TC'ye bağlanabilmesi bakımından oldukça uygun bir durumdur. Nitekim Türk devleti de durumu değerlendirmiş, Ecevit'i harekete geçirmiştir.

Ecevit, AB'nin Kıbrıs Rum kesimi ile ilgili kararı açıklanır açıklanmaz kalabalık bir heyetle Kıbrıs'a gitti. Hiç kuşkusuz bu sıradan bir ziyaret değildi. Ecevit yalnızca "barış hareketi"nin 23. yıldönümünü kutlamalarında bulunmak için değil bir kez daha tahriklerde bulunmak için Kıbrıs'taydı. Yine "fiili bir durum" yaratmak, Kuzey Kıbrıs'ı TC'ye bağlama ("KKTC'nin TC ile entegrasyonu") planını hayata geçirmek üzere Kıbrıs'a gitmişti. Gerçekte de bu yapıldı.

Ecevit ve Rauf Denktaş kafa kafaya verip TC'nin Kıbrıs'la ilgili planları doğrultusunda adımlar attılar. Bu ikili ırkçı-şoven tam bir ikiye bölme örneği sergilediler. Türkiye Kürdistan'ındaki 15 milyonluk bir ulusun varlığını inkar edenler, nüfusu 120 bin civarındaki ada Türkleri için ayağa kalkmışlardır. Tam bir utanmazlıkla mağdurları oynadılar. Adadaki Türk varlığını, 1960 anlaşmasının TC'ye tanıdığı haklardan söz ettiler. Bu anlaşmanın iki topluma eşit haklar tanıdığını, birine tanınan bir hakkın diğerine de tanınması gerektiğini hatırlattılar. AB'nin sözkonusu kararının ise tüm bunları yok saydığını, bu bakımdan da tümüyle haksız ve gayri meşru olduğunu ileri sürdüler. Türk tarafının çözümünden yana olduğunu, R.Denktaş'ın BM gözetiminde yapılan görüşmelere katılmasının da bunun somut bir ifadesi olduğunu dile getirdiler. Ardından AB'nin sözkonusu kararla bu süreci baltaladığını, bunun Türk tarafına bağımsız davranma hakkı doğurduğunu öne sürerek, Kuzey Kıbrıs'ı tümüyle TC'nin sömürgesi haline getirmek anlamına gelen ekonomik-siyasi ve askeri bir dizi

anlaşma imzaladılar. Bunu da bir deklarasyonla ilan ettiler.

Türk devleti bir kez daha Kıbrıs'ta fiili bir durum yaratmıştır. Kendine özgü bir inisiyatif ortaya koymuştur. Ancak hem emperyalistler, hem de Yunanistan ve Kıbrıs Rum yönetimi bu inisiyatifi tanımamaktadırlar ve tanımayacaklardır. Türk devleti de Kıbrıs konusunda ortaya koyduğu bu inisiyatifin sınırlılığının farkındadır. Kıbrıs işgalden bu yana kendisi için bir dış politika yükü haline gelmiştir ve her defasında ABD ve Avrupa'lı emperyalistlerin özel bir baskısının konusu olmuştur. Bugün Kıbrıs'ta attığı adımların bu sorunun kendi çıkarları doğrultusunda bir çözümünü kolaylaştırabileceğini düşünmektedir. TC, başta ABD olmak üzere

emperyalizmden ayrı bağımsız bir politika izleme ve uygulama gücü olmadığını bilmekte ve bu adımlarla pazarlık gücünü artırmaya çalışmaktadır.

Sermaye devleti Kıbrıs'ı her zaman emperyalist devletlerle pazarlıkta bir koz olarak kullanmak istemiştir. Hiçbir zaman ABD başta olmak üzere emperyalistlerin Kıbrıs üzerindeki ekonomik, siyasi ve askeri hükümlerine itiraz etmemiştir. Tersine her zaman Kıbrıs'ı emperyalizmin hizmetine sunma politikası izlemiştir. Bunun karşılığında kendine düşen ise emperyalistlerden arta kalan kırıntılar olmuştur. TC bugün de aynı politikayı izlemektedir. Şu farkla ki, geline yerde Kıbrıs üzerindeki nüfuzunu daha da pekiştirmek, Kıbrıs'ı

kendisinin açık bir üssü olarak kullanmak istemektedir. Atılan son adımlar bunu amaçlamaktadır.

TC, emperyalistlere her türlü hizmeti sunmaya ve ona sadakatle uşaklık yapmaya dünden hazırdır. Örneğin ABD'nin Kıbrıs'ı Akdeniz'in Singapur'u ya da Hong-Kong'u yapma, bir diğer söyleyişle, emperyalist sömürü ve yağmaya tümüyle açık bir serbest bölge haline getirme hedefi, TC'nin de hedefi ve hülyasıdır. Sermaye devleti her yerde olduğu gibi Kıbrıs'ta da ABD'nin stratejik çıkarlarının bekçisidir. Onun güvenilir bir işbirlikçisidir. R. Denktaş'a gelince, o dün bir İngiliz işbirlikçisiydi, bugünse ABD'nin sadık bir uşağıdır.

TC'nin "yavru vatan" sevdası tümüyle aşağılık bir yalandır. TC gerçekte bir çözüm peşinde değildir. Yalnızca ve yalnızca Kuzey Kıbrıs'taki sömürgeci-burjuva çıkarlarını ve egemenliklerini düşünmektedir. Kuzey Kıbrıs halkının gerçek bir özgürlük, bağımsızlık ve demokrasiye ilişkin istem ve özemleri onu hiç ama hiç ilgilendirmemektedir. '74 işgali ile Kuzey Kıbrıs'ı ilhak edip kendine bağlamış, onu sömürgesi haline getirmiştir. Bugün Kuzey Kıbrıs TC'nin her türlü kirli işinin döndüğü, banka, otel ve kumarhanelerinde kara paranın aklandığı, mafyanın kol gezdiği bir merkez durumundadır. Geçmişte bir turizm ve tarım cenneti olan Kuzey Kıbrıs bugün bizzat sermaye devleti tarafından bir "ucuz işgücü" ve "fuhuş" cenneti haline getirilmiştir.

Sömürgeci Türk devletinin AB'nin Kıbrıs Rum kesimine ilişkin kararını bahane ederek attığı adımlar yapay KKTC'nin kendi kimliğini bulması ya da bağımsızlığının ilanı olarak yutturulmaya çalışılmaktadır. Gerçekte ise, adına ister "kısmi bütünleşme" isterse "entegrasyon" denilsin, TC bu adımlarla açıkça ilhak ettiği Kuzey Kıbrıs'ı kendisine resmen bağlamak istemektedir. Nitekim yılların sicilli işbirlikçisi Denktaş'la imzalanan antlaşmalar KKTC'yi yalnızca TC'nin yeni bir vilayeti haline getirmiştir.

Komünistler, adada yaşayan Türk ve Rum halklarının irade ve istemlerini hiçe sayan, Yunan ve Kıbrıs Rum halkını tahrik niteliği taşıyan ve Kıbrıs'ın bağımsızlık ve hükümlerine haklarına doğrudan bir tecavüzü anlatan bu tümüyle gayri meşru anlaşmaları teşhir etmeli, tanınmaması için yoğun çaba göstermelidirler. Yanısıra, başta ABD olmak üzere emperyalistlerin, Türkiye ve Yunanistan'ın Kıbrıs üzerindeki hak iddialarına ve bunun ifadesi politikalarına karşılık olarak şu istemleri ileri sürmelidirler.

Kıbrıs'ın bağımsızlık ve hükümlerine hakkı yalnızca Kıbrıs halklarına aittir! Emperyalistler, Türkiye ve Yunanistan Kıbrıs'tan ellerini çeksinler! "Garantörlük" hakkı kaldırılmalı! Kıbrıs'ın kaderini bizzat Kıbrıs halkları tayin etmelidirler!. Türk devletinin Kıbrıs'taki 23 yıllık işgali derhal ve koşulsuz olarak sona erdirilmelidir! Tüm Türk ve Yunan birlikleri Kıbrıs'ı terk etmelidir! Sömürgecilikten kalma İngiliz askeri varlığına son verilmelidir!

"Türk-Yunan uyuşmazlığı" ve Kıbrıs sorunu

Resmi dildeki ifadesiyle "Türk-Yunan uyuşmazlığı"nın uzun bir geçmişi var ve zaman içinde sorunlar azalmamış, tersine çoğalmıştır. Her iki ülkenin gerici burjuvazileri ve hükümetleri, bu anlaşmazlıkları sürekli olarak etkili bir iç politika malzemesi olarak kullanmışlardır. İki halk arasında karşılıklı bir nefret ve düşmanlığı körüklemeyi değişmez bir politika olarak izleyegelmislerdir.

İçte halk kitlelerini şovenizmle zehirlemeyi ve sersemletmeyi geleneksel bir politika olarak izleyen Türk burjuvazisinin bu doğrultuda kullandığı iki temel tema, Ermeni ve Yunan halklarına karşı aşağılık bir düşmanlıktır. Türk devleti, kardeş Yunan halkına karşı düşmanlığı ihtiyaç duyduğu her durumda depreştirebilmek için, gerici Yunan devleti ile olan çok değişik uyuşmazlık konularından döneme ve duruma göre yararlanmaktadır.

Bu ünlü uyuşmazlığın değişmez konuları, Kıbrıs sorunu, Batı Trakya Türkleri, Doğu Ege Adalarının silahlandırılması, Ege kıta sahanlığı, Ege karasuları, Ege hava sahası (FIR hattı) vb., vb.'dir. Bunlardan Kıbrıs sorunu dışındakiler doğrudan emperyalist çıkarlarla ilgili olmayıp, her iki devletin kendine özgü çıkarlarını ilgilendirmektedir. Ne var ki, geçmişte ve bugün, başta ABD olmak üzere, emperyalistler bu iki komşu ülke arasındaki anlaşmazlıkları sürekli istismar etmişlerdir. Özellikle ABD emperyalizmi, NATO üyesi olan ve birlikte NATO'nun güneydoğu kanadını oluşturan bu iki ülke arasındaki anlaşmazlıklardan geçmişten bugüne hep en iyi biçimde yararlanmıştır. Bir yandan kışkırtarak, öte yandan sözde barıştırıp uzlaştırarak, bu ülkeler üzerindeki hegemonyasını bu yolla ayrıca pekiştirmiştir. Bu arada, ABD silah tedarikçisi de, birbirlerine karşı sürekli silahlanan her iki ülke sırtından büyük kârlar elde etmişlerdir. En son bilgilere göre, Suudi Arabistan'dan sonra bugün dünyanın en çok silah ithal eden iki ülkesi, Türkiye ve Yunanistan'dır. NATO'nun bu iki komşu ülkesi birbirine karşı sürekli silahlanmaktadırlar ve bu silahları NATO'nun patronu ABD'den satın almaktadırlar!

İçinde bulunduğumuz dönemde özellikle Ege kıta sahanlığı (12 mil)

sorunu yüzünden iki ülke ilişkilerinde ciddi gerginlikler yaşanmaktadır. Yunanistan karasularını 12 mile çıkarmak istemekte, Türkiye ise bunu "savaş nedeni" sayacağını ilan etmiş bulunmaktadır. Türk devleti sık sık Ege Denizi'nde kışkırtıcı askeri tatbikatlar yapmaktadır. Son zamanlardaki yoğun silahlanmada bu anlaşmazlığın ve gerginliğin büyük payı var.

Bugünkü biçimiyle Kıbrıs sorunu, denebilir ki Türk burjuvazisinin izlediği politika bakımından ABD'den farklılaştığı nadir sorunlardan biridir. Bugünkü biçimiyle diyoruz, zira 1974 yılındaki müdahale ve işgale kadar, Türkiye Kıbrıs sorunu da kelimenin tam anlamıyla ABD'nin dümen suyunda hareket ediyordu. Türkiye 20 yılı aşkın bir süredir Kıbrıs'ta işgalci bir güç durumundadır. Yunan burjuvazisinin Kıbrıs'ı toptan ilhak etme geleneksel politikası karşısında Türk burjuvazisinin izlediği politika, Kıbrıs'ı bölmek ("taksim!") ve Türk parçasını fiilen ya da resmen kendine bağlamak olmuştur. Her iki devletin kendi politikaları doğrultusunda karşılıklı yürüttükleri kışkırtma ve oyunlar, sonunda Türkiye'nin 1974 yılında Kıbrıs'ı işgal etmesine ve böylece de fiilen bölünmesine yolaçtı. Türkiye işgal ettiği kesimde kurduğu kukla Kıbrıs Türk devletini fiilen kendisine bağladı.

Kıbrıs sorunu, Türk burjuvazisinin dış politika alanında kendine özgü inisiyatifinin bu en önemli örneği, aynı zamanda bu inisiyatifin sınırlarını göstermek bakımından da dikkate değerdir. Bu dış politika inisiyatifi, işgaldan beri bir dış politika yükü haline gelmiş, ABD ve Avrupa emperyalistlerinin Türk devleti üzerindeki baskısının özel bir konusu olmuştur. Türk burjuvazisi bir süredir bu yükten kurtulmak istemektedir. Avrupa'ya imzalanan son Gümrük Birliği Antlaşmasıyla bu doğrultuda ilk adımlarını da atmıştır. Kıbrıs sorunu çarpıcı bir biçimde bir kere daha göstermektedir ki, Türk burjuvazisinin kendi yayılmacı ve saldırgan emelleri doğrultusunda bağımsız bir politika izleme ve uygulama gücü yoktur.

EKİM 3. Genel Konferansı/Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler
(Eksen Yayıncılık, s.70-72)

Kıbrıs sorununu yaratan emperyalistler ve işbirlikçileridir **Kıbrıs'tan elinizi çekin!**

Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti (KKTC) Cumhurbaşkanı Rauf Denktaş ile Rum yönetimi lideri Glafkos Klerides, Kıbrıs sorununu görüşmek üzere, 9 Temmuz'da New York'ta biraraya geldiler.

Üç yıl aradan sonra gerçekleşen görüşme ilk kez BM gözetiminde yapıldı. Görüşmelerde Kıbrıs üzerinde hak iddiasında bulunan tüm güçler devreye girdiler. Başta ABD olmak üzere diğer emperyalistler, Türkiye ve Yunanistan yeni çıkarlar peşindeydiler ve hepsinin de kendilerine göre hesapları vardı. Bu nedenle görüşmelere kendi çıkarları doğrultusunda müdahale etmekte gecikmediler.

'97 yılını Kıbrıs sorununun çözümü yılı ilan eden ABD, inisiyatif kimseye kaptırmak istemiyordu. BM sekreterliği seçiminin kendi istediği biçimde sonuçlanmasını Kıbrıs sorunda kendi çözümünü dayatmak için ek bir imkan sayıyordu. ABD, BM'yi devreye sokmakla da yetinmedi. Bill Clinton "Bosna barışının mimarı" Richard Holbrook'u aktif arabuluculuk yapması için Kıbrıs Özel Temsilciliği'ne atadı. Besbelli ki ABD Kıbrıs üzerindeki hükümler haklarını kimseye paylaşmak dahi istemiyordu.

ABD, ister bugünkü fiili bölünmüşlük durumu sürsün, isterse "iki toplumlu-iki kesimli federasyon" biçiminde bir çözüme gidilsin, Kıbrıs'ın tek egemeni olmak niyetindedir. Nitekim görüşmelerin sürdüğü sırada, yeni atanan Kıbrıs Özel Temsilcisi Holbrook aracılığıyla, bu niyetini AB temsilcilerine ve bu arada da Türkiye ve Yunanistan'a hissettirmekten kaçınmamıştır.

ABD geçmişte Türkiye ve Yunanistan arasındaki anlaşmazlıkları sürekli istismar etmiştir. Bu anlaşmazlıklardan kendi çıkarları doğrultusunda yararlanma yoluna gitmiştir. Bir yandan kışkırtarak, öte yandan barıştırıp uzlaştırarak bu ülkeler üzerindeki hegemonyasını pekiştirmiştir.

ABD bu bilinen politikayı Denktaş-Klerides görüşmeleri sırasında da etkin biçimde sürdürmüştür. Bir yandan aktif arabuluculuk yaparak onları BM'in denetiminde biraraya getirmiş, uzlaşmaları için yoğun telkinlerde bulunmuştur. Ama öte yandan bizzat R.Holbrook "Kıbrıs, Akdeniz'in Singapur'u olma potansiyeline sahip. Bu fırsatı iyi değerlendirmek gerekir" diyerek gerçek niyetlerini açığa vurmaktan da çekinmemiştir.

ABD'nin gerçekte ilgilendiği tek şey Kıbrıs'taki stratejik çıkarlarıdır ve attığı adımlar bu çıkarların pekiştirilmesi içindir. "Çözüm"ün şu ya da bu biçimde olması ABD için farketmemektedir. Her iki durumun da sorunun gerçek bir çözümüne tekabül etmediğini, iki ülke arasındaki anlaşmazlıkların devam edeceğini bilmektedir. Bu durumda ABD, bugüne dek yaptığı gibi, yine bu anlaşmazlığı çıkarları gerektirdiğinde

kışkırtacak, iki ülkeyi ve Kıbrıs'taki işbirlikçileri çatıştırıp-yorarak gerisin geri kendisine başvurmaya mecbur edebilecektir. ABD gerçek bir çözüm peşinde değildir. Onun tek hedefi, özellikle TC için bir dış politika yükü haline gelen bu sorundan yararlanarak Kıbrıs üzerindeki hegemonyasını pekiştirmektir. Dahası Kıbrıs'ı emperyalist sömürü ve yağmaya açık tam bir serbest bölge haline getirmek istemektedir.

İngiltere ve Avrupa Birliği

Kıbrıs konusunda taraf olan emperyalistlerden biri de İngiltere'dir. Bilindiği gibi Kıbrıs daha önceleri bir İngiliz sömürgesiydi. Bu konumunu yıllar önce kaybetmişti. Buna karşın İngiltere hala Kıbrıs üzerinde hak iddia etmekten vazgeçmemektedir. Sorunun alevlendiği her dönem hemen 1960 anlaşmasına başvurmakta, bu anlaşmanın kendisine sağladığı "garantörlük" ve Kıbrıs'ta üs bulundurma hakkını hatırlatmaktadır.

Öte yandan İngiltere AB üyesi bir ülkedir. Ancak Kıbrıs sorunda AB ile ortak bir tutum içinde değildir. AB'nin Kıbrıs'a dönük girişimlerinden

rahatsızlık duymakta, sömürgecilikten kalan haklarını muhafaza etmeye çalışmaktadır.

Avrupalı emperyalistler de son yıllarda Kıbrıs sorununa giderek artan bir ilgi göstermektedirler. Onlar da ABD ve İngiltere gibi kendi çıkarları peşindedirler ve Kıbrıs pastasından pay istemektedirler. Yunanistan'ın topluluk üyesi bir ülke olmasını bunun için bir imkan saymakta ve girişimlerinin bir dayanağı olarak kullanılmaktadırlar.

Yunanistan ve Türkiye arasında, Kıbrıs sorunda cereyan eden anlaşmazlıklardan ve çelişkilerden yararlanma politikasını Avrupalı emperyalistler de izlemektedir. 9 Temmuz'da New York'ta gerçekleştirilen Denktaş-Klerides görüşmesinin hemen ardından Kıbrıs Rum kesimine tam üyelik kapısını aralama kararı almaları da bu politikanın somut bir ifadesidir. Bununla TC'yi kendi dayattıkları çözüme ikna etmeyi amaçlamaktadırlar. Asıl amaçları ise sorunu istismar edip her iki ülkeden de bir takım tavizler koparmaktır. Öte yandan bu karar aynı zamanda ABD'ye verilmiş bir mesaj niteliğindedir. Avrupalı emperyalistler bu kararla açıkça Kıbrıs'taki hükümlerliği ABD ile paylaşmak

istediklerini bildirmişlerdir.

"Kıbrıs sorunu"nu yaratan emperyalistler ve işbirlikçileridir

Kıbrıs yaklaşık üçyüz yıl Osmanlı ve ardından da uzun yıllar İngiliz sömürgeciliğine sahne oldu. Kıbrıs bugün de emperyalizmin, özellikle de ABD emperyalizminin sınırsız sömürü ve yağmasına maruz bir ülkedir. Günümüzde Kıbrıs, Kuzey'i ve Güney'iyle, emperyalist devletlerin bir askeri üs yığınağı durumundadır. Deyim yerindeyse Ortadoğu halklarına dönük cephane yüklü bir büyük uçak gemisidir.

Türkü ve Rumuyla Kıbrıslı işçi ve emekçiler arasında herhangi bir çıkar kavgası yoktur, tersine çıkarları ortaktır. İki halkın kendilerinden kaynaklanan ve kardeşçe çözemeyecekleri hiçbir sorunları yoktur. Yıllarca sürdürülen ırkçı-şoven propagandalara rağmen bir avuç fanatik dışında, iki halk hala karşılıklı kardeşlik ve dostluk duygularıyla doludur. Kıbrıs'ı bölen, iki halk arasında düşmanlık körikleyip çitler örenler emperyalistler, Türk ve Yunan devleti ve onların adadaki işbirlikçileridirler. Kıbrıs iki halkın irade ve istemleri hilafına bölünmüştür. Türk ve Yunan devletleri de izledikleri "enosis" ve "taksim" politikalarıyla aynı ölçüde sorumludurlar. Kıbrıs'ın bugünkü duruma düşmesi onların izledikleri bu politikalar sayesinde mümkün olabilmıştır.

Sonuç olarak, Kıbrıs sorununun temelinde emperyalist devletlerin ada üzerindeki egemenliği yatmaktadır. Gericici Türk ve Yunan devletinin ve onların adadaki işbirlikçilerinin bu egemenliğe dayanak olmaları bunu tamamlamaktadır.

Türk-Rum Kıbrıs halkı yıllardır her türlü haktan yoksun koşullarda yaşamaktadır. Bölünmüşlük onların durumunu daha da ağırlaştırıcı bir rol oynamaktadır. Emperyalistler "federasyon" önerilerinin hayata geçmesi halinde sorunun çözüleceğini propaganda etmektedirler. Ne var ki, emperyalistlerin dayattığı ve bugünkü bölünmüşlük durumunun tescilinden başka bir anlama gelmeyen "iki toplumlu-iki bölgeli federe Kıbrıs" sorunu çözmeyecektir. Çözüm, Kıbrıs'lı Türk ve Rum işçi ve emekçilerinin emperyalizme, gericici Yunan ve Türk devletine ve onların adadaki işbirlikçilerine karşı kararlı ve birleşik mücadelesinden geçmektedir. Kurtuluşa ancak böyle bir mücadele sonucunda ulaşılabilir. Emperyalizmin, Türk ve Yunan gericici devletlerinin ve işbirlikçilerinin adadaki egemenliklerine son verilmelidir. Kıbrıs halkı ancak o zaman özgürlüğüne kavuşabilir. Gerçek ve kalıcı bir eşitlik, kardeşlik ve gönüllü birliktelik ancak o zaman sağlanabilir. Yıllardır sömürgecilik koşullarında yaşayan Kıbrıs halkının özlemi de budur.

Şovenizme ve yayılmacılığa karşı halkların kardeşliği için!

Komünistler, bölge halklarına ve bölgedeki devrimci dinamiklere karşı emperyalizmin hizmetindeki bu militarist, saldırgan ve maceracı politikaya karşı sistematik bir mücadele yürütmelidirler. Bu politikanın her bir ögesini ve somut uygulamasını kitleler önünde sürekli teşhir etmeli, Türk tekelci burjuvazisinin kendi bencil sınıf çıkarı ve emperyalist çıkarlar uğruna işlediği suçları açığa çıkarmalıdır. "Milli dava" ya da "milli menfaatler" demagogilerinin gerçek içeriğini sergilemeli, emperyalist yayılma emellerinin aracı olarak kullanılan pantürkist ve panislamist ideolojiler ile "neo-osmancılık" akımına karşı mücadele etmelidirler.

Dış sorunları, komşu devletlerle gericici sürtüşmeleri ve halklara karşı şovenist düşmanlığı iç politikada kullanmak, böylece dikkatleri iç sorunlardan dış sorunlara çekerek hedef saptırmak, tüm ülkelerin burjuvazileri gibi Türk burjuvazisinin de sık sık başvurduğu bir taktiktir. Bu aşağılık taktik teşhir edilmeli, milliyetçi demagogilerin ve şovenist kampanyaların iç sorunları gölgelemesine ve sınıf mücadelesini zaafa uğratmasına meydan verilmemelidir. Tüm komşu halklarla dostluk ısrarla propaganda edilmeli, özellikle kardeş Yunan ve Ermeni halklarına karşı yürütülen iğrenç kampanyalara göğüs gerilmelidir.

Kıbrıs'ın bağımsızlığı ve

hükümlerlik hakları savunulmalı, emperyalistlerin yanısıra, Türkiye ve Yunanistan'ın Kıbrıs'a her türlü müdahalesine karşı çıkılmalıdır. "Garantör"lük reddedilmelidir; Kıbrıs'ın kaderinin bizzat Kıbrıs halkları tayin etmelidirler. Türk devletinin Kıbrıs'taki 20 yıllık işgali teşhir edilmeli, bu işgalin derhal ve koşulsuz olarak sona erdirilmesi talep edilmelidir. Tüm Türk ve Yunan birlikleri Kıbrıs'ı terketmeli, sömürgecilikten kalma İngiliz askeri varlığına da son verilmelidir.

"Türk-Yunan uyuşmazlığı" denilen şey, gerçekte Türk ve Yunan burjuvazilerinin gericici ve bencil çıkar çatışmalarından başka bir şey değildir. Türkiye ve Yunanistan halklarının kendi aralarında kardeşçe halledemeyecekleri herhangi bir sorun yoktur. Komünistler, bu çerçevede, Türk burjuvazisinin "tarihi Yunan düşmanlığı" propagandasına karşı özel bir mücadele yürütmelidirler. Kendi topraklarındaki 15 milyon Kürdün ulusal varlığını bile kabul etmeyen, Türkiye'deki Rum azınlığı çeşitli baskılarla göçe zorlayarak neredeyse bitme noktasına getiren bu inkarcı ve katliamcı sınıfın, Batı Trakya'daki 100 bin Türk için kopardığı fırtınalarla kitleleri aldatmasına izin verilmemelidir.

EKİM 3. Genel Konferansı/Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler (s.75-76)

İtiraf ve “çözülen” kontrgerilla devleti...

T.C. devleti, uzun bir zamandır büyük bir çözülme yaşıyor. Susurluk ve çete davaları ile hız kazanan bu çözülme çerçevesinde, devletin kontra güçleri hemen hergün itiraflarda bulunuyor. Bunlardan bir kısmı, devletin sürece uygun ihtiyaçlarına göre medyaya yansıyor. Ancak, esas olarak devletin gizli yapısı saklanmaya, dahası güçlendirilmeye çalışılıyor. Herşey, kısa bir dönem için görevini kötüye kullanan kişiler üzerinden açıklanmaya çalışılıyor. Böylece, devleti aklamak için uygun ortam sağlanmış oluyor. Çünkü, sermaye egemenliğinin güvencesi kapitalist devlet temize çıkarılmak isteniyor. Komünist ve devrimcilerin yıllardır döne döne vurguladıkları tüm politikalar, bir taraftan kabul ediliyor, diğer taraftan kişilere maledilerek sümenaltı edilmeye çalışılıyor. Sermaye çevrelerinin aralarındaki it dalaşının kısmen ortaya çıkardığı pislikler, aslında sermaye bataklığının üstünde dolaşan sivri sinekler kadardır. Ve bugün, işçi sınıfının dikkatini sivri sineklerden bataklığa çevirmesi her zamankinden daha anlamlıdır. Altyapısını kontrgerillanın oluşturduğu özel (kirli) savaş devletin politikalarını boşa çıkarmak, çeteleşmiş-mafyalaşmış yüzünü sergilemekle mümkündür.

MGK-TÜSİAD işbirliğiyle gerçekleştirilen yeni hükümet operasyonu, Susurluk'la ortaya serilen kontrgerilla devleti gerçeğinin üzerine sünger çekilmeye çalışılmaktadır. Bizzat kontrgerillanın kendisi tarafından! Yakın geçmiş dönemin en büyük gündem maddelerini oluşturan örtülü ödenekler, telefon dinlemeler, binlerce kirli operasyon vb., CIA ajanları; Orakoğlu, Çiller'ler, M. Ağar, İ. Şahin, Çatlı vb.lerinin şahsında açıklanarak devlet aklanmaya çalışılmaktadır. Oysa telefonlar dinlenmeye, örtülü ödenekler kullanılmaya, kirli operasyonlar, köy yakmalar-boşaltmalar, işçi-emekçi ve Kürt halkının kıyımı artarak devam etmektedir. Tüm bunların sorumlusu

faşist kontrgerilla diktatörlüğünün ta kendisidir. Çiller, Ağar, Orakoğlu, Akşener gibi sermaye uşakları yalnızca diktatörlüğün basiretsiz yöneticileridir.

Faşist sermaye diktatörlüğü, yaşanan çözülme kendi lehine çevirmek için çırpınmaktadır. Laiklik-şeriat sahte ikileminin altyapısını oluşturduğu yeni MGK-TÜSİAD hükümeti, öncellerinden daha kararlı bir yıkım ve imha politikası izleyeceğinin güvencesini vermektedir. Sermaye sınıfının devleti ve politikalarında değişen yalnızca uşaklarıdır. Ama yalnız o kadar. Silahlı Kuvvetler, bir süredir verdiği brifinglerle, Kürdistan'a yönelik daha kapsamlı bir saldırının sinyallerini vermektedir. TSK, Kemalist politikaları kendine kalkan olarak kullanmaktadır. Son siyasal gelişmeler de göstermektedir ki, faşist diktatörlük cuntacı geleneğinden hiçbirşey kaybetmemiştir. Aksine, hükümet operasyonu çerçevesinde MGK'nın hükümete direkt müdahaleleriyle, örtülü cunta iyice açığa çıkmıştır ve meşrulaştırılmıştır.

Kontrgerilla gerçeğinin, bu tarzda da olsa kabul edilmesi, komünist ve devrimcilerin yıllardır ne kadar doğru bir noktaya işaret ettiklerini açıklamaktadır. Ancak burada, genel kabul gören bir yanıltan da söz etmek gerekmektedir. Kontrgerilla; yalnız köy yakan-boşaltan, komünist ve derimcilere imha operasyonları düzenleyen, Kürt halkını haraca kesen, uyuşturucu ve silah kaçakçılığı yapan, komşu ülkelerde provokasyon eylemleri düzenleyen, suikastlar yapan vb. bir asker çetesinden ibaret değildir. Fakat tüm bunlarla birlikte sivil kanadı da bulunan bir örgütlenmedir. CIA referanslıdır. Örgütlenme gerisinde GESTAPO modeli vardır. Elbette ki, sermaye sınıfının baş düşmanına karşı gerçekleştireceği eylemler ilk sıradadır. Anti-komünist ideoloji baş ideolojisi, işçi sınıfı baş düşmanıdır. Örgüt, cumhurbaşkanından sivil yönetim kadrolarına,

Kontrgerilla partileri ve medyası

Neşe Düzel - Türk hükümetleri ve parlamentosu bu kontrgerillanın sivil ve askeri üyelerini denetlemiyor anlaşılır, değil mi?

T. Turhan - Neden denetleyemiyor. Gene dünya ve Avrupa genelinde bu örgütlerin CIA denetiminde olduğu ortaya çıktı. Şimdi CIA zaten devletler üzerinde bir devlet, yani kendi ülkesinde dahi kontrolden kaçmış ve bir cinayet örgütü CIA...

Ahmet Altan - ...Bu Özel Harp Dairesi'nin talimatnamelerde yazdığına göre gerek subay üyeleri, gerekse siviller adam öldürebilirler, sabotaj yapabilirler, adam kaçıracaklar, sakat bırakabilirler, yaralayabilirler, bunlar onların resmi görevleri arasında...

T. Turhan - ...Herhangi bir ülkede sürekli faili meçhul cinayet işleniyor, faileri meçhul kalıyorsa, kuşkuyla birinci odağı istihbarat örgütleridir. Çünkü istihbarat örgütlerinin ağı babası kirli işler bölümünde bunu yapıyor.

Ahmet Altan - CIA mı?

T. Turhan - CIA. Çok yetkilileri, yapıtlarına aldım, şu kadar yılda 20.000 kişiyi öldürdük diyor.

Ahmet Altan - Türkiye'de de bunu devletin yaptığını mı söylüyorsunuz?

T. Turhan - İstihbarat örgütleridir diyorum. Neden? Yapısı bunu yapmaya müsait. İstihbarat örgütleri bunu nereden alıyor. Gestapo'dan alıyor. Bütün istihbarat örgütlerinin kaynak modeli Gestapo'dur.

Ahmet Altan - Biz kontrgerillanın sivil uzantıları olduğunu ve bu sivil uzantıların köylerden kentlere kadar her yerde yaygın olduğunu biliyoruz. Peki, bu yaygınlık içinde politik partilerde kontrgerillanın uzantıları...

T. Turhan - II. Dünya savaşından sonra dünyaya ihraç edilen ideoloji anti-komünizmdir. Amerika anti-komünizmi ideolojiye çevirdi, dünyaya ihraç etti. Anti-komünizmin doğal müttefikleri içinde en önde gelenleri neo-nazist, neo-faşistler'dir. Her ülkedeki neo-nazist, neo-faşist partilerin üyeleri doğal olarak en büyük anti-komünist oldukları için...

Ahmet Altan - Türkiye'deki partiler içinde kontrgerillanın uzantıları var mıdır?

T. Turhan - Bunu yapıtımda ima ediyorum. Çok değerli de bir tanık getiriyorum: Sezai Orkun. Genelkurmay İstihbarat Daire Başkanlığı, milletvekilliği var. Olayların içinde yaşayan bir adam. Diyor ki, "Silahlı Kuvvetler sağdan çok soldan korkar. Türkiye'c bazı imkanlar sağlanmıştır.

Ahmet Altan - Türk basınında kontrgerillanın uzantıları var mı?

T. Turhan - Psikolojik savaş da özel savaşın bir bölümüdür. Psikolojik savaş insanın beynini yıkar. Beyin yıkamanın açık olan yöntemi massmedia ile yapılır. Mass-media kesin kontrol altındadır...Hem MİT'in psikolojik savaş dairesi var. Hem de psikolojik savaş bölümü (TİB) var. Bunların amacı insan beynini yıkmak.

(Talat Turhan, *Kontrgerilla Cumhuriyeti*, s: 120,121,125,126)

genelkurmaydan en alt kademe korucuya kadar uzanmaktadır. Askere giden her genç ise doğal bir üye haline gelmektedir. Kürt ulusal mücadelesinin yükselmesiyle birlikte, bu mücadeleyi lokalize ve imha etme görevini direkt olarak kontrgerilla üstlenmiştir. Kontrgerilla, bu amaç çerçevesinde korucu ve özel timle beslenmiştir.

Bu söylediklerimiz kuru birer iddia yığını değil

elbette. 12 Mart cuntacısı, kontrgerilla “uzmanı” Talat Turhan’dan, emniyet istihbaratçısı Hanefi Avcı’ya kadar bir dizi “itirafçı”nın mahkeme tutanakları ortadadır. Bunlardan ilki, daha sonradan özeleştirilerek vererek yıllardan beri kontrgerilla hakkında çarpıcı gerçekleri açıklamıştır. İkinci ise, sermayenin it dalaşı çerçevesinde itiraflarını sürdürmektedir. En son, Gazi Davası ile ilgili yaptığı itiraflar, Gazi provokasyonunun bizzat kontrgerilla tarafından gerçekleştirildiğini açığa çıkarmıştır. “Yeşil” kodadlı kontrgerilla şefinin şahsında açıklanan provakasyon, bu konuda şüphe bırakmayacak kadar nettir. Ancak, siyasal iktidarın Çatlıları, Çarkınları, T. Ümitleri, Yeşilleri birkaç kişiyle sınırlı değildir. Gazi katliamında, eli silahlı olarak kitleye ateş açarken resimlenen ve deşifre olan A. Çarkın’ın mahkemede ağlayarak söyledikleri ilginçtir. Kendisi “eğer birilerinin cereme çekmesi gerekiyorsa, biz bunu seve seve yaparız” demektedir. Sermayenin tam da bu türden uşaklara ihtiyacı vardır. Hanefi Avcı, Susurluk davasında tanıklık yaparken bir yandan “kontrolden çıkmış” Yeşil’den bahsetmekte, diğer yandan Çiller’in CIA ajanlığını itiraf etmektedir. Bir diğer CIA ajanı B. Orakoğlu ise, askeri istihbarat bilgilerini CIA’ya aktardığı gerekçesiyle askeri mahkeme tarafından tutuklanmıştır. Susurluk’u devlete

Kontrgerilla Düşümleri

(...) MİT, parlamento veya hükümet kontrolü dışında büyük ölçüde ordunun kontrolüne tabii bir biçimde CIA-MOSSAD türünden kuruluşlarla ortak hareket etmektedir. ABD'nin Ortadoğu ve Doğu Akdeniz politikasının koordinasyonunda önemli yeri bulunan bu istihbarat işbirliği “Ülke ekibi” adı verilen CIA uzmanları tarafından düzenlenmektedir. “ABD ordusu, iç savunma istihbarat sisteminde tedricen milli düzeyden daha alt bölgelere de kol salabilir... ABD ülke içi istihbaratının inşası, aynı zamanda NIDCE (Milli İstihbarat Teşkilatı Koordinasyon Merkezi) ve bölge koordinasyon merkezlerini doğrudan destekleyen ev sahibi ülkenin askeri istihbarat örgütlerine danışmanlar sağladığı gibi... ABD ordusunun istihbarat konusundaki katılmasını da içerir...ABD ve ev sahibi ülke arasındaki birleşik bir istihbarat toplama, çalışma ve üretim programlarının planlanması ve teftiş edilmesi, ABD ve ev sahibi ülkenin istihbarat gereklerini etkin bir şekilde karşılamak için gereklidir...

(Suat Parlar, *Osmanlıdan günümüze gizli devlet*, sayfa 312-313)

Kontrgerilla'da kimler bulunur?

“...ÖHD'nin, Gayrinizami Kuvvetlerin ‘yeraltı’ ve ‘yerüstü’ olmak üzere iki gruptan oluştuğu, yerüstü örgütlenmesinin komando birliklerinden, yeraltı örgütünün ise ‘vatanseverler’den meydana geldiği genel kabul görmüştür. Bu kabul, özel savaş örgütünün boyutunu küçültmeyi, lokalize etmeyi, olduğundan daha az göstermeyi amaçlamaktadır.”

“...az gelişmiş ülkelerdeki ‘Temizlik Harekatı’nın gerçekleştirilmesi için, kontrgerilla örgütlenmesinin içinde, ACC (Bölge Koordinasyon Merkezi) emrinde de görevlendirilecek şekilde kimlerin birlikte bulunacağı belirtilmekte ve ek olarak CMAC (Civil Military Advisory Committee), sivil-asker iştişare Komitesinin kurulması da önerilmektedir.

Böyle bir örgütlenme içinde bulunması gereken kişiler anılan talimatname’ye göre:

“(1) Yerel polis müdürü, (2) Okul idaresi ve müdürleri, (3) Önde gelen din temsilcileri, (4) Yargıçlar ve diğer hukuk temsilcileri, (5) Sendika lideri veya liderleri, (6) Etkili basın-yayın organlarının yayıncıları, (7) Büyük iş ve ticaret kuruluşlarının temsilcileri, (8) Diğer etkili kişiler”den oluşmaktadır. Kontrgerilla örgütlenmesinin boyutu bu denli geniş ve kapsamlıdır.”

(Talat Turhan, *Kontrgerilla Cumhuriyeti*, s: 54-55)

Kürt sorununun düğümlendiği yer... Temel engel Türk devleti, Kalıcı çözüm Türkiye devrimi!

Kürtler bölünmüş bir ulus, Kürdistan bölünmüş bir ülkedir. Kürtler ve Kürdistan, birbirine komşu dört gerici devletin sömürgeci boyunduruğu altında yıllardır tüm temel haklarından yoksun ve ağır bir ulusal baskı altında yaşamaktadırlar. Ulusal istemleri ve ulusal özgürlük mücadeleleri bu devletlerce her defasında zora başvurularak ezilmiştir.

Dikkate değer olan şudur. Bu bölünmüşlük durumuna rağmen, Kürdistan'ın herhangi bir parçasındaki herhangi bir gelişme şu ya da bu düzeyde diğer parçaları da etkilemekte, oradaki süreçler üzerinde olumlu ya da olumsuz rol oynamaktadır. Bu nedenle de her sömürgeci devlet yalnızca kendi bünyesindeki değil, komşu devletlerdeki gelişmelerle de yakından ilgilenmekte, oradaki gelişmelerin kendisini etkilememesi için her türlü önleme başurmaktadır. Ya tek başına ya da komşu sömürgeci devletle birleşerek sözkonusu gelişmeyi ezmeye çalışmaktadır.

Belirtmek gerekir ki, sömürgeci Türk devleti hem kendi bünyesindeki ve hem de bölgedeki gelişmelere karşı dolaysız müdahalelerde, daha doğru bir

söyleyişle, saldırganlıkta diğer sömürgeci devletlerden her zaman farklı bir konumda olmuştur. O komşu devletlerdeki en küçük bir gelişmeye dahi tahammül edememektedir. Son yıllarda artan saldırganlığını uluslararası hukuk normlarını dahi hiçe sayarak kendi sınırların ötesine taşımış ve bunu adeta bir alışkanlığa dönüştürmüştür. Sömürgeci devletin Güney Kürdistan'a dönük ardı arkası kesilmeyen "sınır ötesi operasyonlar" ya da işgal girişimleri bu durumun en somut ifadesidir.

Sömürgeci sermaye devleti günümüzde tümüyle ABD'nin dümen suyuna girmiştir. Yanısıra bölgenin en saldırgan devleti olan İsrail ile stratejik

işbirliği anlaşmaları imzalayarak bu pervasız saldırganlığına yeni bir boyut kazandırmıştır. O öteden beri bölgesel güç olma peşindedir ve sömürgeci egemenliğini bu sayede koruyabildiğini düşünmektedir.

Sömürgeci Türk devletinin ABD ile ileri derecedeki bu içiçeliği ve İsrail'le ittifakı, çok açık bir biçimde onun emperyalist gericiğin bölgedeki kalesi bir devlet haline geldiğinin göstergesidir. O bugün

bölgede emperyalizmle birlikte hem toplumsal devrimlerin ve hem de Kürt ulusal kurtuluş mücadelesi önündeki en büyük engeldir. Her türden gericiliği bünyesinde toplamıştır. Bu nedenle de sömürgeci Türk devleti emperyalistlerin İsrail'le birlikte bölgedeki en güvenilir müttefidir.

ABD emperyalizminin stratejik çıkarlarının sadık bir bekçisidir. Denilebilir ki günümüzde bölgedeki emperyalist sömürgeci statüko önemli ölçüde sömürgeci Türk devleti ve İsrail sayesinde ayakta tutulmaktadır.

Bütün bunlardan çıkan sonuç şudur: Kürt sorununun öncelikli çözüm sahası Türkiye, çözümün önündeki en temel engel ise sömürgeci Türk devletidir. Bu ise Kürt sorununun köklü, kalıcı ve gerçek bir çözümünü ancak Türkiye devrimine bağlanmış bir mücadele içinde bulabileceğini anlatmaktadır. Dahası, Kürt kurtuluş mücadelesiyle bileşke halinde bir Türkiye devrimi, yalnızca Türkiye'deki Kürt sorunun çözümü ile sınırlı kalmayacak, yanısıra Kürt sorununun bölge çapında çözüme kavuşmasının da yolunu açacaktır. Kürt kurtuluş mücadelesini yedeğine almış bir Türkiye devrimi, yıllardır Ortadoğu'nun en önemli sorunu olan Filistin sorununun da devrimci bir temelde çözümünü sağlamada önemli bir faktör olabilecektir.

Bu salt teorik bir belirleme değil, bölgede son yılların tüm somut gelişmelerinin döne döne ortaya koyduğu objektif bir gerçekliktir. Bundan dolayıdır ki, Kürt sorununun çözümünde Türkiye'nin öncelikli bir yere sahip olduğunu, Kürt kurtuluş mücadelesinin kaderinin çok büyük ölçüde Türkiye devriminin kaderine bağlı bulunduğunu, zaman zaman da olsa Kürt kurtuluş hareketi de dile getirmek durumunda kalmaktadır.

Emperyalistler ve TC başta olmak üzere bölgedeki gerici devletler de bu gerçeğin farkındadırlar. Bu nedenle de tüm planlarını hep bu gerçeği hesaba katarak yapmaktadırlar.

Kürt ulusal hareketi ve Türkiye'li komünistler bu gerçeği gözetmeli, görevlerini bunun ışığında belirlemelidirler. Sömürgeci sermaye devletinin sınıf egemenliğine son verecek bir Türkiye devriminin bölge çapında bir devrimci gelişmenin önünü açacağı bilinciyle davranmalıdırlar.

sızmış çetelerle açıklayan devlet, kontrgerillayı da askeriyeinin kontrolünden çıkan subaylar-korucularla açıklama uğraşı içerisinde.

Bunlar olup biterken işçi ve emekçiler cephesinden bir ses yükselmemesi düşündürücüdür ve bu durum sermayenin işine gelmektedir. Kirli örgütlenmeler, kitle katliamları sürüp gitmektedir. Emniyetin ve askerinin karanlık güçleri, komünist ve devrimcilere yönelik süreklilikli saldırılarını sürdürmektedirler. İşçi ve emekçiler öncülerini sahiplenmeli, bunun için de devrim ve sosyalizm saflarında örgütlenmelidirler. Kardeş Kürt halkına yönelik katliamların durdurulması da ancak böyle mümkün olacaktır. Bir diğer taraftan da "askere gitme kardeş kanı dökme" şiarı yükseltilmelidir. Şu asla unutulmamalıdır ki; susmak onaylamaktır. Sermayenin zulmüne ses çıkarmamak, bu zulmün sorumluluğunu paylaşmaktır. Türkiye'li işçi sınıfı ve emekçiler böyle bir talihsizliği yaşamayacaklardır. Bu suça ortak olmayacaklardır.

İşçi sınıfı ve emekçilerin ve Kürt halkının gözden kaçırmaması gereken; sermayenin faşist diktatörlüğünü direkt hedef alan, birleşik bir mücadele ortaya konulmaksızın, kontra güçlerle başa çıkılamayacağıdır. Bugünkü temel ihtiyacımız, işçilerin birliği halkların kardeşliği temelinde örgütlenmiş komünist partidir. Bizim, CIA ajanı hükümetlerin yer değiştirmesine değil, devrime ihtiyacımız var. Kendi öz yönetim biçimimiz sosyalizme ihtiyacımız var. Bu temelde ayağa kalkacağız ve kontrgerilla devletlerini başlarına yıkacağız.

**Kahrolsun MGK, MİT, CIA,
Kontrgerilla!
Yaşasın işçilerin birliği,
halkların kardeşliği!**

Kürt halkı vaad değil, çözüm istiyor!

Türkiye'de '80 sonrasında işbaşına gelen hemen her hükümetin ilk yaptığı şeylerden birisi, Kürt sorunu konusunda beklentiler yaratan açıklamalarda bulunmak ve ardından da Kürdistan'a bir gezi düzenlemek olmuştur. Nitekim ANAP-DSP-DTP hükümeti de Kürdistan'a gezi düzenlemekte gecikmedi. Başbakan yardımcısı Bülent Ecevit, hükümet daha güvenoyu bile almamışken yanına bir kısım devlet bakanı ile maliye, içişleri, sanayi ve ticaret bakanlarını da alarak apar-topar Diyarbakır'a gitti.

Özal, gerek Kürt kimliğine ilişkin sözleri ve gerekse Kürt sorununun çözümünde "federasyon dahi tartışılabilir" açıklamaları ile yoğun tartışmalara yol açmış, Kürt halkı içinde belli bir beklenti yaratmıştı. '91 yılında kurulan Demirel-İnönü hükümeti döneminde Demirel'in "Kürt realitesini kabul ediyoruz, gereğini yapmanın zamanı gelmiştir" sözleri, '93 yılında ise Çiller'in "Bask modeli"nden söz etmesi, kısa süreli de olsa Kürt halkı içinde belli beklentiler yaratmıştı.

Şimdiki hükümet döneminde bunların hiçbirisi olmadı. Ecevit'in Diyarbakır gezisi Kürt halkında ne bir heyecan ve ne de küçük de olsa bir umut yaratmayı başaramadı. Bu bir yana medyanın ilgisini dahi çekmedi. Kürt halkı artık bu tür heyetlere alışmıştı. Daha önce de Kürdistan'a bu tür geziler düzenlenmiş, "şefkat paketleri" açılmıştı. Ne var ki açılan bu paketlerden her defasında şefkat yerine daha da boyutlanan kirli savaş çıkmıştı. Kürt köyleri yakılmaya devam edilmiş, Kürt halkı yeni göçlere zorlanmış, faili meçhul cinayetler ikiye katlanmış, yeni katliamlara başvurulmuş ve nihayet işsizlik, yoksulluk ve sefalet daha da koyulaşmıştı... Bu hükümet döneminde de benzer şeylerin yaşanacağı kesindi. Zaten Ecevit de bölge halkının içler acısı bir durumda olduğu, bu nedenle de kalkınmayı bölgede başlatacakları şeklindeki tümüyle ikiyüzlü ve ruhsuz sözleri dışında Kürt halkını yeni beklentiler içine sokacak herhangi bir vaatte bulunmadı. Kaldı ki Kürt halkı artık boş vaatlere kanmıyordu. Kürt

halkı şefkat değil çözüm istiyordu.

Her yıl kirli savaşa akıtılan milyarlarca dolar, katlanarak artan silahlanma, metropollerin kaldıramaz hale geldiği göçler ve bunun sosyal ve siyasal sonuçları, uluslararası planda sıkıntılar ve nihayet yirmibini aşkın ölü... Kirli savaşın yalnızca bu kaba dökümü dahi Kürt sorununun kimi ekonomik-sosyal önlemlerle ya da Kürtçe TV gibi göstermelik tavizlerle çözülemez bir aşamaya geldiğini göstermektedir. Türk devleti Kürt ulusal hareketini ezmeden hiçbir çözüme yanaşmayacaktır. Türkiye'de koşullar her geçen gün biraz daha bu tür bir çözüme kapalı hale gelmektedir. Bu nedenle sömürgeci sermaye devleti ve onun hükümetlerinin Kürt halkına kirli savaştan başka vaad edebileceği hiçbir şey yoktur. Deyim uygunsuz sömürgeci devlet kirli savaşa adeta mahkum bir konumdadır.

Ruhsuz başlayıp ruhsuz biten Ecevit'in Diyarbakır gezisinin bir kez daha Kürt halkını aldatma serdiği en önemli gerçek budur.

Ekonomik Sosyal Konsey işçi sınıfına ihanettir!

Sermaye düzeninde hemen her gün yeni gelişmelerin yaşandığı bir dönemden geçiyoruz. Refahiyol hükümeti döneminde gündeme oturan darbe-şeriat ikilemi şimdi farklı bir boyutta ordu-Refah gerilimi olarak devam ediyor. Fakat bu dönemin en belirgin özelliği, darbe sopasının hep işçi-emekçiler üzerinde sallanmasıdır. MGK, bu dönemde ummadığı bir kolaylıkla, darbe-şeriat ikilemi kitlelerin gündemine yerleşmişken, bir komutla işçi ve işveren temsilcilerini biraraya getirmişti. Sendika ağaları Rıdvan Budak ve Bayram Meral bugüne kadar işçi sınıfının çıkarları uğruna genel grevi ağızlarına bil almazlarken, güya şeriat tehlikesine karşı greve çıkmaktan bahseder olmuşlardı. MGK'nın emriyle Ekonomik Sosyal Konsey (ESK) adı altında toplanan DİSK, Türk-İş, TİSK, TOBB temsilcileri, daha önce iş bırakıp hazırladıkları ortak bildiriye okuma kararı aldılar. Fakat işçi sınıfı bu ihaneti kabul etmedi. Bu girişim tam bir fiyaskoyla sonuçlandı. Bu girişimin sözcüsü Rıdvan Budak, yaptığı 20-30 kişilik açıklamalarla tam bir şaklaban durumuna düştü.

ESK: sınıfa saldırıları meşrulaştırma çabası

12 Eylül'den bu yana, sınıfa yönelik saldırılara karşı en ufak bir direniş örgütlemeyen Türk-İş ve DİSK yönetimi, bugün sermayeyle ortak hareket ettiğini en açık bir biçimde gösteriyor. Peki nedir burjuvazinin ESK'ten beklentisi? Cevap çok açık. Sermaye "ulusal çıkarlar", "toplumsal uzlaşma", "sosyal barış" demagojileri üzerinden işçi sınıfına, özelleştirme, sendikasılaştırma, sefalet ücreti, sosyal hakların gaspı, esnek üretim, kalite üretim çemberleri gibi saldırıları dayatmak, sessizce kabullendirmek amacıyla. Bu saydıklarımızın her biri işçi sınıfına karşı politik saldırıların birer cephesidir. Örneğin; esnek üretim, patronların, az işçiye çok iş yaptırmak,

buna rağmen en yüksek verimlilik ve kaliteyi elde etmek, işçilik maliyetlerini azaltmak, çalışma saatlerini de uzatarak en yüksek karı elde etmek için uygulamaya çalıştığı bir sistemdir.

Kurulurken, bu beşliden büyük destek alan MGK-TÜSİAD hükümeti ANASOL-D'nin başbakanı Mesut Yılmaz, Meral ve Budak hainine teşekkür ederken ESK'den beklentisini şöyle açıklıyordu; "55. hükümetin kurulmasında bu beş kuruluşun hayati katkısı oldu. Bu uzlaşma arayışını, ekonomik alanda da gerçekleştirmeyi düşünüyoruz. Bunun en önemli aracı da Ekonomik ve Sosyal Konsey'e işlerlik kazandırmaktır."

Beşli, Yılmaz'ın bu beklentisini boşa çıkarmıyor. Rıdvan Budak ve Bayram Meral sermayenin sözcülüğünü ve direktiflerini yerine getirmek için yarış halindeler. TV'lerde uzun uzun ESK'in yapacakları hakkında açıklamalarda bulunuyorlar, hükümete raporlar hazırlayıp sunuyorlar, bir bir bakanları ziyaret edip söz veriyorlar. Şimdi ise bir sekreteryaya oluşturup ortak büro açma hazırlığındadırlar. Onlar yüzüstlüğü ve ihaneti ele almışlar bir kere, sermayeye uşaklığın sonu yok onlar için. Bu hainlerin sınıfa ihaneti öyle bir boyutta ki, sendikacılığın bitişi anlamına gelen, eşel-mobil konusunda bile sermaye düzeninin verdiği söze güvenmekle yetiniyor. Fakat gözden kaçırıldıkları bir şey var. Bugüne kadar verdiği hiçbir sözü yerine getirmeyen burjuva yönetici ve partilerin yalancılığını, işçi sınıfı deneyimlerinden çok iyi biliyor.

Şimdilerde ise sendika ağalarının hararetli çabalarını karşılıksız bırakmak istemeyen Anasol-D hükümeti "yönetimde reform" sloganıyla İl Ekonomik Sosyal Konseyleri'ni gündeme getirmiş durumda. Devlet basını Hürriyet, bunu henüz hükümetin üzerinde çalıştığı bir proje olarak sundu. Tabi övgülerle. Bu projeye "İl Ekonomik ve Sosyal Konseyleri'nin" kurulması hedefleniyor. Devletin milli savunma, emniyet ve adalet dışındaki

tüm yetkileri, il genel meclisleri ve sivil toplum örgütlerinin oluşturduğu il konseyine devredilecek.

İl Ekonomik ve Sosyal Konsey'de, il genel meclisinin yanında sendika, sanayi ve ticaret odaları, çevre ve işadamları kuruluşlarının temsilcileri de yer alacak. Okullar da dahil, bütün sorunların çözümünü konsey sağlayacak.

MGK patentli bu girişim "5'li sivil inisiyatif" şahsında sermaye ile işçi sınıfını barıştırma beyhude çabalarının devamıdır. Beşli'nin toplumun gözünde meşrulasması hedeflenmektedir. Bu da herkesi yönetime katma safsatasıyla sağlanmaya çalışılıyor. Uzun bir süredir ekonomik-sosyal krizi devam eden kapitalist devlet, ESK'le de krizini çözemeyeceğini biliyor aslında. Fakat 24 Ocak kararlarını andıran son zam ve uygulamaların açığa çıkardığı bir olgu var; kriz giderek derinleşiyor. Sermaye düzeni de doğası gereği bu krizin yükünü işçi emekçilerin sırtına yüklemek zorunda. Bu, tersinden toplumdaki sosyal patlamanın ve işçi-emekçinin düzenden rahatsızlığının artacağı anlamına da gelir. İşte tam bu noktada sermaye, Ekonomik Sosyal Konsey'i hayata geçirebilirse; "sorunlarımız büyük, birlikte uğraşıyoruz, bakın işte çözemiyoruz, toplumsal uzlaşma içinde olmamız lazım" diyebilecektir. Bu, burjuvazi açısından sorunun kökeni kendi iktidarı olduğu halde, böyle değilmiş gibi hareket etme rahatlığı sağlayacaktır. İşçi-emekçiler sermayenin bu tuzağına düştüğünde bilinç bulanıklığı yaşayabilecekler.

Halbuki dünyayı yaratan işçiler sefalet içinde yaşarken, hiçbir üretimde bulunmayan asalakların, 5 yıldızlı otellerde yüzlerce milyar harcayarak düğün yapması bile, sorunların hangi sınıfın iktidarından kaynaklandığını açıkça gösterir. Sermaye sınıfı artı-değere doymaz, sömürebildiği kadar sömürür. Bu, kapitalist sistemin en temel işleyiş yasalarındandır. İşte bunun içindir ki, sermayeyle işçinin barışması

mümkün değildir. Ekonomik Sosyal Konsey'de yer almayan KESK ise konseye katılıp katılmamayı tartışmayı dahi bir zül saymalıdır. Çünkü ESK, tüm emekçi sınıflara ihanetin adıdır.

Sınıfa karşı sınıf tavrı

Burjuvazi, işçilerin kendisi için sınıf olmaktan uzak olduğunu gördüğü sürece, saldırı politikalarını bir bir devreye sokuyor. Örneğin eşel-mobil tehlikesi sendika ağaları tarafından bilinmesine rağmen, sessizlik ortamında kurnazca devreye sokuldu. Şimdi eşel-mobilden nasıl kurtulunacağı tartışılıyor. ESK tehlikesi de simdiden görülüp, bu saldırıya karşı işçi sınıfının birliği sağlanmazsa, bir süre sonra da ESK'den nasıl kurtulacağımızı tartışacağız. İşçi sınıfı kendi bağımsız gündemini oluşturup onun etrafında örgütlenmediği, ona sarılmadığı noktada sermayenin kurnaz politikalarının arkasından gidecektir. Bu konuda en büyük sorumluluk öncü işçilere düşmektedir. ESK, yürürlükte olan İller İdaresi Yasası'yla birlikte düşünüldüğünde, işçi sınıfının hareket alanı yasalarla iyice sınırlanırken, ESK de saldırının ideolojik boyutunu tamamlamaktadır.

Bu bağlamda ESK'e karşı mücadele, sermaye iktidarını hedef almak zorundadır. Burada sendika ağalarının sermayeyle yaptıkları işbirliğine karşı çıkmak tek başına yeterli değildir. Gerçek sınıf önderliğini yaratmak ve sınıfın meşru mücadelesini güncelleştirmek zorundayız. Tüm emekçi sınıfların kurtuluşu olan sosyalizme giden yolda sendika bürokratları önümüzde engeldir. Sendikayı ve elindeki tüm araçları işçi sınıfı, sermaye iktidarına karşı sosyalizm perspektifiyle ve devrimci bir içerikle kullanmalıdır. Araçların içeriğine uygun kullanımı ve sermayenin ideolojik saldırılarına karşı koyuş ancak işçi sınıfının kendi ihtilalci partisini yaratmasıyla kalıcılaşıp, sonuca ulaşacaktır. Güç örgütlülüktedir.

Kartursaş İşçisi Kazanacak!

Her türlü baskı ve grev kırıcılığı girişimlerine rağmen Kartursaş grevi kararlı bir şekilde devam ediyor.

Direnişin kararlılığını göstermek ve sınıf dayanışmasını sağlayarak bölge halkını greve duyarlı olmaya çağırarak için 41. gününde yapılan basın açıklamasına KESK, Genel-İş, DKÖ'ler, siyasi partiler, Tüm Yargı-Sen ve Kızıl Bayrak destek verdi. Nakliyat-İş şube sekreteri yaptığı konuşmada özetle şunları söyledi: "İşçiler hertürlü baskı ve saldırılara karşı onurlu bir mücadele yürütüyor. Mücadele şu dönemde sınıfın sesi, kulağı durumundadır. Patron bizimle anlaşmaya, haklarımızı vermeye yanaşmadığı gibi işçilere saldırıyor. Ama hiçbir baskı bizi yıldıramayacak.

Halkın boğazına basıp çöp vergilerini alan belediye bugün işçinin sesine kulak tıkıyor."

Genel-İş şube başkanı ise yürütülen mücadelenin, sırf Albayrak işçisinin değil, sokaktaki GİNTEM işçisinin, KESK'in ve tüm işçi sınıfının özlem ve dileklerinin mücadelesi olduğunu söyledi. Kartal halkının bu soruna duyarsız kalmaması gerektiğini de belirtti.

Kartursaş işçilerinin gündüzleri büyük bir bölümünün grev yerinde bulunması ve yapılan basın açıklamaları bir kamuoyu yaratıyor, belli bir düzeyde de sınıf dayanışmasını sağlıyor. Fakat bu yeterli değildir. Direnişin yükseltilmesi için ulaşması bugün her işçi için önemli

olmalıdır. Yalnızca Kartal'dan değil, İstanbul'un bütün fabrikalarından, işyerlerinden işçi-emekçiler sınıfı kardeşlerini ziyaret etmeli, direnişin başarıya ulaşması için elinden geleni yapmalıdır.

Nakliyat-İş sendikası ve işçiler, Albayrak patronuna ve belediyeye çağrı yapıyor. onlar ise sürekli görüşmekten kaçıyor. Albayrak işçisiyle er-geç masaya oturacaklarını biliyorlar aslında ama bu süreyi ellerinden geldikince uzatıp bir yandan da polis desteğinde silahlı-sopalı adamlarıyla grev kırıcılığı yaparak çöpleri toplamaya çalışıyorlar. Albayrak patronu ve belediye başkanı her türlü baskıya rağmen anlaşmaya yanaşmasa bile bunu yükseltilecek sınıf

dayanışmasının gücü sağlayacaktır. Kartal halkı da bu sorunda ayak direyenin, kendilerinin sağlığını hiçe sayanların Albayrak patronu ve belediye olduğunu görmeli ve işçilerin haklı davasına sahip çıkmalı, desteklemelidir.

Birlik içinde ve kararlı bir şekilde direnişe devam eden Kartursaş işçisi sınıf dayanışmasının da yükseltilmesiyle er-geç haklarını kazanacaktır. Bu tür mevzi direnişlerinin başarıya ulaşmasının, sınıfın üzerindeki ölü toprağını atmasında önemi büyüktür. Kartursaş işçisi ve bütün işçiler bu bilinçle hareket etmelidir.

**Yaşasın işçilerin birliği!
Yaşasın sınıf dayanışması!**

MUTLU AKÜ İŞÇİSİ GREVE DEVAM DEDİ!

Örgütlü birliğimizle mücadeleyi yükseltelim!

Mutlu Akü grevi sürerken, geçen hafta içerisinde (18 Temmuz) işveren sendikası KİPLAS'la Petrol-İş arasında bir görüşme yapıldı.

Mutlu Akü patronu daha önceki görüşmede, büyük çoğunluğu sefalet ücreti sınırının da altında çalışan Mutlu Akü işçisi için ücretlere en son %80'lik bir artışı kabul etmişti. Birbuçuk ayı geçkin bir süredir devam eden grevde geçen hafta yapılan toplantı, patronun greve yönelik tavrını ortaya çıkardı. Yapılan görüşme sonucunda patron en son %90 artış önerdi. Sendikamız seyyanen artışta diretmesi üzerine; "isterseniz bunu seyyanen hesaplayın" şeklinde bir öneri sundu. Tüm işçilerin ücretlerinin ortalaması düşünüldüğünde bu her işçinin ücretine brüt 23 milyon artış olarak yansıyacaktır. Sendika ise bu öneriyi kabul etmeyerek greve devam kararı aldı.

Greve devam kararının alınması, patronun vereceği kırımlarla yetinmemek anlamında önemli ve olumludur. Fakat grevin başarıya ulaşmasını bundan sonra yapılacaklar belirleyecektir. Örneğin; tahminen önceden depolara yaptığı stokları tüketen patron şimdi ithal akü getirip, piyasaya sürerek pazarını koruma telaşındadır. Buna ek olarak fırsatını bulduğu sürece fabrikadan mal çıkarmaya çalışmaktadır. Bu duyumların daha önceden alınması üzerine sendika yönetimi, bir süre önce Güneşli'deki Mutlu Akü plastik fabrikası olarak bilinen yere mahkeme heyetiyle gitmişti. Gidildiğinde boş kutulardan başka bir şey bulunamadı. Tabi ki patron grev kınıcılığı girişiminin duyulduğunu, işçiler arasındaki kendi kanalından öğrenmiş olacak ki, mahkeme heyeti oraya gidinceye kadar depoyu boşaltmıştır. Ya da sermaye devletinin polisi, mahkemesi böyle durumlarda baskından önce patronları haberdar ediyordur. Bütün yasaları, kurumları burjuva sınıfa hizmet eden, sermaye devletinin polisinden, mahkemesinden işçi sınıfının beklentisi olamaz zaten. Kimse beslendiği çanağa tükürmez çünkü...

Patronun kendi bilgi alma kanalından bahsettik. Çoğu işyerinde kendi sınıfına ihanet eden, patron yanlısı, patrona bilgi sızdıran işçiler olabilir. İşçiler, sınıfın içinden çıkan bu tür hainleri aralarında barındırmamalı, en sert tutumu almalıdır. Bu onursuzluğu, hiçbir işçi kendisine ve zamanının büyük bir bölümünü üretimde beraber geçirdiği sınıf kardeşlerine yakıştırmamalı, derhal mahkum etmelidir. Bu hainlerin çoğalma imkanını bulduğu ortamlarda işçilerin birbirine olan güveni zayıflayacaktır. İşçiler buna imkan vermemek ve birliği sağlayabilmek için özellikle grev ve direniş dönemlerinde birbirleriyle olan dostluk ilişkilerini de geliştirmelidir. İçinden geçtiğimiz dönem

sermayenin her türlü saldırısıyla birlikte eşel-mobil'i de sınıfa dayatıp, işçilerin sendikal örgütlülüklerinden uzaklaştırma çabalarının yoğunlaştığı bir dönemdir. İşçi sınıfı, hele hele grevdeki işçi, sendikasına sarılmalı, sürekli gidip-gelmeli, sermayeye karşı kendi mücadelesinin ve örgütlülüğünün gerçek bir silahına dönüştürmelidir sendikasını... İşçi sınıfı devrimcileri, greve müdahale sürecinde hiçbir zaman bu gerçeği gözardı etmediler. Aksine işçilere, sendikalarına sahiplenme, yürütülen mücadelede kendini sorumlu hissetme, sendika yönetiminin hatalı tutumlarını eleştirme v.b. yönünde bir perspektif sundular.

Grevin şu aşamasında, başından beri üretimin durdurulmuş olmasıyla yetinilmemelidir. Tamamı sendikalı ve sefalet ücretiyle çalışan işçilerin grev kararına uymaması mümkün değildi zaten. Burada asıl önemli olan sermayenin, işçilere karşı yürüttüğü topyekün saldırı politikalarına karşı sınıfın bilinçlendirilmesidir. Grev patronla işçilerin direkt karşı karşıya geldiği en önemli araçlardan biridir. Bu araç sermayenin gerçek yüzünün teşhiri için iyi kullanılmalıdır. Bu görev bugün öncü işçilerin ve işçi sınıfı devrimcilerinin omuzlarında yükselmektedir. Dünyayı üreten işçilere, kırımları bile çok gören patronlar sınıfı, grev süreçlerinden en çok yıpranarak çıkan taraf olmalıdır. Bu da birlik içinde ve etkili yürüyen bir grevle mümkündür. İşçilerin birliği, grev sürecinde ve diğer süreçlerde o denli pekiştirilmelidir ki, patron TİS'den sonra işçi çıkarmaya cesaret edemesin. Bu noktada, işçilerin herbirinin, grev komitesinin, sendika yönetiminin, tüm fabrika ve işyerlerinde çalışan işçi-emekçilerin ve sınıf devrimcilerinin kendi cephesinden yapabileceği şeyler vardır. Örneğin; yapılacak basın açıklaması, yürüyüş, miting, dayanışma gecesi, kurulacak bir grev çadırı, grev yerlerine kitlesel ziyaretler, sınıf dayanışması için kart satışı ve bildiri dağıtımı...

Ayrıca, yapılan toplantılarda grevin sorunlarının yanında sermayenin saldırı politikalarının da tartışıldığı ve düzen teşhir edildiğinde, grev gerçek anlamda sınıfa hizmet eden politik bir araç dönüşecektir. Sermaye sınıfının ideolojik saldırıları bu kadar yoğunken, bugün işçi sınıfını sadece ücretlerin artırımı talebiyle sınırlı bir ekonomik mücadelenin arkasında koşturmak, düşülmemesi gereken en büyük tuzaktır. Ücretlerin bir miktar artması hiçbir işçinin sorununu çözmez. Sendika yönetimi ekonomik taleplerle sınırlı bir mücadele yürüttüğünü açıkça göstermektedir. Bu konuda en büyük görev, işçi sınıfı devrimcilerine ve öncü, sınıf bilinçli işçilere düşmektedir.

Arat Tekstil'de son gelişmeler

Arat Tekstil'de 14 öncü işçinin çıkışıyla başlayan saldırı dalgası sürüyor. Arat işvereni, atılan 14 işçinin geride bıraktığı mücadele filizleri bir hayli korkutmuş görünüyor. Bu nedenle şu an tam bir tırpanlama faaliyeti yürütüyor. Her küçücük gelişme karşısında pervasız saldırılarla yanıt vererek, kendisi açısından tehlikeli yeni gelişmelerin önünü almaya çalışıyor. Bir yandan mücadele dinamiklerini boğmayı hedeflerken, diğer taraftan yeni gelecek işçilerin yüreğine daha baştan korku salmaya çalışıyor.

Bununla da yetinmeyen Arat patronu, baskı araçlarının yanı sıra, başka araçları da devreye sokarak, mücadelenin önüne kalın bir duvar örmeye çalışıyor. Bir taraftan sopayı, bir yandan da havuçu gösteriyor. Havuçla işçileri boş beklentilere sokup sersemleterek, saldırılarına uygun zemin yaratıyor. Çıkışların hemen ardından, kalan işçilere sayısız vaatte bulunarak, mücadelenin önünü almaya çalışması gibi. Mesailer ve aylıklara zam vb. vaatlerin koca bir yalan olduğu ise kısa sürede ortaya çıktı. Bununla yalnızca işçileri oyalamak niyetinde olan sermaye, şimdi yeniden sopaya sarılmış durumda. İlk 14 işçiyi takriben birçok işçiye daha kapının önü gösterilmiş bulunuyor.

Ancak Arat'taki örgütlenme faaliyeti, yalnızca Arat işvereni harekete geçirmekle kalmadı. Organize sanayide bulunan hemen hemen tüm tekstil patronları benzer bir pratik refleks ortaya koydu. Birçok atelyede paralel bir saldırı başladı. Çıkışlar birbirini izledi. Arat işçilerinin başına gelenler, diğer sınıf kardeşlerini de yoklayıp geçti. Böylelikle de Arat'taki sorun tüm organize sanayinin ortak sorunu haline geldi.

İşten atılan Arat'lı öncü işçiler, ilk tepkilerini sendika yöneticileriyle yapılan basın açıklaması ve fabrika önünde bildiri

dağıtımı ile verdiler. Ancak şimdi bir bekleyiş içerisinde girmiş bulunuyorlar. Sendika yöneticileri merkezden gelecek kararlara göre hareket edeceklerini söyleyerek, bu beklentili süreci bizzat uzatıyorlar. Öncü işçilere de genelde Arat defterini kapatmak gibi bir ruh hali hakim. Sendika da bekle-gör tutumuyla bizzat bu geri eğilimi körüklüyor. Beklentici tavrıyla da yetinmeyip, işten atılan işçilere yardım etmek adına, iş bulma kurumu imişçesine iş sahası arıyor. Tüm bunlar Arat'ın unutulması gibi bir sonucun önünü açmış bulunuyor.

Arat'lı işçileri bu geri bekleme tutuma sürükleyen hiç de yorulmuş olmakla ilgili bir sorun değil. İşçilerin gözlerinden mücadele dinamizmini ve mücadele etmiş olmanın mutluluğunu okumak mümkün.

Fakat, Arat'lı işçiler bu dinamizmi tamamlayan ve onu güçlü kılacak bilinçten bugün için ne yazık ki yoksunlar. Onları kayıtsızlığa, mücadeleyi ciddiye almamaya sürükleyen de bu geri bilinç düzeyidir. Bu Arat'lı öncü işçilerin en temel zaafıdır hali hazırda. Genç olmaları'nın getirdiği deneyimsizlikle de birleştiğinde bu zaaf önemli bir probleme dönüşmektedir.

Bunun en somut örneği, kendilerine yardım etmeye çalışan komünistlere karşı mesafeli duruşlarıdır. İlk defa böyle bir deneyimle yüzyıta kalan işçiler, henüz dostunu ve düşmanını dahi seçmekte zorluk çekiyor.

İşten atılan Arat'lı işçiler bugün tarihi bir sorumlulukla karşı karşıyadır. Herşeyden önce kendilerinin koca bir ordunun parçası olduğu gerçeğini bilinçlerine kazınmalıdır. Kendilerinin kazanımı, tüm işçi sınıfının kazanımı olacaktır. Görev ve sorumluluklarına bu gerçeğin çerçevesinden yaklaşmalı, soruna bu bilinçle sarılmalıdır.

Arat Tekstil'de örgütlenme faaliyeti sürdüren DİSK'e bağlı Tekstil sendikası Teksa şube başkanı Nazmi İNCESoy'la yaptığımız röportaj:

Kızıl Bayrak: *Arat Tekstil'de başlatmış olduğunuz sendikal çalışma sürecinizi anlatırmısınız?*

Nazmi İncesoy: Arat Tekstil işçileriyle bundan yaklaşık 6 ay kadar önce ilişki kurduk. İlişkiyi, Arat işçisi arkadaşların talebi üzerine geliştirdik. Yani onlar bizi arayıp buldular. Çıkışlardan 15 gün kadar önce çalışmalarımızı hızlandırdık. Çok kısa bir zaman dilimi içerisinde 14 işçinin sendikaya üyelik kaydı yapıldı. Bunun hemen ardından ise işveren saldırıya geçti. Sendikal çalışmaya öncülük yapan arkadaşlarımızın işine son verdi. Sonrasında ise geride kalan işçilerin uyanışını engellemek için çeşitli dalaverelere başvurdu. İşçilerin 5 aylık ödenmemiş ikramiyeleri hemen ödendi. Mesai saatlerine %300 oranında zam yaptı. Artı, maaşları 20 milyona çıkaracağı vaadinde bulundu. Tüm bunlar işçiler üzerinde olumsuz etkilere yolaçtı tabii ki.

Kızıl Bayrak: *Çıkışlar karşısında siz ne yaptınız?*

Nazmi İncesoy: Biz, işine son verilen arkadaşlarla birlikte bildiri dağıttık fabrika önünde. Ayrıca kamuoyuna duyuru ve basın açıklaması yaptık.

Fakat işveren saldırılarla işçilerin gözünü korkuttu. 3 gün boyunca işletme, jandarma kuşatması altına alındı. İşçilere "sendika istemiyorum" yazılı bir belge imzalatırdı. Tüm bunlar Arat işçilerini geriye çekti. Bize destek vermekten uzak durdular.

Kızıl Bayrak: *İşverenin saldırılarına karşı ileriye dönük bir eylem programınız var mı?*

Nazmi İncesoy: Bu sorun şu an sendika merkezinde tartışılıyor. Çok kısa bir zaman dilimi içerisinde bize gereken cevap gelecek. Biz de, gelecek bu cevap doğrultusunda hareket edip gerekeni yapacağız.

Kızıl Bayrak: *Peki saldırıya cevap gelmeden yeniden gerçekleşirse?*

Nazmi İncesoy: İşveren şu an saldırıyı düşünmüyor. Çıkışlar şimdilik henüz yok. Çünkü hala sıcak bir süreç yaşanıyor. İşveren havanın yumuşamasını bekliyor. Yani uygun zaman kolluyor. Yeni çıkışlar ancak o zaman gündeme gelebilir.

Kızıl Bayrak: *Teşekkürler ve başarılar.*

PETLAS'ta İŞÇİ TEMSİLCİSİYLE RÖPORTAJ

“Zafer direnen emekçinin olacak!”

Kızıl Bayrak: *Fabrikada kaç işçi çalışıyor?*

İşçi temsilcisi: Toplam 1065 kişi çalışıyor. Bunların 965 tanesi sendikali ve greve destek veriyor. 100 kadar da taşeron işçisi var. Bunlar temizlik hizmetlerinde çalışan işçilerdir. Fakat bizim grev mücadelemize manevi destek veriyorlar. Fabrikada üretime katılanlar arasında 10-15 kadar işçi de aktif grev kırıcılığı yaptı. Bunlar greve destek verenlerin isimlerini kullanarak, tereddütte olan işçi kardeşlerimizin evlerini aradılar. “Ben grevden çekildim sen de çekil” tarzındaki yaklaşımlarıyla mücadelemize engel olmaya çalıştılar. Bunları biz tespit ettik. Fabrika ortamında onları teşhir ederek yalnızlaştırmayı ve psikolojik baskı uygulamayı düşünüyoruz.

Kızıl Bayrak: *Grev kararı almanıza sebep olan temel etken nedir?*

İşçi temsilcisi: Petlas fabrikasının daha önce, 5 Nisan kararlarının açıklandığı sırada, DYP-SHP(CHP) hükümeti tarafından kapatılması gündeme gelmişti. Bu işçilerin birliği ve örgütlülüğü sayesinde engellendi. Ancak bu sefer de özelleştirme saldırısı ile devlet üzerindeki bu “yükten” kurtulmak istiyordu. Bu güne kadar 5 ihale yapıldı. 1., 2., 3. ihalelerden bir sonuç çıkmadı. 4. ihalede fabrikayı Nadir İmpex adlı İranlı bir firma 65 milyon dolara satın almaya çalıştı. Teminatı bulamadığı için satış iptal edildi. En son 5. ihale ile fabrikayı 35 milyon dolara Kombassan firması aldı. Özelleştirilmeden önce geçmişe dönük kıdem ve ihbar tazminatlarını devlet kısmen de olsa ödüyordu. TİS devam ettiği süre içinde tazminatlarda yükselme oldu. Anlaşma gereğince bu yükselme farklarının Kombassan tarafından ödeneceğini söyledi. Ancak fabrika, Kombassan firmasına geçtikten sonra, bu farkları ödemeyeceğini söylemesi üzerine biz de işçiler olarak grev kararı aldık.

Kızıl Bayrak: *Grev kaç gündür sürüyor, herhangi bir engelle karşılaştınız mı?*

İşçi temsilcisi: Grev 5. gününü dolduruyor. Fakat bu sürece gelene kadar bazı zorluklarla karşılaştık. İlk gün fabrikayı 150 jandarma ablukaya aldı. Ama işçilere hiçbirsey yapmadan geri gittiler. Bu da bizim Genel Kurmay'la yaptığımız diyalogun bir

ürünüydü. Ne var ki kimilerinin sandığı gibi ya da burjuva basının ve reformist çevrelerin dediği gibi Genel Kurmay bu tavrı “demokratik hukuk devletinin bekçisi” ya da “seriat karşıtı” olduğu için almamıştı. Bu tamamen, Kombassan adlı firmanın RP çizgisindeki dinci-gerici sermaye ile Genel Kurmay ve arkasındaki tekelci sermaye arasında süren it dalaşının bir ürünüdür. Ayrıca bu sürece girerken “Petlas işçilerinin haklı grevini destekliyoruz!” yazılı afişlerimizi Kırşehir'deki birçok küçük esnafa dağıttık ve dükkanlarına asarak bizim verdiğimiz mücadeleyi desteklemelerini istedik. Buna oldukça olumlu karşılık aldık. Şimdi birçok dükkanın camlarında afişlerimiz asılı. Şunu da özellikle belirtmek gerekir ki, bu mücadele sırasında Temmuz'un 2'si ile 11'inde grevimizin kırılmasını isteyen fabrika amirlerinin psikolojik baskı uygulaması üzerine iki işçi kardeşimiz öldü. Birisi iş kazası sonucu, öteki ise trafik kazası geçirerek mücadelemizde şehit düştü. Kombassan ele geçirdiği tüm işyerlerinde sendikaların kapanması için yoğun baskı uyguluyor ve Petlas dışındaki tüm işyerlerinde sendikaları kapattı. Petlas'ta bunu başaramayınca amirin uşakları ile psikolojik baskı yoluna gitti. Ancak hiçbir baskı ve yıldırma girişimi bizlerin mücadelesini engelleyemeyecektir.

Kızıl Bayrak: *Genelde özelleştirme sorununa nasıl bakıyorsunuz?*

İşçi temsilcisi: ‘94-95 tarihinde Petlas fabrikasındaki işçilerin büyük bir bölümü özelleştirmeyi savunuyordu. Buna gerekçe olarak da devletin fabrikalara kaynak aktarmadığını, teknolojiyi yenilemediğini gösteriyorlardı. Ancak geline süreçte özelleştirmenin sınıfa getirdiği dayatmaları (her bir işçinin diğer sınıf kardeşlerinden soyutlandığını, yalnızlaştırdığını, tensikat saldırılarının arttığını, sendikasıızlaştırdığını v.b.) gördüler. Bunun bir “Sevr” dayatması olduğunu, ülkedeki sanayinin sermayeye peşkeş çekildiğini anladılar. Özelleştirme, burjuvazinin, işçi sınıfını böl-parçala-yok et tarzındaki amaçlarının bir ürünüdür. Burjuva basın ve tüm partilerin hep bir ağızdan özelleştirmenin savunuculuğunu yapmaları onların sınıf düşmanı-emek düşmanı karakterlerini bir kez

daha göstermiştir.

Kızıl Bayrak: *Şu anda Mutlu Akü, Kartussuş, GİNTEM v.b. gibi yerlerde de işçiler çeşitli mücadeleler veriyorlar. Ancak aralarında bir birlik, bir sınıf dayanışması yok. Sizce ne yapılabilir?*

İşçi temsilcisi: Sınıfsal mücadele bir bütündür. Ancak işçi sınıfı şu anda sadece kendi işyerlerindeki çalışma koşullarına, buradaki sorunlara tepki gösteriyor. Bir başka yerde olan mücadeleye belki manevi destek verebiliyor, fakat direkt olarak onu bizzat kendi sorunu olarak ele almıyor. İşçi sınıfının bir sorunu olduğu bilinciyle hareket etmiyor. Yani sınıfsal bilinç açısından bir gerilik söz konusu. Sendikalara bakıyorsun, verdikleri mücadele sadece ekonomik taleplerle sınırlı, o da zaten yeterli değil. İşçileri bilinçlendirmede hiçbirşey yapmıyor. Ancak bilinçli olan birkaç işçi diğerlerine birşeyler vermeye çalışıyorlar, bu da yeterli olamıyor. Mesela daha önce belediyede, Çamaş'ta çeşitli sürelerde grevler yaşandı. Biz Petlas işçileri olarak onlarla konuştuk ve birlikte hareket edebileceğimizi veya bizzat eylemlerine destek olabileceğimizi söyledik. Destek olduk ve iyi bir sonuçla eylem bitirildi. Şimdi biz de mücadelemizin 5. gününde belediye ve Çamaş'taki işçilerin desteğini görüyoruz. Bunun kendisi bile sınıfsal bilincin gelişmesine, sınıf dayanışmasına bir nebze de olsa katkı sağlıyor. O halde birbirimizin sorunlarına kulak verelim ve başka bir fabrikada çıkan sorunu kendimizin sorunu olarak algılayalım ve mücadelemizi topyekün verelim. Kuşkusuz bu bugünkü koşullarda büyük bir özveri gerektiren bir iş.

Kızıl Bayrak: *Son sözünüzü alabilir miyiz?*

İşçi temsilcisi: Bizler grevin ileriki süreçlerinde bir miting yapmayı düşünüyoruz. Bunun, hem kamuoyu oluşturmak açısından, hem de baskı unsuru olması açısından öneminin büyük olduğuna inanıyoruz. Bu haklı mücadelemizden geri dönüşün olmadığını, bu kavganın sonuna kadar süreceğini herkese duyurmak isteriz.

Son sözümüz söylenmedi! Zafer direnen emekçinin olacaktır!

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rante.org>
Kızıl Bayrak / ANKARA

Tekstil İşçileri Bülteni'nin Kurultay Hazırlık Gezisi yapıldı

Haydi Tekstil İşçileri Kurultayı'na!

Tekstil İşçileri Bülteni'nin üçüncü gezisi 20 Temmuz günü İstanbul'da gerçekleştirildi. Tekstil İşçileri Kurultayı'na hazırlık ve çağrı amacını taşıyan geziye yüzelli civarında işçi ve emekçi katıldı. Geziye Merter, Yeni Bosna, Esenyurt, Cevizli, 1 Mayıs Mahallesi vb. bölgelerden gelen tekstil işçilerinin yanısıra; Çorlu, İzmit, Adana ve İzmir'den temsili düzeyde gelen Tekstil İşçileri Bülteni okurları katıldı. Tekstil işçilerinin yanısıra, geziye Metal İşçileri Bülteni okuru bir grup metal işçisi ve şu anda grevde bulunan Mutlu Akü işçileri katıldılar.

Gezi etkinlikleri, ciddi organizasyon aksaklıkları nedeniyle istenilen yer ve saatte başlatılamadı. Otobüslerin buluşma organizasyonunda yaşanan aksaklık nedeniyle gezi yerine ancak öğle saatlerinde varılabildi.

Gezinin başlangıcında yaşanan aksilikler nedeniyle oluşan olumsuz atmosfer, gezi yerinde organize edilen kollektif yemek ile dağılmaya başladı. Yemeğin hemen ardından sanatçı Çiçek Ayyıldız'ın müzik dinletisi başladı. Zindan direnişleri ve oniki şehidin anısına kısa bir konuşma da yapan Çiçek Ayyıldız devrimci marş ve türküler ile kitlenin coşkusunu dile getirdi. Halayların çekilmesi ile sona eren Çiçek Ayyıldız'ın dinletisini yeni ve genç bir müzik grubunun, Koma Denge Karkeren'in, Kürtçe türküler izledi.

Müzik dinletisinin ardından gezi programına kısa bir ara verildi. Bu arada, tekstil işçileri birbirleri ile kaynaşma ve sorunlar üzerine konuşma fırsatı buldular. Verilen kısa ara, bir grup tekstil ve metal işçisi genç komünistin hazırladığı şiir dinletisi ile sona erdi. Nazım Hikmet, Bertolt Brecht ve Ahmet Telli'nin şiirlerinden oluşan dinletinin ardından sıra gezinin asıl etkinliğine, forum/söyleşi bölümüne geldi.

Geziye katılan tüm işçilerin katıldığı forum bir Tekstil İşçileri Bülteni çalışanının yaptığı konuşma ile başladı. Bu konuşmada kısaca Tekstil İşçileri Bülteni'nin ve onun etrafında yürüyen çalışmanın hedefleri anlatıldı. Özel olarak Tekstil İşçileri Kurultayı'nın hedefleri ve politikaları üzerine yoğunlaşan konuşma Kurultay çağrısı ile sona erdi. Bu konuşmanın ardından Gürkan Tekstil, Riva, Fazıl Tekstil vb. bir çok işletmeden tekstil işçileri söz alarak kendi çalışma alanları ile ilgili bilgiler verdiler. Çorlu, İzmir ve Adana'dan gelen tekstil işçilerinin de söz alarak kendi çalışmalarını aktardıkları forumda, Metal İşçileri Bülteni'nin bir mesajı okundu. Bunun yanı sıra bir metal işçisi söz alarak geziyi ve Kurultay girişimini selamladı. Grevci Mutlu Akü işçilerinden bir konuşmacı, grevleri ve fabrikalarında gelişen süreç hakkında bilgi aktardı. Sınıf dayanışması çağrısını yükselten Mutlu Akü işçisi sözlerini Tekstil işçilerinin mücadelesini selamlayarak bitirdi. Mutlu Akü işçisinin bu çağrısını tekstil işçileri bir dayanışma ziyareti ile somutladılar. Önümüzdeki dönem Mutlu Akü işçilerinin eylemlerine katılım ve grev yerine kitlesele bir ziyaret kararı alındı.

Kısa bir süre önce işten çıkarılan Fırat Tekstil işçileri de geziye bir konuşma yaparak Bülten'in bir takım eksiklerini eleştirdiler. Kendi mücadele süreçlerinin gereğince sahiplenilmediğini ve Bülten'de yansıtılmadığını ifade eden Fırat Tekstil işçileri konuşmalarını Kurultay'ı selamlayarak bitirdiler.

Fırat Tekstil işçilerinin de belirttiği gibi Tekstil İşçileri Bülteni henüz ciddi bir takım eksik ve zayıf yanlar taşıyor. Bunun en somut örneği gezi organizasyonunda da görülmüş durumdadır. Ancak bu eksik ve zayıflıkları kapatmanın tek yolu, Tekstil İşçilerinin Bülteni'ni ve Bülten etrafında örülen mücadeleyi daha fazla sahiplenmesinden geçmektedir. Bugün için belli sınırlılıklar ve zor koşullar altında, devletin yoğun baskılarına rağmen büyüyen çalışmamızın sürekliliğinin tek garantisi de budur. Tekstil İşçileri Bülteni'nin üçüncü gezisi bunu bir kez daha ortaya koymuştur. Tüm olumsuzluklara rağmen geziye katılan işçilerin coşkusu, geziyi ve Bülteni sahiplenişleri bunun bir göstergesidir.

Forumun ardından Tekstil İşçileri Bülteni'nin başlatmış olduğu bir imza kampanyası metni okundu ve geziye katılan işçilere bu kampanyaya katılma çağrısı yapıldı.

Gezi çalışmaları bir grup genç komünist tarafından yeni başlatılan bir müzik grubunun kısa dinletisi ile sona erdi.

Polis ablukası altındaki deri işçileriyle sohbet “Uludağ’ın eteğinde bir cehennem şehri var!”

“Sabah 8.00’de SAYDERSAN önüne gittik. Polis geldi ve ‘burada oturamazsınız, dağılın,’ dedi. Orada bulunarak yasaları çiğnediğimizi söyledi. Biz de içeride yasadışı işçi çalıştırıldığını, gidip ona müdahale etmelerini, bizimle uğraşmamalarını söyledik. Tartışma çıktı. Bizi gözaltına almak istediler sonra temsilci arkadaş geldi. Bizi ellerinden aldı. Çay ocağına gittik. Buraya da gelerek ‘çay içmek de yasak, dağılın, gidin’ dediler. Coplarını çıkardılar. Amirleri ‘kafalarını kırıp dağıtın’ diyordu.”

Bir deri işçisi.

“Bu tartışma sırasında polis arkadaşlardan birini tartaklamaya başladı. ‘Ne yapıyorsun’ dedim, bana bir tane yapıştırdı. Başka bir arkadaş araya girmeye çalıştı. Ona da giriştiler.”

Bir başka deri işçisi.

“Deri işçileriyle birlikte çay ocağındaydık. Burayı boşaltmamızı söylediklerinde çay içtiğimi ve içinceye kadar bir yere gitmeyeceğimi söyledim. İşçiler de beni bırakıp gitmeyi reddetti. Çünkü beni gözaltına almakla tehdit ediyorlardı.”

Atılım gazetesi muhabiri.

Deri patronlarının demir çubuklu, bıçaklı saldırısından sonra, Bursa deri işçileri ve deri işletmelerinin bulunduğu Soğanlı havzası halkı, tam bir polis ablukası altında tutuluyor. Yukarıdaki anlatımlarda da görüldüğü gibi, polisin Soğanlı’daki varlığı ve tutumu, her zamankinin aynısı. Yasadışı ve çeteci. “Ben devletim yaparım” havasıyla ve coplarını şakırdatarak kol geziyorlar Soğanlı’da. Şimdi Soğanlı’da bir direnişçi olmak değil, civarda dolaşmak, o bölgede oturuyor olmak da riskli hale gelmiştir. Yaptığı bir basın açıklamasıyla bu . ablukayı ve polis terörünü kınayan DERİ-İş, tüm Bursa işçilerini deri işçileriyle dayanışmaya çağırarak bulunuyor.

Ama gerek deri patronlarının, gerekse de onların koruyuculuğunu açıkça üstlenmiş bulunan polisin bu saldırıları deri işçilerinin gözünü korkutmuyor. Deri işçileri “yasal” örgütlenme haklarını tüm bu yasadışı engellere karşı kullanmakta kararlılar. Bu kararlı tutum, tüm saldırılara karşı adım adım ilerlemelerinin yolunu açıyor. Çimen Deri’deki direniş, atılanların geri alınması sonucu kazanım hanesine yazılması bulunuyor. Şimdi sıra diğer işletmelerde. Ve deri işçileri

Kazlıçeşme’nin, Tuzla’nın ve bizzat kendi deneyimlerinin gücüyle mücadele edenin kazanacağını görüyorlar. Bugün son derece sınırlı yürütülmesine rağmen ilk kazanımlarla, Soğanlı’da sınıf mücadelesi yükselcek ve deri işçilerinin birliği mutlaka sağlanacaktır. Kuşkusuz bu kadarı da yeterli değildir. Sadece deri işçilerinin birliğini sağlamak Bursa’daki sınıf mücadelesinin sorunlarını çözmeye yetmiyor. Fakat tüm işçilerin birliği yolunda atılmış ilk adımlardan biri olmak ve örnek teşkil etmek açısından önem taşıyor.

Uzunca bir durgunluk döneminin ardından ilk başkaldırıların, en zor koşullarda çalıştırılan alanlardan gelmesi de, hareketin geleceği açısından bir ek avantaj oluşturuyor. Şimdi, çoğu örgütsüz Bursa sanayi işçileri, “taşeron işçinin bile örgütlendiği koşullarda” niye örgütlenemediklerini konuşmaktadır. Özellikle GİNTEM ve deri alanındaki direnişlerin kazanımla sonuçlanması, bu nedenlerle de çok önemlidir. Bursa işçilerinin direnişlere verecekleri destek aynı zamanda kendi geleceklerine verdikleri destek anlamına gelmektedir.

Soğanlı’da Polis Terörüne Son!

Kızıl Bayrak / BURSA

Belediye-İş’ten ihraçlar ve özelleştirme Saldırısı

Bursa Belediyesi’nde rant kavgaları yoğunlaşarak sürüyor.

Bir yandan özelleştirmelerden sağlanacak avantajlar için sermaye sahipleri çekişirken, diğer yandan bir işçi sendikası olma niteliğini çoktan yitirmiş Hizmet-İş ve Belediye-İş sendikaları bu ranttan paylarına düşecek miktarı artırma kavgaları veriyor. Geçtiğimiz kış bu kavganın iki sendika arasındaki düellolarını izlemiştik. Silahların konuştuğu bu düellodan Belediye-İş birkaç birimi Hak-İş’ten koparak çıkmıştı. Belediye işçisinin taraf olmadığı düelloda, bazı belediye yönetimleri Belediye-İş’i desteklememe, tercihini Belediye-İş’ten yana yapmama durumu için işçileri tehdit etmişlerdi.

Şimdi Hak-İş, özelleştirme rantlarına tamamıyla talip olduğunu açıkça ilan ediyor. “Özelleştirilecekse işçilere satılsın” demagojisiyle özelleştirmeci kimliğini savunuyor. Kavgayı bu cepheden kızıştırmaya çalışıyor. Belediye-İş ise, kendi iç çatışmalarını tabana yayma gayretinde. Bu çatışma geçtiğimiz hafta 50 civarında üyenin sendikadan ihracıyla körüklendi.

Belediye-İş’in bu ihraçlara gerekçesi “sendika aleyhine faaliyet” olmakla birlikte, ihraç edilenler gerçekleri açıklamaktan çekinmiyor. Hayır. Onlar sendika aleyhine faaliyette bulunmadılar. Tersine, fikrî ve pratik olarak Belediye-İş’lidirler. Bu nedenle de; ihraca rağmen sendikaya ve başkana toz

kondurmuyorlar. Fezlekelerinin “namussuzluk” yaptığını söylüyorlar.

Özetle; tam da özelleştirmelerin gerisinde iki sendikaya bölünmüş durumdaki işçiler, bir de sendika içinde birbirine düşürülmeye çalışılmakta. Oysa bugün yapılması gereken, Bursa belediye işçilerinin ihtiyacı olan, tüm ayrılıkları bir kenara bırakıp elele vermektir. Bu ihtiyacı yaratan, bir zorunluluk olarak dayatan sermayenin saldırıdır. Belediye-İş’le Hizmet-İş’li, A partili B partili ayrımı yapmadan bu saldırılardan tüm işçilerin nasibini alacağını kabul etmek gerekiyor. Tersini düşünenler yanıldıklarını görmek için özelleştirmelerin sonuçlarını beklemek gerekmiyor. GİNTEM’e bakmak, bunu görmek için yeterlidir. Bugün ücretlerin düşüklüğü, çalışma koşullarının zorluğundan yakınan belediye işçileri, özelleştirmeden sonra taşeronda istihdam edilse bile (ki çoğu açıkta kalacak), bu, bugünkünden çok daha ağır şartları kabul etme koşuluyla olabilecektir.

Özelleştirmelerin işçi sınıfına getirdiği sefaletin tek örneği GİNTEM de değildir. Hak-İş’in demagojisiyle, işletmenin işçiye (yani sendikaya) satılması da işçi için çözüm değildir. KARDEMİR bu konuda olumlu değil, olumsuz örnektir. Evet zarar ettiği gerekçesiyle kapatılmaya çalışılan Karabük Demir Çelik işletmeleri kâra geçmiştir. Fakat işçi sınıfını ilgilendiren işletmenin kârı zararı değil, o kârdan ne kadarının işçi ücretlerine ayrıldığıdır. Öyle olmalıdır. Buna bakıldığında ise Kardemir işçisinin bir adım ileri gittiğini iddia etmek mümkün değildir.

Bursa Belediye işçileri sermayenin ve sendika bürokratlarının yalanlarına prim vermeden, özelleştirmeye karşı mücadele için elele vermeli, örgütlenmelidirler. Belediyenin her birimde, en kısa zamanda özelleştirmeye karşı mücadele komiteleri oluşturulmalıdır. “İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır” şiarını bayrak edinen bir mücadele örgütlendiği zaman, uysallaştırılmış sendikaların tahakkümü de sona erecektir. Belediyenin öncü işçileri bu bilinçle öncülük görevlerini üstlenmelidirler. Bu görevi yerine getirmenin bugünkü en büyük engeli güven sorunudur. Hem birbirlerine, hem sınıfa karşı bu güven bunalımını çözenin yolu ise gene sınıf mücadelesini yükseltmekten geçecektir.

GİNTEM İŞÇİLERİ ANKARA’DA

GİNTEM direnişçilerinin ikinci Ankara ziyareti polis terörüyle karşılandı. Bursa polisi GİNTEM direnişçileri ve sendikası hakkında Ankara’ya yeterli bilgi aktarmamış olmalı ki, bir kez de onlar denediler şanslarını. Amaç elbette ki GİNTEM şahsında sınıfa gözdağı vermektir. Bu direnişin kazanması tüm Bursa işçisini etkileyecektir. Kuşkusuz kaybetmesi de öyle...

Fakat GİNTEM işçileri, direnişin 3 ayı aşkın süresince gösterdiler ki, ne gözaltı ve yargılamaya ve ne de başka saldırılarla yılmayacaklardır. Haklı mücadelelerinden vazgeçmeyeceklerdir. Nitekim Ankara saldırısı da bir işine yaramayacak sermaye devletinin. Direnişi dağıtmak şöyle dursun, zayıflatmadı bile. Şimdi direniş iki koldan sürüyor. Bir grup işçi Ankara’da kalarak hükümete verdiği sözü hatırlatırken, bir grup da Bursa’da sürdürüyor mücadeleyi. Ankara saldırısının ardından bir basın açıklaması yapan Nakliyat-İş; hükümeti bir kez daha, “sözünün eri ise” verdiği sözü tutmaya çağırdı. Gerçi bugünkü hükümetin ve onu oluşturan partilerin yapısı, bunların ne “sözünün” ne de herhangi bir şeyin “eri” olmadığını kanıtlıyor. Ve eğer GİNTEM sorunun çözümü doğrultusunda bir girişimde bulunursalar, bu, hiç de “er”likten değil, sıkışmışlıklarından olacaktır. Yılmaz’ın da, Ecevit’in de siyasi kimliği açıktır. Bu iki parti de, tıpkı DYP ve RP gibi sermayenin has partileridir. Nitekim salt Bursa’dan, Bursa’daki sınıf mücadelesinden bakıldığında bile bu apaçık görülmektedir. Devletin, GİNTEM ve Deri direnişlerine karşı tutumunda, hükümet değişikliğinin hiçbir olumlu etkisi yoktur. Tersine yeni hükümet döneminde saldırılar daha da yoğunlaşmıştır. Yılmaz hükümeti işçi sınıfını hem ekonomik ve hem de siyasi olarak daha sıkı ablukaya almaya çalışmaktadır. Bu nedenle işçiler yeni hükümet üzerine, burjuva medyanın yakıştırması “demokrasi” makyajına kanmamalıdır. Kendi özgüçlerine dayanan bir mücadeleyi yükseltmek için daha fazla örgütlenmelidirler. Sermayenin ve MGK’nin yeni hükümet eliyle yürüteceği saldırıları boşa çıkartacak tek yol budur.

Kızıl Bayrak / BURSA

Metal işkolu çalışması ve sorunları

Metal işkolu oldukça köklü bir mücadele geleneğine sahip olmakla birlikte ağır saldırılara maruz kalmış ve önemli ölçüde kötürümleştirilmiş bir işkoludur. Burjuvazi de bu işkolunun önemini, onun mücadeleciler geleneğini çok iyi bildiği için bu alana özel bir önem vermiştir. Çeşitli planlarını burada uygulamaya koymuştur. Destanlaşan Kavel greviyle yeni bir dönem başlatan, 15-16 Haziran'ın motor gücünü oluşturan, Profilo direnişini gerçekleştiren metal işçilerinin bugün içinde oldukları durum içler acısıdır. 12 Eylül sonrasında uygulamaya konulan sistemli ve planlı saldırının kapsamını açıkça göstermektedir.

1987-1991 döneminde yükselen sınıf hareketi içinde, özellikle bahar eylemlerinde Türk-Metal'e bağlı işçiler etkin biçimde yer almıştır. Ocak 1991'deki Madenci yürüyüşü, yükselen kitle hareketinin tepe noktası, aynı zamanda da dönüm noktası olması dolayısıyla daha çok öne çıkmış, bir ölçüde önceki süreçleri arka plana itmiştir.

12 Eylül sonrası dönemde metal işkolunun en büyük mücadelesi 1990'ın Aralık ayında başlayan MESS grevleri oldu. 48 bin Zonguldak madencisinin grevi 27. gününü doldururken, toplam 400'ü aşkın işyerinde 135 bin metal işçisinin grevi başladı. Bu işyerlerinin 216'sında 85 bin üye ile Türk-Metal örgütlü idi. Bir ay süren metal grevi son yılların en büyük grevi olmuştur.

Aynı süreç, yoğun işçi çıkarmalarının yaşandığı bir süreçtir. 1989-1994 arası yıllar Türkiye tarihinin en yoğun işçi kıyımlarına sahne olmuştur. Önce Körfez savaşını izleyen aylarda geniş çaplı işten atmalar yaşanmıştır. 1994'de yaşanan ekonomik krizle birlikte ise işçi kıyımı tepe noktasına ulaşmıştır. Bu 5 yıllık dönem boyunca en yüksek işçi kıyımının yaşandığı işkolu ise metal işkolu olmuştur. Her yıl, yüz bin civarında metal işçisi işten çıkarılmıştır. 1989-1991 arasındaki süreçte daha çok Türk-İş ve Türk-Metal'e yönelen işçi kıyımı, 1994'teki ekonomik kriz ile daha çok DİSK ve Birleşik Metal üzerinde etkisini göstermiştir. Birleşik Metal'e bağlı işçilerin yaklaşık üçte biri 1994 yılında işten çıkarılmıştır.

Bu süreçte, işten çıkarmalar doğal olarak öncelikle bir öncü kıyımı biçiminde gerçekleştirilmiştir. '87-91 sürecinde yükselen sınıf hareketi, birçok işkolunda öncülerin biçilmesi biçiminde yaşanmıştır. Bu nedenle de eylem süreci öncesinde yaşanan ilerlemenin bile gerisine düşülmesi şeklinde kapanmıştır. Türk-Metal içerisinde hiçbir değişikliğin gerçekleşmemesinin, Otomobil-İş ile Türkiye Maden-İş birleşmesinden doğan Birleşik Metal-İş'in, eski Otomobil-İş'den çok daha geri bir konuma düşmesinin arkasında yatan neden tam da budur.

Metal işkolunun güncel sorunları

İşten çıkarmalar 1994'deki düzeyi bulmasa da etkisini hala sürdürmektedir.

Ekonomik kriz, teknolojinin geliştirilmesi, fabrikanın küçülmesi asgari ücretten yeni işçi alabilmek için vb. birçok nedenden dolayı işçi çıkarılma da, öncü işçilerin çıkarılmasına hep özel bir önem verilmiştir. Kapitalist patronlar ve mafyalaşmış sendika ağaları bu konuda hep sıkı bir işbirliği içinde olmuşlardır. Bu yüzden işten atılmaları karşı mücadele bizim için özel bir önem taşımaktadır. Yeni yeni gelişen öncü işçi kuşağı işten atılmaların yarattığı korkuyu üzerinden hala atamamıştır.

İşten çıkarmalar, ücretler ve sosyal

hak istemleri üzerinde de bir basınca dönüştürülmektedir. Sadece işkolunun önemli sorunlarından biri olduğu için değil, aynı zamanda işçilerin bakışlarını dar bir fabrika ya da işkolu alanından çıkarabilecek bir sorun olduğu için de, iş güvencesi öne alınması gereken bir şiar olmak zorundadır. İş güvencesini elde etmek için tek tek sözleşmelere çeşitli maddeler konulabilir de, bunun için mücadelenin, birleşik bir mücadelenin gerekliliği, sınıf bilincinin geliştirilmesi için işlenebilecek önemli bir noktadır.

Metal işkolunda giderek yayılan bir başka saldırı aracı da **taşeronlaştırmadır**. Taşeronlaştırma hem ağır çalışma koşullarını ve düşük ücretleri, hem de örgütsüzleştirmeyi hedef alan bir araç durumundadır. Bu araca gitgide daha çok başvurulması, görece olarak ücretleri yüksek tutarak mücadele azmini kırma ve gerici sendikaların bağlama gibi bir taktikten vazgeçilmeğe olduğunu da gösteriyor. Taşeronlaştırma, işçileri kendi içinde taşeron işçisi ve kadrolu işçi şeklinde bölmeye de yaradığı için burjuvazi tarafından özellikle tercih ediliyor. Bu nedenle bizim de en yoğun şekilde yönelmemiz gereken bir uygulamadır. Burada sorunun en önemli yanı kadrolu ve taşeron işçileri ortak mücadeleye katabilmekten geçiyor. Çünkü taşeron içinde gerçekleştirilen bir örgütlenme, ana-işverenin taşeronu çıkarmasıyla birlikte kolayca bitebilmektedir. Bu yüzden taşeronlaştırmaya karşı mücadelede diğer şeylerin (sefalet ücretleri, ağır çalışma koşullarının dayatılması, örgütsüzleştirilmenin ilk adımı vb.) yanında özellikle işçilerin birliğine vurgu yapmak önem taşımaktadır. İşçilerin birliği, her işçinin

aklına gelebilecek türden bir istem olmaktan çıkarılıp emek ve sermaye kutuplaşması üzerinden ele alınabildiği oranda, politikleştirici bir özelliğe de sahiptir.

Geçtiğimiz aylarda gerçekleştirilen iki taşeron örgütlenmesi (Gintem ve Albayraklar) sadece taşeron içinde yapılan örgütlenmeler olması itibarıyla bizi yanıtmamalıdır. Orada iki ayrı işkoluna bölünme sözkonusu olmuştur. Bu kesinlikle tercih edilmemelidir. Bir fabrikada yemekhanenin ayrı sendika, deponun ayrı sendika, taşımacıların ayrı sendika vb. örgütlenmesi, işçilerin gücünü böleceği için kesinlikle tercih edilmemelidir. Aynı sendikaya taşeron işçileri de üye yapılarak taşeron etkisizleştirilmeli, işverenin gözünde de gereksiz hale getirilebilmelidir. Elbette burada hukuksal sorunlar tartışmanın dışındadır. Bahsetmek istediğimiz taşerona yaklaşım ve ona karşı mücadele perspektifidir.

Kuşkusuz uluslararası sermayenin ve işbirlikçilerinin son yıllardaki en önemli saldırılarından biri olan **özelleştirme** metal işkolunda da (özellikle de demir-çelik fabrikaları üzerinden) yaşanmaktadır. Bu sorun özel sektörde çalışan işçiler tarafından yakıcı şekilde yaşanmadığından dolayı önemi ve anlamı üzerinde çoğu işçinin bir bilgisi dahi yoktur. Oysa özelleştirme, dolaylı etkileri de son derece ciddi bir boyut taşıyan ve işçi sınıfının genel planda yaşadığı ağır bir saldırdır. Bu nedenle metal işçileri içinde sistematik bir şekilde işlenmek durumundadır. Sorun, politikleştirici yanının dışında, alanımız içinde en önemli yeri tutan büyük demir-çelik fabrikalarına yönelebilmek olanağını fazlasıyla sunmaktadır. Buralara ulaşabilmemizi kolaylaştıracak bülten türü araçları bugün daha etkili bir tarzda kullanarak demir-çelik'lere yönelebilmeliyiz.

Metal işkolu inşaat işkolundan sonra en fazla **iş kazasının** olduğu bir işkoludur. Türkiye'de her yıl 110 bin civarında iş kazası oluyor ve bunların 1100 kadarı ölümler sonuculanıyor.

İşverenlerin yeterli önlemleri almamaları, eğitimsizlik, işçilere aşırı yüklenme ve tempolu çalışmaya zorlama gibi etkenler, yüksek iş kazaları oranının temel nedenleri durumundadır. İşçilerin bu konuda gösterdikleri duyarsızlık gerçekten şaşırtıcıdır. Ölümlere kadar varan birçok iş kazasına normal bir olaymış gibi yaklaşımları yaygın bir tutum durumundadır.

Dikkate değer olan, kötü ücret, çalışma ve yaşam koşulları ile bu duyarsızlık arasındaki doğru orantıdır. Ancak verilen mücadelelerle daha iyi yaşam ve çalışma koşulları elde edildikçe bu konudaki duyarlılık da

artmaktadır. İş kazalarına karşı duyarlılığı kendi içinde ele almak ve işçilere bunun üzerinden propagandaya yönelmek çoğu zaman etkili olmayabilir. Bu yüzden konuyu bir insancıl duyarlılık sorunu olarak değil, sınıfın nasıl vahşice bir sömürü altında olduğunu açıklayabilecek bir biçimde ele almak gerekiyor.

Son yıllarda burjuvazi sömürsünü artırmak için uygulamakta olduğu kaba yöntemlere ek olarak daha ince yöntemler de geliştirmeye başladı.

"Esnek çalışma" böyle ince bir saldırı aracıdır. Kuşkusuz bu yöntem sadece sömürüyü arttırmak amacı taşımıyor. Aynı zamanda pazarın değişen koşullarına ayak uydurabilmek için bulunmuş bir yoldur. "Yalın üretim tekniği" de denen Japon tarzı üretim yönteminin iç dokusunu "kalite çemberleri" oluşturmaktadır. Bu konu basınımızda tartışılmaya başlandı. Bir süre daha tartışılmak, çok yönlü bir açıklık yaratılmak durumundadır. "Esnek çalışma" bazı yönleriyle şimdiden metal işkolunda uygulanmaya başlamıştır. Ancak uygulama şimdilik sınırlı sayıda fabrikada sözkonusudur.

Burada özetlediğimiz sorunlar metal işkolunu genel olarak kesen öncelikli sorunlardır. Sendikal yapılardan kaynaklanan sorunlara ayrıca ele alacağımız için burada değinmedik. Bunun dışında işçi sınıfının bütün olarak yaşadığı eşel-mobil, sendikasılaştırma, kaçak işçi çalıştırma vb. sorunlar ile dönemsel olarak ortaya çıkabilecek sorunlar da metal çalışmasının işlediği sorunlar olmak zorundadır.

Sendikal bölünmüşlük ve sendikalara bakış

DİE'nin rakamlarına göre Türk-Metal 250 bin, Özçelik-İş 100 bin, Birleşik Metal 60 bin üyeye sahiptir. Bu rakamlara göre zaten 450 bin kişinin çalıştığı işkolunun %90'dan fazlası örgütlüdür. Ancak sendikalar çeşitli nedenlerle üye sayısını şişirdiğinden bu

rakamlar gerçeği ifade etmez. Çalışma Bakanlığının verilerinin yanlışlığından dolayı da işkolunda çalışan işçi sayısı gerçekte çok daha fazladır. Ancak yine de, birçok işkoluna göre metal işkolu daha örgütlüdür. Özellikle büyük ölçekli fabrikalarda Türk-Metal, orta ölçekli fabrikalarda Özçelik-İş, daha küçük ve orta ölçekli fabrikalarda da Birleşik-Metal

örgütlüdür.

Türk-Metal sendikasının durumu her zaman sarı sendikacılığa örnek olarak verilir. Bu sendika ve örgütlendiği yerler hakkındaki bilgilerimiz diğerlerine göre

biraz daha azdır. Bunun birinci nedeni, işyerleri daha çok stratejik öneme sahip olan yerler olduğundan buralara girmemiz nispeten zor olmaktadır. İkincisi, sendika üzerinden bilgi elde etmek güçtür. Bırakın sendika ile ilişki geliştirilmesine izin vermeyi, Mustafa Özbek'in desteklemediği adayların kazanmaları durumunda her türlü mafya yöntemlerini uygulayan bir gangster sendikadır Türk-Metal. Üçüncü neden ise, örgütün iç iletişimi ve rapor verme alışkanlığı alanındaki yetersizlikleridir. Bir bölgede metal işkolunda derinleşmek, ilişkiler yakalamak, tarihini, mücadele geçmişini ve sorunlarını öğrenmek için yoldaşlarımız aylarca debelenip dururken, başka yerlerde birçok temsilci ve sendikacı ile kurulmuş ilişkilerden kimsenin haberi olmayabiliyor. Ya da geçmiş yıllarda stratejik metal fabrikalarında yapılan çalışmalardan ciddi bir bilgi, birikim, dersler vb. akmayabiliyor.

Hak-İş sendikasına bağlı Özçelik-İş ise Hak-İş'in en büyük sendikasıdır. Bu sendikanın Refah Partisiyle yakınlığı biliniyor. Ancak Özçelik-İş, Türk-Metal'e göre içinde daha kolay çalışma yapılabilecek bir durumdadır. Nitekim Türk-Metal'de yapılmayan işyeri temsilcilerinin seçimle belirlenmesi uygulaması, Özçelik-İş'e bağlı birçok fabrikada yapılabilmektedir. Hak-İş içerisinde çeşitli şubelerde nispeten daha ileri, demokrat olarak nitelenebilecek sendika yönetimleri olabilmektedir. Ancak ne olursa olsun bunlar, bu iki sendikanın açık işbirlikçi, hain konumunu değiştirmemektedir.

DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş sendikası ise daha çok sosyal demokrat, reformist bir kimliğe sahiptir. Bazı şubelerin işbirlikçi pozisyonları vardır. Sendika genelinde ise işverenlerle iyi ilişkiler geliştirmek teması üzerinden bir bakış sözkonusudur. 12 Eylül'ü önceleyen dönemde DİSK'e bağlı Türkiye Maden-İş daha çok TİP-TKP çizgisinin etkisinde idi. 1980'de kapatılmadan önce işkolunun en büyük sendikası durumundaydı. Daha çok CHP çizgisinin etkisinde olan Otomobil-İş ise 12 Eylül'de kapatılmadı. Türkiye Maden-İş'in üyeleri, başta Türk-Metal'e olmak üzere çeşitli sendikalara dağıldı. DİSK'in yeniden açılmasının ardından Türkiye Maden-İş ile Otomobil-İş birleşti. Bu iki sendikanın birleşmesiyle kurulan Birleşik Metal, Otomobil-İş'in üyelerine ve yeniden açılan T. Maden-İş'in ise parasına sahip oldu. Sendika içinde bugün yönetime muhalif olan şubeler vardır. Önümüzdeki aylarda yapılacak kongrelerde bu muhalefet ortaya çıkacaktır. Aslında bu iki kesim arasındaki farklılık politik bir farklılık değildir. Her iki grup içinde de eski TİP-TKP geleneğinden gelen, ya da CHP'li vb. vardır. Kapanma daha çok bir çıkar gruplaşması ve eski hesaplaşmaların sürmesi biçimindedir.

Sendikalara karşı tavrımız nasıl olmalıdır? Mafyalaşmış, işbirlikçileşmiş sendika ağalarına karşı alınacak tavır üzerine bir şey söylemeye gerek yok. Bunların, burjuvazinin işçi sınıfı içindeki uzantıları olduğundan hareket ederek gerekli politikalar geliştirebilir. Sorun daha çok belli oranlarda "öncü" konumunda olan ilerici, devrimci, hatta sosyalist olma iddiasındaki kesimle ilgili olarak ortaya çıkmaktadır. Bu konuda oldukça aydınlatıcı bir değerlendirme,

Ekim'in 15 Haziran tarihli 171. sayısında çıkan "Sınıf Hareketi ve Siyasal Sınıf Çalışması" adlı yazıda yapılmıştır. Sınıfın öncü kesimleri ile sürekli bir ilişki içine olan yoldaşlarımızın yaklaşımlarını mutlaka bu çerçevede belirlemeleri gerekir. Bütün sendikacıları bürokrat görüp, hiçbir değerlendirme yapmadan durmadan eleştirmek, bize yarar değil zarar getirir. Mümkün olduğunca bize sağlanabilecek imkanlardan yararlanmalı ve işçilerle ilişki kurabilmek, çeşitli platformlara katılabilmek için bunları değerlendirebilmeliyiz. Gerçekleştirdiğimiz çalışmalar, burada aldığımız mesafe bu kesimler üzerinde de bir basınç oluşturacaktır.

Öncü işçilerin devrimci politikaya ilgisi

Metal işçilerini sınıfın diğer bölümlerinden ayırarak politikaya ilgilerini incelemek garip gelebilir. Gerçekten de, burada bahsedilebilecek tek farklılık, metal işçilerine yönelik bir öncü kıyımın daha kapsamlı olmasından kaynaklanan farklılıktır. Ama bu konuya girmişken, önce öncü işçi-politik etki ilişkisine değinmek yararlı olur. Öncü işçiler her zaman aynı zamanda politikleşmiş unsurlar olmayabiliyorlar. Hatta çoğu öncü işçi, devrimci politikaya belli bir uzaklığa sahip oluyor. Devrimci anlayışlardan çeşitli nedenlerle etkilenmiş unsurlar ise diğer işçiler üzerinde bir ağırlığa sahip olmayabiliyor. Bu aslında sınıf mücadelesinin getirdiği, belli bir süreç sonunda gerektirdiği bir devrimcileşme ile çeşitli sosyal köken, etnik köken veya çevre ilişkilerinden gelen devrimcileşme arasındaki bir farklılıktır.

Sınıf mücadelesinin gelişmesi, emek ile sermaye arasındaki mücadelenin sertleşmesi ile öncü işçiler politik bir arayışa yönelme ihtiyacı duyuyorlar. Sorunların bir fabrikadan ya da sendikadan çözülemeyeceğini görmeye başlıyorlar. Ancak bu bir süreç işidir. Mücadelenin şu anki aşamasında bu kuşak büyük bir kıyım yaşamıştır ve yeni oluşan öncü kuşak henüz donanımdan yoksundur. Bakışını fabrikasından dışarıya çevirmekte zorlanmaktadır. Eski kuşaktan kalanlar ise daha çok yaşadıkları "ezilme korkusu"nu genelleyerek bunun üzerinden geri bir zemine yönelmektedir. Bunun üzerine inşa edilen reformist politikalar bu bakışlarını güçlendirmekten başka bir

şeye yaramıyor.

İşçilerin politik yönelişini belirleyen önemli bir başka faktör de sosyal ve etnik köken, aile ilişkileri vb.dir. Buradaki politik etki sınıf mücadelesinin ya da daha doğru bir deyişle işçi hareketinin içinden gelmiyor. Bu işçilerin bir kısmı öncü özelliği taşıyabiliyor. İlişkileri ile, dayanışmalarıyla, sohbetleriyle diğer işçilerin önderliğini yapabilecek özellikleri olanlar öne çıkabiliyor. Ancak bu daha çok kişilikleri ile ilgili bir şey oluyor. Önemli bir kesimi dünya görüşü ile devrimci, yurtsever, sosyalist vb. olsa da diğer işçiler üzerinde bir etkileri olmuyor. Sıradan bir işçi gibi çalışmayı sürdürebiliyorlar, hatta sınıf hareketine ilgisiz bile kalabiliyorlar.

Metal işkolunda bu iki öncü kesim de karışık şekilde bir arada görülebiliyor. Birincisinin mücadele deneyiminin yetersizliği ve korkuları ile ikincisinin politik mücadele anlayışı belli bir noktada da kesişiyor. Birinci kesimin geriliği nesnel bir temele dayanıyor. Bunu anlamak daha kolaydır. İkinci kesimin geriliği ise geleneksel halkçı akımların politik mücadele anlayışının çarpıklığına dayanıyor. Buna göre, politik mücadele ile sendikal mücadele birbirlerinden tümüyle ayırdır, devrimciler politik mücadele verirler. Sınıf hareketine belli bir küçümsemeyle bakmanın arkasında bu vardır. Böyle bir politik anlayıştan etkilenen öncü kesim de, sınıfın geriliğini gördüğünden, işçilerin gündelik mücadelesi ile devrimci politika arasındaki bağlantıyı öne çıkarmayı düşünmez. Politikayı fabrikada ya da sendikada verilen mücadelenin tümüyle dışında bir etki alanı üzerinden kurgulamaya çalışır. İyi ilişkiler kurduğu işçilerle politik tartışmalar yapar vb. Sınıf mücadelesinin bütünü üzerinden, iç bağlantıları ile politik boyutunu öne çıkarmak yerine, haklılık vb. temelinde söylemlere dayanmaya çalışır. Kullandığı araçlarda buna özgü araçlar olur.

Komünistler bu alışılmış tarzın dışına çıkacak ve kendi anlayışlarına uygun, yani sınıfın ihtiyaçları, sorunları ile iç bağlantıları kurabilecekleri araçları yaratmakla yüzyüzedir. Örneğin Metal İşçileri Bülteni de, temel olarak böyle bir ihtiyacın ürünüdür.

Metal işçileri bülteninin işlevi

Komünistlerin sınıf çalışmasına bakışı yayınlarımızda ortaya konmuş durumdadır. Kısa bir süre önce legal

basınımızda yer alan bir incelemede şunlar söylenmektedir: "Komünistler bugün de sendikal temelde başlayan bir arayışın bugünden devrimci politika ihtiyacını doğurduğunu ve doğuracağını düşünüyorlar. Dolayısıyla, parti inşası adımı çerçevesinde, bugün sınıf sendikacılığının politik anlamı kritik önemdedir. Küçük-burjuva devrimci hareket sendikalist ufku çerçevesinde ve biçimselliğiyle, yapay-sendikal platformlar kurmayı temel sınıf sendikacılığı hattı sayıyor. Bu, parti ve sınıfın politik eyleminin öncesine dönemsel bir sendikal örgüt-politika koyma eğiliminin varacağı doğal sonuçtur. Komünistler ise, sınıf sendikacılığı alanında ara platformları kendi içinde yaratmak-yetkinleştirmekten öte bir kavrayışa sahiptirler. Böylece, kendilerini sendikalist platformdan ayırmaktan öte, sınıfa siyaset taşımanın suni-masa başı ara çözümlerinden de ayırmaktadır. Öncünün sendikal arayışını veri saymayan her türlü girişim, aynı zamanda, sınıf-dışı varoluş-kavrayışın da dışı vurumudur."

Bültenin gerçek işlevi de kendini bu noktada gösterecektir. Bülten, sınıfın sendikal arayışlarına sınıf sendikacılığı çizgisi ile verilecek bir yanıtın yayın araçlarından biri olacaktır. İşçilerin sendikal bilincini ve perspektifini aşmasını, politik bir sınıf bilincine ulaşmasını hedefleyecektir. Bu çerçevede oluşturulacak platform ya da platformlar, sınıfın, özellikle öncü işçilerin devrimci politikaya olan ve doğacak olan ihtiyacını karşılamaya dönüktür.

Sınıfın önündeki mafyalaşmış yapılar ancak çeşitli türden devrimci taban örgütlenmeleri ile aşılabılır. Sendika bürokrasisine karşı mücadele, ancak öncü işçileri bir araya getirecek ve sendikalar içindeki ileri unsurları bunun yaratacağı bir basınçla ilerletebilecek böylesi platformların kurulabilmesi ile mümkündür. Politikleşmiş bir işçi kuşağının yaratılabilmesi için sınıfın öncü kuşağının birleşebileceği, mücadelesini birleştirebileceği araçlar yaratılmalıdır. İşçi bültenlerine ve onunla bağlantılı çeşitli oluşumlara da bu gözle bakmak gerekir.

Sınıfın taban inisiyatifini geliştirmek için, özellikle öncü işçilerin kendilerini ifade edebilecekleri bir kürsü oluşturmak şeklinde bir yayın çizgisi izlemek zorundadır. Burada amacımız sınıfın öncü kuşağına yönelik bir yayın çıkarmak değil, öncülerin sınıfın daha geri kesimlerine hitap edebileceği bir yayın tarzı izlemek olacaktır.

Bülten aynı zamanda fabrika çalışmalarımızda sık sık yaşanan kesintileri engelleyebilecek, sürekliliği sağlayabilecek bir araçtır. Çalışmanın sürekliliği sadece ilişkilerin devredilmesi ile olmaz; asıl önemli olan, birikimin devredilebilmesidir.

Bültenler ile komünistler sınıf çalışmasında girdikleri yeni aşamayı somut araçlara dönüştürmüşlerdir. Şu ana kadarki gözlemlerimiz gösteriyor ki, bu araçlar çalışmanın hem yaygınlaşmasını hem de derinleşmesini sağlıyor ve gitgide daha çok sağlayacaktır.

Metal işkolundan komünistler

Bu yazı Ekim'in 1 Temmuz '97 tarihli 172. sayısından alınmıştır

Program sorunları üzerine konferanslar: Anti-emperya

Anti-emperyalist müca

Tekelci burjuvazi ile çıkar çelişkisi içinde olan orta burjuvazi, iktisadi ve mali binlerce bağla bu aynı sınıfa bağlı olmanın yanı sıra, güvenli ve sistemli artı-değer sömürsünü de bu sınıfa borçlu olduğunun tam bilincindedir. Şili deneyiminden yansıyan bu apaçık bilinç ve bunun belirlediği tutumdur. Bunca deneyime rağmen, tam da emperyalizme bağlı kapitalist gelişmenin ortaya çıkardığı bu yeni türden orta burjuva sınıfın konum ve yapısından doğan bu çok belirgin davranış çizgisine rağmen, bu sınıfın “ara konumu”nu da hesaba katarak devrim stratejileri çizenler, devrimin ve anti-emperyalist mücadelenin karakterini bu sınıfın “muhtemel” tutumlarını da hesaba katarak saptayanlar, zaman tüneline yaşıyorlar.

İkinci Dünya Savaşı sonrasında hızlı bir kapitalist gelişme yaşayan birçok bağımlı ülke için ortak bir toplumsal kategori olan bu yeni türden orta sınıfın özelliği ne? Ayırddedici önemdeki temel bir özelliği şudur: Bu burjuva katman kendi varlığını ve birikimini emperyalizmle işbirliği içindeki tekellerle organik ilişki içinde üretebiliyor. Yani Koç Holding'in Tofaş'ı çalışıyorsa, onun yan sanayisi durumundaki orta ya da küçük ölçekli işletmeler de bu sayede yaşayabiliyorlar. Tofaş'ın çıktığı ya da kapandığı bir durumda, bu işletmeler de kapanıyor ya da güç durumda kalıyorlar. Bu açıdan Tofaş'ın alternatifi değil, tamamlayıcısı konumundalar. Nitekim gümrüksüz oto ithalatına karşı yaratılan kampanyaya büyük bir destek verdiler. Koç grubunun en önemli, en popüler iddiası neydi? Yerli otomobil sektöründen bilmem kaç yüzbin kişi ekme yiyor, şu kadar bin işletme buna bağlı olarak çalışıyor, diyordu.

Daha genel planda ele alındığında ise, bu sınıfın genel toplumsal varlık koşulu, tekelci burjuvazinin tüm toplum üzerindeki sınıf egemenliğidir. Bu nedenle, tekelci burjuvazinin (ve elbette gerisindeki emperyalizmin) egemenliğini hedef alan bir yönelim içindeki herhangi bir mücadelenin, koşullu ve geçici de olsa içinde olmak bir yana, tersine, cepheden karşısında yer alır.

Bu elbetteki burjuvazinin bu iki kesiminin çıkar ilişkilerinde genel bir uyum içinde oldukları anlamına gelmiyor. Bu tür bir uyum bir kere genel planda burjuvazinin doğasına aykırıdır. Sermaye sınıfı kendi içinde sayısız çıkar çelişkisi ve çatışması ile bölünen bir yapıya sahiptir. Fakat bunun da ötesinde, tekelci burjuvazi ile tekel-dışı orta burjuvazi, burjuvazinin yapıları ve konumları birbirinden esası farklılıklar gösteren iki ayrı kesimdir. Tekelci burjuvazi

toplumda egemen yönetici güçtür. Tekel-dışı burjuvazi ise, toplum üzerindeki bu genel egemenliğin deyim uygunsa gölgesinde sömürücü sınıf varlığını sürdüren bir burjuva toplumsal kategoridir. Herşeyden önce bu genel toplumsal tabiyet ya da bağımlılık ilişkisinden gelen çelişkiler vardır.

Daha somut alana, somut iktisadi ilişkiler alanına indigimizde ise gördüğümüz şudur. Orta ve küçük ölçekli kapitalist işletmeler, binlerce iktisadi, ticari ve mali bağla tekelci işletmelere ya da sanayi kollarına dolaysızca bağlıdır. Onların organik uzantısı, onların birer yan sanayisi ya da hizmet kolu durumundalar. Kendileri için gerekli teknolojiyi, makinayı, hammadde girdisini çoğu durumda bu tekelci işletme ya da sanayi kollarından sağlarlar. Aynı şekilde kendi ürettiklerini de birçok durumda onlara satarlar. Bu iktisadi ilişkiler ağı ya da sürecinin hakim ve belirleyen gücü doğal olarak tekelci büyük burjuvazidir. Tekelci işletmeler orta ölçekli işletmelerin ürettiği malın ya da hizmetin fiyatını ve öteki koşullarını kendilerine göre ayarlayabilme olanaklarına sahipler. Aynı şey tersinden de, yani bu orta ve küçük işletmelere bizzat tekelci işletmeler tarafından satılan makina ve üretim girdileri için de sözkonusudur. Bu olanak onların iktisadi ve mali açıdan güçlü konumundan, genel tekelci konumundan doğuyor. Öte yandan kredi kaynakları doğal olarak tekelci sermayenin denetimindedir. Daha genel planda ise, iktidar dizginleri tekelci sermayenin elinde olduğu, hükümetlerin iktisadi politikalarına bizzat o hükmettiği için, tekelci burjuvazinin orta burjuvazi üzerinde buradan da gelen bir genel ağırlığı ve basıncı vardır.

Tüm bunlar tekelci burjuvazi ile tekel-dışı orta burjuvazi arasında sayısız çıkar çelişkisi ve elbetteki çatışması yaratır. Ama bu çelişki ve çatışmanın ne demokratik ne de ulusal bir karakteri vardır. Sözkonusu olan, burjuvazinin farklı katmanları arasında yaşanan bir artı-değeri ve kaynakları paylaşma mücadelesidir. Bu çatışmada işçi sınıfı taraf olamaz. Yalnızca bundan kendi mücadelesi için en iyi biçimde yararlanmaya çalışır. Gerici karşı-devrimci güçler arasındaki çelişki ve çatışmalardan nasıl yararlanılıyorsa öyle yararlanır. Taktiğin kapsamında bir sorundur bu.

Örneğin askeri cunta rejimleri, en büyük holdinglerin, tekellerin sınırsız bir iktisadi ve siyasal hakimiyet kurduğu dönemlerdir. Orta sınıfları da bunaltabiliyor bu sınırsız egemenlik. Bu nedenle askeri rejimin son bulmasını, biçimsel bir parlamenter rejimi, genel oy sisteminin yürürlükte olmasını istiyorlar, bu tür istemlerle ortaya çıkabiliyorlar. Çünkü böyle durumlarda politika yapmak, alt sınıfların hoşnutsuzluğundan yararlanarak politik güç kazanmak ve bu gücü iktisadi ve sosyal açıdan kendi çıkarları için kullanmak imkanı bulabiliyorlar. Bu tür çelişkilerin kendini gösterdiği her durumda bundan yararlanmak elbette gereklidir. Bu somutta aslında CHP'nin, DSP'nin, bu solcu geçinen düzen partilerinin rejimin verili bir durumuyla ortaya çıkabilen o çok sınırlı çelişkilerinden yararlanmak gibi bir şeydir. Burada devrim stratejisinin kapsamı ve karakteri adına tartışılacak bir şey yoktur. Devrim stratejisi bir yana, orta burjuvazinin bu tavrında gündelik devrimci siyasal mücadele çerçevesinde bile ilerici sayılabilecek hiçbir yan yoktur. Sözkonusu olan, düzene sıkı sıkıya bağlı bir sınıfın halk muhalefetini kendi denetimine almak için giriştiği, girişebileceği çeşitli gerici manevralardır. Devrimci taktik bu tür manevraları boşa çıkaracak tarzda sözkonusu çelişkilerden yararlanmayı gerektirir. Aksi takdirde çelişkilerden yararlanmak adına orta

burjuvazinin kuyruğuna takılmak, onun yedeği haline gelmek, devrimci konumu yitirmek akibetleriyle yüzyüze kalınır.

Tekelci burjuvazi ile çıkar çelişkisi içinde olan orta burjuvazi, iktisadi ve mali binlerce bağla bu aynı sınıfa bağlı olmanın yanı sıra, güvenli ve sistemli artı-değer sömürsünü de bu sınıfa borçlu olduğunun tam bilincindedir. Şili deneyiminden yansıyan bu apaçık bilinç ve bunun belirlediği tutumdur. Bunca deneyime rağmen, tam da emperyalizme bağlı kapitalist gelişmenin ortaya çıkardığı bu yeni türden orta burjuva sınıfın konum ve yapısından doğan bu çok belirgin davranış çizgisine rağmen, bu sınıfın “ara konumu”nu da hesaba katarak devrim stratejileri çizenler, devrimin ve anti-emperyalist mücadelenin karakterini bu sınıfın “muhtemel” tutumlarını da hesaba katarak saptayanlar, zaman tüneline yaşıyorlar. 1920'lerin tanım, tespit ve tartışmalarının çerçevesi içinde hareket ediyorlar. En ileri konumda bulunanların, en yeni olguları hesaba katıyor gibi görünenlerin bile orta burjuvazinin konumuna ve tutumuna getirdikleri tanımlamalar bunu gösteriyor.

İşin tuhaf yanı bunun farkında bile değiller. Türkiye'de kapitalizmin egemenliğinden söz ediyorlar, kapitalist egemenliğin kırsal ilişkileri de belirlediğini söylüyorlar. Türkiye üzerindeki emperyalist egemenliğin bugün artık modern kapitalist ilişkiler üzerine oturduğunu, burada kökleştiğini söylüyorlar. Ama tüm bu söylediklerine rağmen de dönüp aynı önyargıyı yineliyorlar: “Burjuva demokratik bir karakterde olan anti-emperyalist mücadele”!

Türkiye'nin halkçı devrimci akımlarının artık eklektizmin bir çözüm olmadığını, bir çözüm olmak bir yana, tutarsızlıklara yeni boyutlar eklediğini anlamaları lazım. Orta burjuvaziye devrim stratejisinden çıkarmak, onu karşı-devrimci bir sınıf olarak ilan etmek burada kendi başına hiçbir şeyi çözümüyor. Çözüm devrim anlayışını ve stratejisini bir bütün olarak gözden geçirmede yatıyor. Çözüm düne kadar orta burjuvaziye, tutarsız ve koşullu da olsa anti-emperyalist, proletaryanın sallantılı müttefiki vb. olarak görmeyi olanaklı, dahası zorunlu kılan görüşler bütününü terketmekte yatıyor. Bu yapılamadığı sürece, hem anti-emperyalist mücadeleyi tümüyle burjuva demokratik bir karaktere indirgemek ve hem de orta burjuvaziye karşı-devrimci ilan etmek, yalnızca yeni bir tutarsızlık örneği olarak kalır. Bu, çizgideki gedikleri azaltmaz, tersine çoğaltır, ona yeni unsurlar ekler. Kaldı ki bu sınıfın kendi başına, genel düşünce sisteminden kopuk bir biçimde karşı-devrimci ilan edilmesinin kendi sınırları içinde bile bir şey ifade etmediğini, birilerinin yeri geldikçe dönüp bu aynı sınıfı anti-emperyalist demokratik devrimde proletaryanın geçici müttefiki olarak görmesinden de belli değil midir? Gerçekte, bunu açıkça dile getirsinler-getirmesinler, tüm geleneksel halkçı akımların durumu budur. Politikada sık sık orta sınıflarla kesişen tutarsızlıkların gerisinde teorik temel ve programatik çerçevedeki bu karışıklıklar ve tutarsızlıklar vardır.

Teori, program ve devrim stratejisi çerçevesindeki bütün bu eklektizmin, tutarsızlıkların gerisinde, politikadaki tüm bu yalpalamaların gerisinde, bugünün Türkiye'sindeki orta burjuvaziye ilişkin somut bir değerlendirmeden yoksunluk vardır. Hepimiz biliyoruz ki, bu konudaki görüşler YÖN-MDD Hareketi teorisyenlerinden devralındı ve Çin Devrimi formülleri üzerinden sözde marksist klasik dayanaklara kavuşturuldu. Çin Devrimi formülleri denildiğinde ilk planda akla Mao Zedung'un görüşleri geliyor da, gerçekte yalnızca bu değil, '70'li yıllarda bazı gruplar üzerinde bundan da çok Stalin'in Çin

Anti-empyralizm/bağımsızlık sorunu-6

Orta burjuvazi ve orta burjuvazi sorunu

(Devam)

Devrimi'ne ilişkin makaleleri etkili oldu. Bugün birileri '70'li yıllardan beri Çin Devrimi formülleri kullanmadıklarıyla övünebiliyorlar. Gelgelelim anti-empyralist demokratik devrim için Stalin'den aldıkları yine büyük bir bölümüyle Çin Devrimi'nin somut sorunları üzerinden ortaya konulmuş düşünce ve öneriler. Tüm sorun, tüm tutarsızlık, 1920'lerin toplumsal ilişkileri ve kategorilerinden hareketle ortaya konulanlar üzerinden, onlardan hareketle günümüz Türkiye'sine bakmaktan kaynaklanıyor. Böyle olunca, İkinci Dünya Savaşı sonrasındaki hızlı kapitalist gelişmenin Türkiye vb. bir dizi ülkenin sosyo-ekonomik çehresinde yarattığı temelli değişiklikler üzerine bugün bazılarının ettiği onca söz de anlamsız kalıyor. Zira sorunların ele alınışında ve bundan gerekli devrimci sonuçları çıkarmada herhangi bir ciddi değişiklik yaratmıyor. Yine burjuva demokratik devrim, yine empyralizme karşı mücadelenin burjuva demokratik karakteri, yine tutarsız da olsa anti-empyralist demokratik devrimde proletaryanın müttefiki olabilecek bir orta burjuvazi vb. Eski kategorilerle yeni ilişkilere bakılırsa, bu temelden yanlış teorik ve yönetsel tutumda ısrar edilirse, olup olacağı da budur.

Orta burjuvazi iktisadi ve sosyal açıdan işçi sınıfına karşı kesin düşmanca tavır içerisinde olan bir sınıftır. Neden? Bu her şeyden önce artı-değer sömürsüyle geçinen burjuva bir sınıf katmanı olmasından geliyor. Öte yandan, genel burjuva sınıfının kendi iç hiyerarşisi içinde tuttuğu zayıf yer, genel iktisadi ve mali zayıflığı, onu işçiler üzerinde azgın bir sömürüye özellikle yöneltiyor. Ayakta durmak, büyümek, dahası tekelleşmek isteyen bir sınıf. Bu onu açgözlülüğe, işçilere karşı acımasız tutumlara itebiliyor. Tekelci gruplarla çekişmesinde doğan açığı ancak işçi sınıfını çok daha ağır bir biçimde ezerek ve sömürerek karşılayabiliyor. Az ücret vermek zorunda, çok çalıştırmak zorunda, sigortalı yapmamak zorunda, sendikayı işyerine sokmamak zorunda. Bütün bunları yapsın ki palazlanabilsin. Açgözlü bir sınıf bu açıdan.

İşçi sınıfı buna çok da fazla aldırmamalıdır, önemli olan genel politik sorunlar ve bunun gerektirdiği ittifak ilişkileridir desek, yine bir yere varamıyoruz. Herşeyden önce bir sınıfın politik tutumunu onun iktisadi ve sosyal konum ve çıkarlarından ayırmak mümkün değildir. Bu burjuvazinin bu sisteme temelde politik bir itirazı yok. Alt sınıfların hareketliliği doğduğu ve inisiyatif geliştirdiği ölçüde, bu sınıf gericiğin kollarına iyice gömülüyor. '70'ler Türkiye'sinde bunu bizzat yaşadık. Aynı '70'li yıllarda Allende Şili'sinde, '74 Nisan'ı sonrasında Portekiz'de aynı şeyler, bu sınıfın benzer davranışları yaşandı. Bu sınıfın işçi ve emekçi sınıflarla politik ilişkisi, yalnızca bu sınıfları solcu yaftası ve demagojik girişimlerle kendi kuyruğuna takmak, böylece kendi çıkarları doğrultusunda düzene peşkeş çekmekten ibarettir. Yani tümüyle gerici, karşı-devrimci bir roldür.

Bu sınıf mevcut rejimin ve kurulu düzenin ciddi bunalımlarla yüzyüze kaldığı durumlarda egemen burjuvazinin egemen politikasına özellikle tabi hale gelir. Neden bugün CHP ya da DSP aynen ANAP'ın ya da DYP'nin politikasını uyguluyor? Çünkü sistem sıkışmıştır ve temelde aslolan sistemi kurtarmaktır. Ne diyor Ecevit sık sık? Bugün sağın solun bir önemi yoktur; bugün rejim ciddi sorunlarla yüzyüzedir;

Orta burjuvazi iktisadi ve sosyal açıdan işçi sınıfına karşı kesin düşmanca tavır içerisinde olan bir sınıftır. Neden? Bu her şeyden önce artı-değer sömürsüyle geçinen burjuva bir sınıf katmanı olmasından geliyor.

Öte yandan, genel burjuva sınıfının kendi iç hiyerarşisi içinde tuttuğu zayıf yer, genel iktisadi ve mali zayıflığı, onu işçiler üzerinde azgın bir sömürüye özellikle yöneltiyor. Ayakta durmak, büyümek, dahası tekelleşmek isteyen bir sınıf. Bu onu açgözlülüğe, işçilere karşı acımasız tutumlara itebiliyor. Tekelci gruplarla çekişmesinde doğan açığı ancak işçi sınıfını çok daha ağır bir biçimde ezerek ve sömürerek karşılayabiliyor.

önemli olan sağın ve solun işbirliği içinde rejimi düze çıkarmak, ulusal çıkarları birlikte savunmaktır. Bilindiği gibi burjuvazinin dilinde rejim sorunları burjuvazinin sınıf egemenliğinin sorunları demektir. Ulusal çıkarlar kurulu sermaye düzeninin genel çıkarları demektir. Bu orta sınıfların politik temsilcileri işte sıkışmışlık anlarında burjuvazinin kucağına böyle oturuyorlar. Toplumsal halk hareketlerinin geliştiği dönemde bunu özellikle yapıyorlar. Üstelik solcu kılığında, zira böyle durumlarda solculuk kitleler nezdinde çok daha fazla para ediyor. Özetle, orta burjuvazinin tavrı her zaman kurulu düzeni ve sistemi korumaya yöneliktir.

Denebilir ki, elbette sözkonusu olan temelde kapitalist bir sınıftır; kapitalizme itiraz ediyor diyen yok ki zaten; biz tekeli kapitalizme ve onun gerisindeki empyralizme, empyralizmin ülke üzerindeki egemenliğine itiraz ediyor, diyoruz. İyi ama bu ülkede kapitalizm dediğiniz yapı nedir? Siz bu ülkede Koç'ları Sabancı'ları, Eczacıbaşı'ları, onların simgelediği tekeli kapitalist ilişkileri düşün, kapitalizmin omurgasından geriye bir şey bırakmamış olursunuz. Türkiye kapitalizmi bunlarla Türkiye kapitalizmidir. Bunlarsız bir Türkiye kapitalizminin gerçek bir varlığı olabilir mi? Eğer kapitalizmi bir iktisadi, toplumsal, siyasi, kültürel ve ideolojik egemenlik sisteminin organik bütünlüğü olarak anlarsanız, bu sistem Koç'larla, Sabancı'larla, onların temsil ettiği sınıfla ya vardır, ya da onların yıkıldığı yerde yıkılır.

Bağımlı bir ülkede, bu bağımlılığın iktisadi temeli kapitalizm ise, sosyal dayanağı burjuvazi ise, empyralist egemenlik ülkede kapitalist ilişkiler üzerinden vücut buluyorsa, böyle bir ülkede empyralist egemenliğin ve tekeli burjuvazinin tasfiyesi (ki mevcut tüm programlar bunun ilk elden yapılacağını söylüyorlar) mevcut kapitalist düzenin yıkılması ve aşılmasıdır. Bunun dışındaki her görüş mevcut toplumun kendi iktisadi tabanı üzerinde demokratikleştirilmesine, ya da bazılarının savunduğu şekliyle demokratik kapitalizm çizgisine çıkar.

Peki tekeli işletmeleri, büyük sanayi işletmelerini, bankaları, demiryollarını, madenleri, limanları vb. ne yapacaksınız diye sorulduğunda, bazıları, devrimin daha bu ilk aşamasında onları sosyalist kamu mülkü haline getireceğiz, diyorlar. Düşününüz ki, sözü edilenler bu ekonominin belkemiğidir, tüm omurgasıdır. Siz büyük sanayi işletmelerini, bütün bankaları, bütün sigorta şirketlerini, tüm ulaşım ve enerji kaynaklarını, madenleri, büyük çiftlikleri vb. sosyalist kamu mülkiyeti haline getireceksiniz, bunu

yapabildiğinize göre iktidarınız da sosyalist kimlik ve karakterde bir iktidar olacak, ama buna rağmen sizin rejiminiz sosyalist olmayacak! Siz henüz devrimin burjuva demokratik aşamasında olacaksınız, tüm bunlar o ilk aşamanın "ilk elden" icraatları olacak! Bu gülünçtür, bu ne dediğini, ne savunduğunu bilmemektir.

Türkiye'nin yakın tarihi, orta burjuvazi ve eski CHP üzerine ara tartışmalar ve sorular...

Geleneksel orta sınıf katmanları kuşkusuz var. Ama bugün orta burjuvazinin tali bir kesimini oluşturuyor artık. CHP'nin '70'lerdeki politikasıyla '90'lardaki politikasının farkını aynı zamanda buradan okuyacaksınız. Yani her temel politika değişiminin gerisindeki iktisadi değişimi okumak zorundasınız. Neden bu partiler iyi-kötü '70'lerde popülizm yapıyorlardı. MHP ile ittifakı her biçimiyle reddediyordu Ecevit. Kontr-gerilla teşhiri yapıyorlardı. İnsanca-hakça bir düzen diyorlardı. Bugün neden bunları yapmıyorlar? Bu değişimin gerisinde ne var? Bu değişimin gerisinde aynı zamanda Türkiye'deki orta sınıf yapısının değişimi var.

Bugün nitel ve nicel olarak gelişmiş bir işçi sınıfı var bu ülkede. Köylülük içerisinde önemli bir sınıfsal farklılaşma yaşanmış; tarım proletaryası var; yoksul köylülük var; küçük üretici köylülük var. (Bu son kategori Türkiye'sinde çok bilinmiyor, oysa Lenin'in Komünist Enternasyonal İkinci Kongre'sine sunduğu tezde temel bir yer tutuyor. Mehmet Yılmaz'la de tartışıldı, kanıtları gösterildi; küçük köylülük, sosyalist devrimin kırsal alandaki toplumsal dayanaklarından biridir.) Küçük-burjuvazinin gittikçe yoksullaşan emekçi katmanları var. Zaten palazlanan dar bir kesim orta sınıfa dahil oluyor. İşte bu toplumda bu türden büyük devrimci sosyal kuvvetler var. Bu emekçi sınıflar ve tabakalar toplumun ezici ağırlığını oluşturuyor. Bunların nesnel sınıfsal çıkarları yönünden empyralizmin egemenliğine de, sermayenin egemenliğine de kesin bir itirazları var. Bu sınıflara dayanarak biz neden empyralizme karşı mücadeleyi sermaye iktidarına karşı mücadeleyle birleştiremeyecek miyiz?

Anti-empyralist demokratik devrim demek, devrimimizi hala burjuva demokratik karakterde görmek burada bize ne kazandırıyor? Sadece burjuvazinin belli tabakalarıyla ilişki alanları ve kanalları yaratıyor. Bu ilişki alanları ve kanalları ise gerçekte sadece bizi devrimden alıkoyar. Bu konuda, artık teorisinin mantığını bir yana koyuyorum, tarih ortadadır. İkinci Dünya Savaşı tarihi, çeşitli başka ülkelerinde yaşanmış tarih ortadadır.

Bu ülkede otuz yıldır sosyal çalkantı yaşanmıyor mu? İki devrimci yükselişten söz etmiyor muyuz? Üçüncüsünün sancılarını yaşamıyor muyuz? Bu ülkede 12 Eylül sonrasında sürekli bir sosyal çalkantı yok mu? Peki nedir bu orta burjuvazi? Nasıl davranmıştır? Bir dönüp tahlil edilse ya? Sizin bu orta burjuvazinin politikadaki tercümesi nedir? Bu orta burjuvazinin politikadaki yansımaları, temsilcileri kimlerdir? Bunlar hangi yurtsever, hangi ilerici politikaları güdüyorlar, göstersenize. Orta burjuvazinin bu toplumda politik temsilcileri yok mu? Bir bakın bakalım onlar ne yapıyorlar. Sınırlı ve koşullu da olsa hangi ilerici tavrı, hangi anti-empyralist tavrı, hangi yurtsever tavrı

1987'den 1997'ye: Komünist hareket ve orta burjuvazi sorunu

Mayıs 1987: "İkinci kesimi, tekelci büyük burjuvazi ve büyük toprak sahiplerinin dışında kalan kent ve kır orta burjuvazisi oluşturuyor. Bu sınıf büyük burjuvaziye başta iktisadi olmak üzere binlerce bağla sınıksız bağlıdır. Orta büyüklükteki kapitalist işletmelerin büyük kısmı doğrudan ya da dolaylı olarak büyük ölçekli kapitalist üretimin yan kolları durumundadırlar. Bazı üretim dallarında ise (gıda, tekstil gibi), tekellerin pazarı ele geçirmesiyle saf dışı edilmektedirler. Bu sınıfın tekelci büyük burjuvaziye çelişkisi kapitalist sömürünün -artı değer- bölüşümünden, tekellerin, büyük sermayenin iktisadi ve siyasi tekelini sınırlama isteğinden, henüz tekellerin yan kolu durumunda olmayan bazı kesimlerinin ise, tekellerin sürekli büyüyen iktisadi kudreti karşısında varlığını koruma ve sürdürme direncinden kaynaklanır. Ancak sömürücü bir sınıf olduğundan asıl çelişkisi proletaryayadır, ve asıl tutumu emek-sermaye çelişkisi tarafından belirlenir. Liberalizmin toplumsal temelini oluşturan bu sınıf -ki bu, büyük burjuvazinin iktisadi ve siyasi tekelini sınırlama eğiliminden kaynaklanır- bir siyasal ve toplumsal devrime şiddetle karşıdır; karşı-devrimcidir. Emperyalizmin ve tekellerin iktisadi ve siyasi kudretinin artmasına paralel olarak bu sınıf ile büyük burjuvazi ve uluslararası mali sermaye arasındaki çelişkiler keskinleşebilir; ancak kapitalist mülkiyet sistemini ortadan kaldırmaya yönelecek olan bir proleter devrimi en büyük korkusudur ve her zaman öyle olacaktır."

Yakın Geçmiş Genel Bir Bakış ve Platform Taslağı
(Eksen Yayıncılık, s.64-65)

Nisan-Ağustos 1989: "2- Kırdan kente geçiyoruz. Kır için feodalizm vurgusu zengin köylülüğün devrimci ve müttefik ilan edilmesine yol açıyorduydu, kent için de "komprador kapitalizm" vurgusu milli burjuvazi için benzer bir sonuca, şartlı da olsa, devrimci ve müttefik ilan edilmesine varıyor. Komprador kapitalizmin "milli" olmadığı ve gerçek bir sanayileşmeyi ifade etmediği vurgulandığı ölçüde, buna "milli ve gerçek bir sanayileşmenin temsilcisi" milli burjuvazinin olumlanması eşlik etmiştir TDKP'de. (...)

TDKP'nin "milli" ilan ettiği burjuvazi, toplumumuz içindeki gerçek konumuyla orta burjuvazidir. Büyük burjuvazi ve toprak sahiplerinin dışında yer almakla birlikte, temelinde iktisadi ve çıkar ilişkilerinin olduğu yüzlerce bağla büyük burjuvaziye bağlı bulunan bir sınıftır. Sahibi bulunduğu orta büyüklükteki kapitalist işletmelerin büyük kısmı doğrudan ya da dolaylı olarak büyük kapitalist üretimin yan kolları durumundadır. Şöyle de diyebiliriz; TDKP'nin "milli kapitalizmi", aslında "komprador kapitalizmin" bir yan ürünü, eklentisi ve tamamlayıcısı durumundadır. Birincinin varlığı ikincisinin varlığına sınıksız bağlıdır ve onunla perçinlenmiştir. Orta burjuvaziye tek elci büyük burjuvazi arasındaki çelişki "milli" olanla gayri-milli, yani "emperyalizmin uzantısı" olan arasındaki bir çelişki değil, basitçe, artık-değerin daha adil bölüşümüne dayalı bir çelişkidir. Bu ise onda tekellerin iktisadi ve siyasi egemenliğini sınırlama doğrultusunda belli bir eğilim yaratsa bile, artık-değerle geçinen sömürücü bir sınıf olduğu için, asıl çelişkisi işçi sınıfı ile. Temel sınıf tutumu emek-sermaye çelişkisi tarafından belirlenir. Sermaye cephesi içinde ve emek cephesinin karşısındadır. Devrimci proletarya hareketinin karşısında, büyük-burjuvazinin ve gericiğin yanındadır. Devrimci değil, karşı-devrimcidir. Sömürüden alacağı payı artırmak gibi bir hayalle sömürü düzenini ve kapitalist mülkiyet ilişkilerini tehlikeye atmayacak kadar bilinçli olduğunu, Türkiye'nin yakın dönem olaylarıyla defalarca kanıtlamıştır. En kör gözlerin bile görebileceği bu kanıtlamadan dolayıdır ki, bir zamanlar bu sınıfın devrimciliğini program maddesi yapanlar, bu programı hala korusalar da, bir fırsatını bulup bu sınıfı karşı-devrimci ilan etmişlerdir.

TDKP'nin ilerici ilan ettiği, bununla da kalmayıp bu ilerici iktisadi bir temele oturttuğu -"ilerici milli kapitalizm"-, bunları yapmakla da yetinmeyip üstelik program maddesine de dönüştürdüğü o ünlü "milli burjuvazi"nin durumu, kısaca budur.

Bu, TDKP'nin küçük-burjuva devrim anlayışının bir ikinci temel taşıdır. Siyasal sonuçları da, doğal olarak, burjuvazinin belli kesimlerinden medet umma temelinde yeşeren bir burjuva kuyrukçuluğunda ifadesini bulmaktadır.

TDKP'nin 12 Eylül sonrası izlediği kuyrukçu-tasfiyeci taktikler ve bir dönem kapıldığı DSP Solculuğu, hiç de bir rastlantı değildir. Tersine teorik ve programatik temelin doğal bir yansımasıdır."

Devrimci Demokrasi ve Sosyalizm
(H. Fırat, Eksen Yayıncılık, 2. baskı, s.113-114)

Ekim 1994: M.Yılmaz harareti bir dille, emek-sermaye çelişkisini karartmanın "gericilik", proletarya-burjuvazi çelişkisinin olgunlaşmadığını ileri sürmenin ise "tam bir köylü bakış açısı" ve "sınıflar savaşı gerçekliğinden uzak bir darkafallık" ilan ediyor. Fakat yazık ki bunu yaparken neye saldırdığını bile bilmiyor. Zira TDKP ve benzerleri, emek-sermaye çelişkisini olgunlaşmamış bir tali çelişki sayarlarken, tam da M.Yılmaz ile aynı bakış açısından hareket etmekteydiler. Onlara göre; devrimin içinde bulunduğumuz aşamasında, devrim tüm burjuvaziyi değil, fakat yalnızca işbirlikçi büyük burjuvaziyi hedefleyecek, orta burjuvaziyi ise tecrit etmekle yetinecektir. Devrim burjuvazinin tümünü değil de yalnızca bir kesimini hedeflediği ölçüde ise, nesnel olarak demokratik sınırlar içinde kalacaktır. Ancak bu başarıldıktan sonradır ki, burjuvazinin tümünü hedef alan ve artık olgunlaşmış bulunan emek-sermaye çelişkisini çözecek olan bir sosyalist devrim nihayet gündeme girebilecektir.

Yani söyledikleri, biraz farklı terimlerle, fakat tamı tamına M.Yılmaz'ın şu söyledikleriyle aynıydı: "Proletarya, tüm burjuvaziye karşı mücadele ederken, aynı zamanda şehir ve kır küçük-burjuvazisiyle birlikte, tek elci burjuvaziyi tecrit ederek, finans-kapitale karşı henüz demokratik muhtevalı mücadelesinin başını çekebilemelidir." (S.44)

Bu doğruysa eğer, emek-sermaye çelişkisi gerçekten henüz olgunlaşmamıştır; demokrasi mücadelesi ve tam demokratikleşmiş bir burjuva toplumu bu çelişkiyi olgunlaştıracak, böylece de "tüm sermayeye" karşı bu kez sosyalist nitelikte bir mücadeleye sıra gelecektir. Ve bu böyleyse eğer, M.Yılmaz'ın, "gericilik" ve "darkafallık"la itham ettiklerinden farkı nedir ve nerededir? Kaldı ki onlar, gerçekte herşeye rağmen, M.Yılmaz'ın bir adım ileridedirler. Zira hiç değilse '79'lardan itibaren, milli "özel girişimci"leri "teşvik" etmeyi programlarından çıkarmışlardır. Eklektik bir karışıklığı ifade etse bile, devrimden, demokratik cumhuriyet ve demokratik nitelikte ulusallaştırma önlemlerinden öte şeyler beklemişler, sosyalist özelemleri, kendi küçük-burjuva sınıf konumlarına uygun düşen bir bulanıklıkla da olsa ifade etmişlerdir.

Bizim ilk iki temel belgemizden biri olan *Platform Taslağı*, burjuvazinin iki kesimi, tek elci burjuvazi ile tek elci burjuvazi arasında, açık bir ayrımı yapmaktadır (bkz. s.64-65). Kaldı ki bu ayrım, daha önce de ifade ettiğimiz gibi, en gelişmişleri de dahil bugünün tüm kapitalist ülkeleri için geçerlidir.

Devrimci ve liberal kanatlarıyla demokratizm, yalnızca Türkiye'de değil fakat tüm dünyada, bu ayrımı, ulusal demokratik devrimin ya da "anti-tekel demokratik devrim" in temel bir dayanağı haline getirmiştir. Revizyonist Fransız Komünist Partisi'nin programı bile bu ayrıma dayanır. Bu ayrım her yerde ve sözde "demokrasi mücadelesi" adına, işçi sınıfını ve halk hareketini orta burjuvazinin ya da tek elci burjuvazinin kuyruğuna takmakla, politik terimlerle ifade edecek olursak, burjuva reformizminin yedeğine vermekle sonuçlanmıştır. Devrimcilik adına yola çıkan bir çok parti ve hareketin, tekellere karşı "demokrasi mücadelesi" adına, süreç içinde düzen içine evrilmesinde ve reformist bir akıma dönüşmesinde bunun çok temel bir rolü vardır.

Burjuvazinin iki kesimi arasındaki bu ayrım nesneldir. Burjuvazinin bu iki kesimi arasındaki çelişki ve çatışmalardan devrim mücadelesi sürecinde en iyi şekilde yararlanılmalıdır. Fakat bu çelişki ve çatışmaların bizzat sermaye sınıfının (karşı-devrimin) kendi iç çelişkileri olduğu da bir an için unutulmamalıdır. Sermaye düzeni dediğimiz kurulu toplumsal-siyasal düzen, burjuvazinin bu iki kesiminin ortak varlık zemindir. O salt tek elci büyük burjuvazinin değil, tek elci ve tek elci kesimleriyle bir bütün olarak sömürücü burjuva sınıfının zemindir. Bu düzen iktisadi hayatın temelini

devlet iktidarını elinde tutan tek elci büyük burjuvazi (ve büyük toprak sahipleri)dir. Fakat bu "zümre", bu yolla bir bütün olarak sermaye sınıfının toplumsal egemenliğini temsil eder ve sağlar. Egemen burjuva sınıfının bir parçası olarak tek elci burjuvazi, kendi toplumsal varlık koşulları ve sınıf çıkarları konusunda fazlasıyla bilinçlidir; demokratizmin bir türlü kavrayamadığı bu basit gerçeğin çok iyi farkındadır. Onun devrimci proletarya hareketine kesin düşmanlığı ve karşı-devrimci konumu tam da buradan kaynaklanır.

"Bu sınıfın tek elci büyük burjuvaziye çelişkisi, kapitalist sömürünün -artı-değerin- bölüşümünden, tekellerin, büyük sermayenin iktisadi ve siyasi tekelini sınırlama isteğinden, henüz tekellerin yan kolu durumunda olmayan bazı kesimlerinin ise, tekellerin sürekli büyüyen iktisadi kudreti karşısında varlığını koruma ve sürdürme direncinden kaynaklanır. Ancak sömürücü bir sınıf olduğundan asıl çelişkisi proletaryayadır ve asıl tutumu emek-sermaye çelişkisi tarafından belirlenir. Liberalizmin toplumsal temelini oluşturan bu sınıf -ki bu, büyük burjuvazinin iktisadi ve siyasi tekelini sınırlama eğiliminden kaynaklanır- bir siyasal ve toplumsal devrime şiddetle karşıdır; karşı-devrimcidir." (*Yakın Geçmiş Genel Bir Bakış-Platform Taslağı*, s.65)

Artı-değerin daha adil bir bölüşümü isteği, orta burjuvazide, "tekellerin iktisadi ve siyasi egemenliğini sınırlama doğrultusunda belli bir eğilim yaratsa bile, artı-değerle geçinen sömürücü bir sınıf olduğu için, asıl çelişkisi işçi sınıfıdır. Temel sınıf tutumu emek-sermaye çelişkisi tarafından belirlenir. Sermaye cephesinin içinde ve emek cephesinin karşısındadır. Devrimci proletarya hareketinin karşısında, büyük burjuvazinin ve gericiğin yanındadır. Devrimci değil, karşı-devrimcidir. Sömürüden alacağı payı artırmak gibi bir hayalle sömürü düzenini ve kapitalist mülkiyet ilişkilerini tehlikeye atmayacak kadar bilinçli olduğunu, Türkiye'nin yakın dönem olaylarıyla defalarca kanıtlamıştır." (*Devrimci Demokrasi ve Sosyalizm*, s.144-145)

M.Yılmaz, sermaye iktidarını yıkan bir devrimin "ilk elden" yalnızca büyük kapitalist mülkiyetin tasfiyesine girişmekle yetinmesini bir tutarsızlık sayarken, temelde çağdaş kapitalist toplumun iç yapısını, burjuva sınıfın bir iç hiyerarşiye dayanan genel egemenliğini gözden kaçırmış oluyor. Mevcut sermaye iktidarını yıkan bir devrim, burjuva sınıf egemenliğine toptan son vermiş demektir. "İlk elden" zengin köylülüğün ya da geri teknolojiye dayalı orta ölçekli işletmelerin tasfiye edilmemesi, bu sonucu hiçbir biçimde değiştirmez. Zira temel sınıf ilişkileri iktidar değişimi üzerinden tümünden altüst olmuştur. Bu işletmeler bir süre için sahiplerinin elinde kalsalar bile, toplumsal bir sınıfın mensupları olarak onlar iktidarı kaybetmişlerdir. Onların toplumsal egemenliğini temsil eden toplumsal düzen yıkılmıştır. Devrim, tek elci sermayeye öldürücü darbesini vurduğu zaman, tam da bu sayede, "bütün sermaye" sınıfının toplumsal-siyasal egemenliğini çöktürmüş olacaktır. Tek elci burjuvazinin de varlık koşulu olan kapitalist mülkiyet rejiminin belkemiği, tek elci burjuvazinin şahsında artık kırılmıştır, sistemin sınır merkezleri dağılmıştır. Sistemli artı-değer sömürüsünün güvencesi ve koruyucusu olan burjuva devlet iktidarı yerle bir edilmiştir. Onlar, orta ölçekli işletmelerin sahipleri olarak, bir süre için hala yaşıyor olabilirler; fakat artık bir başka sınıfın, eski düzende kendileri için ücretli kölelerinden ibaret olan bir sınıfın, işçi sınıfının egemenliği altına girmişlerdir. Ellerinden siyasal hakları alınmıştır. İktisadi gelişmeleri sınırlandırılmış ve denetim altına alınmıştır. Ve zaten çok geçmeden, kendileri de büyük-burjuvazi ile aynı akıbete uğrayacaklardır. Süreç onların da iktisadi planda tasfiyesi doğrultusunda ilerleyecek, ellerinden sermayeleri çekip alınacak, dayandıkları mülkiyet tasfiye edilecektir. Böylece eski egemen sınıfın son kalıntıları olarak kendileri de tarihe karışacaklardır. Ve kuşkusuz onlar, salt güçlü sınıf güdülerıyla değil, fakat apaçık sınıf bilinçleriyle de bunu çok iyi bildikleri içindir ki, proletarya devriminden nefret ederler, ona karşı korkunç bir direnişin yolunu tutarlar. Bir devrimin ardından karşı-devrimci direnişin en geniş ve en sağlam toplumsal dayanağını oluştururlar.

Demokratizmi Savunmanın Sınırları
(H. Fırat, Eksen Yayıncılık, s.54-58)

Yurtdışında sorunlar, sorumluluklar ve görevler

Kapitalist sömürü sözkonusu olduğunda, işçilerin hangi ulustan olduklarının hiçbir önemi yoktur. Zira onu ilgilendiren işgücünün satın alınması ve sömürülmesidir. İşçiler için de sözkonusu olan işgüçlerini satmaktır. Kapitalist patronun hangi ulustan olduğunun onlar için de bir önemi yoktur. Burada önemli olan, işgücünü satanla işgücünü satın alan, yani sömürülenle sömüren iki farklı sınıfın karşı karşıya gelişidir.

devrimci akımların etkilemesi ve kazanması gerekirken, yazık ki bu kitlenin önemli bir bölümünü faşist, gerici-dinci ve mezhepsel akımlar etkilemekte ve denetimleri altında tutabilmektedirler. Bunun bir dizi nedeni olmakla birlikte, bu durumu devrimci hareketin kendi zayıflıkları ve yanlış politikaları dışında izah etmek de olanaklı değildir. Bunun bir sonucu olarak, Avrupa'daki Türkiye'li emekçi kitleler devrimci örgütlere mesafeli davranmaktadırlar. İlgileri ve sundukları destek belirgin bir şekilde zayıflamaktadır.

Temel önemde bir başka sorun ise, yozlaşma ve çürümenin yurtdışının kendine özgü koşullarında kolayca yaşam alanı bulabilmesidir. Ve bunun bir sonucu olarak devrimci örgütlerin bugün, geride bu yozlaşma ve çürümenin ürünü büyük bir tortu bırakmış olmasıdır. Dünün devrimci kadro ve militanlarının (buna dünün yöneticileri de dahil) büyük bir bölümü, bugün tam bir düşkünler topluluğu konumundadır. Devrimci güçler faaliyet ve örgütlenmesini daha çok yeni genç ve taze güçlerle sürdürmektedir. Sözkonusu unsurların bu yeni güçler ve kitleler üzerinde bozucu ve çürütücü etki bıraktığı ise bir gerçektir.

Sonuçlar üzerinden bakıldığında, yurtdışında devrimci siyasal mücadelenin bir çok önemli sorunu vardır ve bunlar irdelenmek durumundadır. Bu cephenin kendine özgü sorunlarını tartışmak, aslında görev ve sorumluluklarımızı, dolayısıyla hedeflerimizi tartışmak demektir. Bunları tartışmaya geçmeden önce ve söyleceklerimizin anlaşılmasını kolaylaştırmak için bazı olguları özetlememiz gerekiyor.

İşgücü göçü ve burjuvazinin tutumu

Göç olgusu, özelliklede kapitalizmin uluslararası bir karakter kazanmasıyla birlikte yaygınlık kazandı. İkinci emperyalist paylaşım savaşından sonra ise kendine özgü ihtiyaçları çerçevesinde ortaya çıktı. Göç burjuvazinin hızlı bir gelişme

sürecine girmesi ve gerekse de savaşta tahrip olmuş kapitalist ülkelerde (özellikle de Avrupa'da) ortaya çıkan işgücü ihtiyacı, geri kalmış ülkelere kapitalist ülkelere akan büyük bir işgücü göçü yarattı. Türkiye'den Batı Avrupa'nın emperyalist ülkelerine ise 1960'larda başlayan ve günümüze kadar devam eden bir göç olgusuyla karşı karşıyayız. Göç olgusu, emperyalistlerin bir takım politikalar belirlemesini de beraberinde getirdi. Göçmen işçiler üzerinden kapitalistler işçiler arasında farklılıklar yaratmaya, bunu iktisadi ve siyasi bir politika olarak uygulamaya başladılar. Farklı uluslardan işçileri birbirine karşı kıskırtma, aynı üretim süreci içinde tek bir sınıf oldukları bilincini karartma, onları ulusal gruplara bölerek birliğini engelleme, burjuvazinin temel politikalarından biri oldu.

Fakat kapitalist sömürü sözkonusu olduğunda, işçilerin hangi ulustan olduklarının hiçbir önemi yoktur. Zira onu ilgilendiren işgücünün satın alınması ve sömürülmesidir. İşçiler için de sözkonusu olan işgüçlerini satmaktır. Kapitalist patronun hangi ulustan olduğunun onlar için de bir önemi yoktur. Burada önemli olan, işgücünü satanla işgücünü satın alan, yani sömürülenle sömüren iki farklı sınıfın karşı karşıya gelişidir. Fakat bu böyle olmakla birlikte emperyalist burjuvazi çıkarları gereği ulusal özellikler, dil, kültür vb. farklılıkları kullanmakta, ulusal önyargıları istismar etmektedir. Kendi işi sınıfına imtiyazlar sağlayarak, göçmen işçilere de farklı fonksiyonlar yükleyerek ayrımcılığı ve düşmanlığı derinleştirmektedir. Sermaye, gelişme ve büyüme dönemlerinde ihtiyaç duyduğu işçileri, kriz dönemlerinde kurtulması gereken bir "rezerv ordu" olarak görür ve üretimin dışına atar. Bir yandan onları işsizliğin ve ekonomik sorunların kaynağı olarak göstererek sürekli yabancılık temasını işler, diğer taraftan da bunları yedekte tutarak ücretleri düşürmek için çalışan işçilere karşı bir tehdit unsuru olarak kullanır. Bu yolla milliyetçi, etnikçi çatışmaları körüklemek, sınıfı birbirinden

uzaklaştırarak birliğini engellemek hedeflenir.

Türk burjuvazinin tutumu da farklı değildir. Keni ülkesinde işe ve ekmeğe muhtaç edilen ve yabancı ülkelere sürülmek zorunda bırakılan emekçiler, geldikleri ülkelerde de milliyetçi zehirle ağırlanmaktadır. Türk burjuvazisi de yabancılık temasını sistemli tarza işleyerek, ulusal değerleri ve kültürün korunması ve "yaban ellerde birarada bulunarak birbirine sahip çıkılması" gerektiğini propaganda etmekte, yerli işçilere karşı güvensizlik ve düşmanlık tohumları ekmektedir. Türk lobileri kurularak, Türk partisinin oluşumu hedeflenerek ulusal duygular kışkırtılmaktadır.

Türk burjuvazisi yabancı düşmanlığını ve ırkçı saldırıları, tam da kendi ırkçı politikasının aracı olarak kullanmakta, Türk emekçilerini yerli işçilerden tecrit edip ulusal çizleri örme politikası gütmektedir. Bunu ırkçı ve şoven düşüncelerin gelişmesi, Türkiye'liler arasında faşist, gerici örgütlenmenin aracı olarak kullanmaktadır. Bu, Türk ve Avrupa burjuvazisinin ortak çıkar birliği içinde olduklarını anlatır. Göçmen işçilerin çıkarları ise, bir bütün olarak sermaye sınıfıyla, özellikle de bulunduğu ülkenin burjuvazisi ile çatışmayı gerektirir. Ulusal çizleri ve tecrit çemberini kırınak sınıfın ortak çıkarı gereğidir. Avrupa'da yaşayan işçiler hangi ulustan olurlarsa olsunlar, aynı burjuvazi tarafından aynı sömürüye tabi tutulmaktadırlar. Aynı ekonomik-sosyal sorunların muhatabıdırlar. Dolayısıyla düşmanları ortak, çıkarları birdir. Komünistler, işçilerin dikkatlerini "ortak çıkarlar birliğine" yöneltirler, sınıfı milliyetçi ve ulusal çıkarları temelinde değil, enternasyonal bilinçle eğitirler.

Değişik ulustan işçiler, doğal bir tarzda yerli işçilerle içiçe geçmiş ve bulundukları ülkelerdeki işçi sınıfının bir parçası haline gelmişlerdir. Sınıfsal konumlarından kaynaklanan sorunların ortak muhatabıdırlar. Fakat göçmen işçi olmaktan kaynaklanan bir çok sorunları, iktisadi ve siyasal talepleri vardır. Daha ağır koşullarda çalışmakta ve sömürülmekte, çeşitli alanlarda bir dizi eşitsizliklerle karşı karşıya bulunmaktadırlar. Ama bunlar doğrudan doğruya sermaye düzeninin, burjuva sınıf hakimiyetinin sonuçlarıdır. Bu anlamda muhatabı oldukları eşitsizliklerin ortadan kalkması, yaşanan ülkelerdeki burjuva sınıf hakimiyetine karşı mücadele etmekten geçer. Onlar bulundukları ülkelerdeki yerli sınıf kardeşleriyle birlikte kapitalist sınıfa karşı mücadele etmek durumundadırlar. Ayrımcı politikaların ve yabancılığın ek sorunlarıyla yüzyüze olmaları, ırkçı ve yabancı düşmanı saldırıların hedefleri haline gelmeleri, yabancılığı ve yabancı düşmanlığını eksen alan bir faaliyet ve örgütlenmeye

Yurtdışı: Eski devrimci kadro ve yöneticilerin ezici çoğunluğunun tükendiği ve çürüdüğü bir alan

12 Eylül sonrası süreçte yurtdışına büyük bir “politik göç” başladı. Örgütlerin önemli bir sempatisan kitlesi, militan, kadro ve yöneticileri Avrupa’nın çeşitli ülkelerine “sürüldüler” ya da sürtüklendiler. Bunlar beraberinde, geldikleri ülkelere politik bir aktivite de taşıdılar. Politik faaliyette bir büyüme ve canlanma, mücadelede belli bir yükseliş yaşandı. Fakat bu aynı dönem, emperyalist merkezlerce yönlendirilen karşı-devrim saldırısının da yaşandığı bir dönemdir. Sovyetler Birliği ve Doğu Bloku’nun yıkılması, emperyalist burjuvazinin sosyalizme yönelttiği geniş çaplı saldırılar, yozlaşma ve çürüme sürecini hızlandırdı. Örgütten, örgütsel mücadeleden ve devrimden kaçış yaygınlaştı. Yurtdışının yaşam tarzı bunu ayrıca besleyen bir etken oldu. ‘80 sonrası kadroların hemen tümü birer birer düşmeye başladılar. Geçmiş ileri konumlarından geri bir konuma düşüşten değil, kelimenin gerçek anlamıyla düşkünleşmeden söz ediyoruz. Sosyalist inşa deneyimlerinin kusurları ile devrimci demokrasinin yanlışları ve hataları üzerinde tepinmek, bunları içine düştükleri utanç verici konumun örtüsü olarak kullanmak, “eskilerin” hemen tek çabaları oldu. Onlar buna “eskiyi sorgulama ve yeniyi ulaşma” diyorlar. Ulaştıkları “yenilik” ise, devrimci örgüt yaşamının dışına çıkmak, politik yaşamın dışına düşmek, bilinçlerini ve yüreklerini yitirmek oldu.

Bireysel yaşamlarını örgütlemek, mülk edinmek, Avrupa’nın “refah” ülkeleri tarafından kendilerine sunulan “olanakları” değerlendirmek tek kaygıları haline geldi. Yaşadıkları bu “yenilenmenin” kendilerince “makul” gerekçeleri de vardı. “Kendisini kurtaramayan, kendisine faydası olmayan birinin, sınıfın kurtuluş davasına da faydası olamazdı.” Ayrıca önce kendi gerçek kimliklerine ve kişiliklerine kavuşmaları gerekirdi. Çünkü örgütsel yaşam denilen o “cenderede” kimliklerini yitirmişlerdi. Şimdiye kadar ilkel bir köylü devrimciliği yapılmış ve cahil kalınmıştı. Hiçbir yetenek edinilmemiş ve herhangi bir vasıf da kazanılamamıştı. Avrupa’nın zengin kültürel, sosyal ve “medeni” yaşamı içinde birden bire kelaynaklar gibi yalnız olduklarını hissetmişlerdi. Böyle devrimcilik mi olurdu! Eski tarz ve mantıkla devrimcilik yapılamayacağı artık anlaşılmalıydı. Yüzyıl önce söylenenleri “tekrarlamak” dünyadaki yenilikleri ve değişiklikleri görmemektir. Marks dönemindeki sınıf

tanımı, sınıf mücadelesi artık geçersizdi, işçi sınıfının zincirlerinden başka kaybedecek mülkleri de vardı. Eski teoriler aşılmalıydı vb. vb... Bütün bunlar “yenilikçilerin” “teorik” açıklamalarıdır. Onlar artık “teoriyle” çok ilgilidirler. Sosyalist inşa deneyimlerinin kusurlarına takılıp kalmışlar, teorinin pratik için gerekli olduğunu ise unutmuşlardır. Tarihsel sürecin zaaflarından hareketle sosyalist ideallere saldıran ne kadar “kaynak” varsa hazine aramışçasına arar ve oralarda “teorilerine” dayanak bulmaya çalışırlar. Fakat o “parlak teorilerin”in pratik yaşamda karşılık bulması zahmetine katlanmazlar. Kusur kendilerinde değildir, kendilerini ifade edebilecek sağlam bir örgüt bulsalar, hiç dururlar mı!

Herkese ve her şeyi eleştirir, mükemmel olanı ararlar, ama mükemmel olana ulaşmak için kıllarını kıpırdatmazlar. Hiçbir şeyi beğenmezler, ama iyisi için mücadele de etmezler. Tüm kararlılığı ve samimiyetiyle mücadele eden, bedeller ödeyen devrimci harekete ve değerlere saldırmak hemen tek uğraşlarıdır. Yeni ve genç devrimcileri kendilerine benzetmek için büyük çaba sarfederler. Çevresindekilere ve bu arada devrimci harekete akıl vermeyi pek severler. Ama o “akıllarını” devrimci mücadelenin örgütsel-politik ihtiyaçları söz konusu olunca yitirirler. Dünyaları küçük, umutları sönüktür. Güvensiz ve yalmızdırlar. Hafta sonu ev ziyaretlerinde, kahve köşelerinde ve içki masalarında bir araya gelip, eski devrimci anılarını askerlik anılarını anlatır gibi anlatır, teselli bulur, efkar dağıtırlar. Bu hüznü ortam içinde “o günlerin geleceğine” olan “inançlarını” tazelerler. “O güzel günleri beklerler”, ama bekledikleri “o günün” gelmesi için adım atma gücünü yitirmişlerdir. Bir çürüme ve dejenerasyon batağındadırlar. Çevrelerine inançsızlık, umutsuzluk ve ruhsuzluk saçarlar. İşçi ve emekçi kitleler üzerinde olumsuz bir etki bırakırlar. Kitleler onları eski devrimci “yönetici” kimlikleriyle bildikleri ve içine düştükleri utanç verici durumu da gördükleri için, devrimci hareketi ve devrimcileri onlar üzerinden yargılar, mesafeli davranırlar. Evlerine giden devrimcilere “siz ne zaman bırakacaksınız” diye sorular sorarlar. Söz konusu unsurlara ve etkilerine karşı mücadele etmek, yurtdışındaki önemli görevlerden biridir. Bu unsurlar kitleler içinde teşhir ve tecrit edilmeli, utançlarıyla başbaşa bırakılmalıdırlar. Devrimci hareket onlara ortamlarında

yer vermemeli, çevresini bu unsurlardan temizlemelidir. “Yurtdışı ortamıdır, esnek olunmalıdır” diye düşünülemez. Çürümüşlüğü tavır alamayanların, hoşgörülü olanların çürümüşlüğüle birlikte çürüyebilecekleri unutulmamalıdır.

Bir de devrimci olduklarını iddia edip yurtdışı devrimciliğini beğenmeyen ve burada yapılacak fazla şeyin olmadığını ileri sürüp atılı konumlarını bunun üzerinde izah edenler var. Devrimci mücadelenin her yerde ve her zaman süren bir mücadele olduğunu anlamazlar. Yılda bir kaç etkinliğe katılmayı, bir kaç gazete dağıtmayı devrimci faaliyet olarak algırlarlar. İşten, okuldan, meslekten ve kurstan artan zamanları olursa “devrimcilik yaparlar”. Böylelerine göre yurtdışında zaten militan devrimcilik yapılmaz. Sanki yaşadıkları ülkelerde sınıflar ve sınıf mücadelesi yok. Sanki kendileri emeklerini satan, sömürülen ve horlanan işçiler değiller. Sanki Avrupa’da sermayenin saldırıları, toplumsal-politik sorunlar yok. Aslında bunların hepsini bilirler. Ama moralleri ve bilinçleri bunlara karşı mücadele etmeye yeterli değildir. Onlar sattıkları bir kaç dergiyle, sundukları çok cüzi maddi destekle ve katıldıkları bir kaç etkinlikle teselli bulurlar. Zamanla bu yüklerden kurtulmanın yollarını ararlar. Samimiyetsiz ve ikiyüzlüdürler. Aslında dönüp bakıldığında bunların ezici çoğunluğu yıllardır devrimci mücadelenin dışındadırlar. Ama ne hikmetse gene de şu ya da bu örgütün “tarafdarlarıdır”.

Hangi ölçülere göre taraftadırlar, taraftarlığın hangi gereklerini yerine getirmektedirler? soruları boşluktadır. Anlaşılmaz olansa devrimci akımların bu “tarafdarların” taraftarlıklarını sorun yapmamalarıdır. Oysa devrimci örgütler bu türden bir “tarafdarlığı” reddedilmelidir. Zira onlar ruhsuzlaşmışlar ve düzenin eklentileri haline gelmişlerdir. Devrimden uzaklaşanlar düzene yakınlaşırlar. Bunda şaşılacak bir şey yoktur ve bu niyetle de ilgili değildir. Devrimin onurlu bir emekçisi olamayanlar düzenin paspası olmaktan kurtulamazlar.

Yurtdışı, devrimci siyasal mücadelenin önemli alanlarından biridir. “Nesnel koşullar”, “yurtdışı ortamı” vs. argümanları devrimci ölçülerde ve ilkelde esnemenin asla gerekçesi olamaz. Yurtdışındaki çürüme alanlarına, bu alanlarda yeşerip gelişen alışkanlıklara ve eğilimlere karşı ilkeli ve sistemli bir mücadele vazgeçilmez devrimci bir görevdir.

küçük-burjuva yaklaşım bu alanda da kendini ortaya koymaktadır. Türkiyeli devrimcilerin yurtdışı faaliyeti, ülkedeki politik gelişmelere burada tutum almak, oradaki mücadelenin bu yurtdışı mücadeleye, sadece olmakla sınırlıdır. Buna birde yabancı

düşmanlığı, ırkçı saldırılara, yabancılar yasasına karşı tutum almak eklenebilir. Siyasal faaliyetlerinin hemen tüm kapsamı bunlardan ibarettir. Türkiye devriminin sorunları temelinde

bakılamaz. Bu bizi faaliyetin kapsamında bir daralmaya ve ulusal dargörürlüğe götürür. Yabancılığı ve yabancı düşmanlığını eksen alan bir mücadele anlayışı ve tarzı ise, ırkçı faşist saldırıların sınıfsal özünü ve

iktisadi temelini karartan bir rol oynar. Zira bu bakış açısı, Türkiye’li işçi ve emekçileri yerli işçi ve emekçilerden uzaklaştıran güvensizliği geliştiren, onların enternasyonal birliğini engelleyen ve sonuçta sınıf mücadelesini zayıflatan bir araca dönüşür.

Yurtdışında sayıları milyonlarca ifade edilen Türkiye’li ve Kürdistan’lı bir kitle vardır. Bu kitle, kendilerini kopup geldikleri ülkenin bir parçası olarak görmekte ve oradaki bütün gelişmelere karşı özel bir hassasiyet göstermektedir. Bu devrimci mücadele ve çalışma için önemli bir avantajdır ve mutlaka değerlendirilmelidir. Ama bu aynı kitle, yaşamakta olduğu ülkenin/ülkelerin işçi sınıfının da doğal bir parçasıdır. Bulundukları ülkelerdeki iktisadi, siyasi ve sosyal süreçlerin bir ögesi ve toplumsal sorunların doğrudan muhatabıdır. Buradaki temel sınıflardan birinin üyeleri, temel sınıf çelişkilerinin tarafıdır. Bu ülkelerdeki burjuvazi tarafından sömürülmekte, baskı altında tutulmakta ve horlanmaktadır. Dolayısıyla yaşadıkları ülkenin sermaye sınıfına karşı mücadele etmek gibi temel bir görevle karşı karşıyadırlar. İşte Türkiye’li devrimciler yurtdışındaki kitleyi bu temelde eğitebilmeli ve onları bu sorunlar temelinde de harekete geçirebilmelidirler. Aksi bir tutum Avrupa burjuvazisine karşı mücadele etmekten kaçışı anlatır.

Bugün dünya kapitalizmi derin bir kriz içindedir. Bu krize bağlı olarak Avrupa ülkelerinde de giderek ağırlaşan bir bunalım yaşanıyor. Avrupa burjuvazisi krizden kurtulmanın yolu olarak işçi sınıfının ve emekçilerin bütün kazanımlarına saldırıyor. Tekeller bu saldırısını şu yada bu ulusun işçilerine değil, bir bütün olarak işçi sınıfına yöneltiyor. Sosyal haklar budanıyor, işsizlik artıyor, kitlelerin yaşam koşulları kötüleşiyor. Farklı uluslardan bütün işçiler bundan payını alıyor. Bu olgu devrimci hareketin önüne tam da bu sorunlar temelinde işçi ve emekçileri burjuvazinin saldırılarına karşı örgütlenme görevi koyuyor. Türkiye’li emekçiler içinde yürütülecek çalışmada bunlar etkin bir propaganda ve ajitasyon konusu edilmelidir.

Öte yandan kapitalist bunalımın yarattığı sonuçlara karşı da önemli bir tepki birikiyor. Sermaye bu tepkiyi ırkçılığı ve faşizmi geliştirmenin aracı olarak değerlendirmeye çalışıyor. Yanısıra iktisadi saldırılarını engelsiz sürdürebilmek için kendi baskı aygıtlarını tahkim ediyor. Bu “demokratik” rejimlerin gerici özünün açığa çıkmasıdır. Bunlar burjuva demokrasisinin iki yüzlülüğünü teşhir etmeyi, faşizme ve ırkçılığa karşı mücadeleyi örgütlemeyi bir görev olarak önümüze koyuyor.

Emperyalist güçler arasında yaşanan yeni kutuplaşma ve bloklaşmalardan birini oluşturan Avrupa, emperyalist saldırganlığın ve müdahalenin önemli bir unsurudur. Bu da anti-emperyalist mücadelenin önemli görevlerimiz arasında olduğunu anlatır.

Türkiye devrimine azami desteği sunmak, onun enternasyonal dayanaklarını yaratmak ve bu çerçevedeki görevlerimizi layıkıyla yerine getirmek Türkiye’li devrimcilerin

Devrimden uzaklaşanlar düzene yakınlaşırlar. Bunda şaşılacak bir şey yoktur ve bu niyetle de ilgili değildir.

Devrimin onurlu bir emekçisi olamayanlar düzenin paspası olmaktan kurtulamazlar.

“Nesnel koşullar”, “yurtdışı ortamı” vs. argümanları devrimci ölçülerde ve ilkelerde esnemenin asla gerekçesi olamaz.

bir başka sorumluluk alanıdır.

Görüldüğü gibi Türkiye devrimci hareketinin önünde, yurtdışında da büyük bir mücadele alanı ve görevleri durmaktadır. Fakat devrimci örgütlerin bunu gözetken bir örgütsel pratik yöneliş içinde olmadığı ortadadır. Yurtdışındaki örgütsel-pratik çalışma ülkedeki gelişmelere endekslenmiştir. Ülkedeki gelişmeler karşısında hassasiyet göstermek ve burada harekete geçmek devrimci siyasal mücadele açısından gerekli olmanın ötesinde bir sorumluluktur, ama yetersizdir. Türkiye’li emekçilerin dikkatleri yaşanan ülkenin toplumsal-siyasal sorunlarına da yöneltilmeli, bu sorunlar temeli üzerinde etkin bir politik faaliyet örgütlenmelidir. Türkiye’li göçmen işçilerin gettolarını parçalamak sınıfın enternasyonal eylemi için gereklidir.

Devrimci hareketin, Türkiyeli emekçiler üzerindeki etkisi zayıflamakta ve kitle desteği daralmaktadır. Örgütlerin kitle tabanı daha çok ilticacılardan ve gençlikten oluşmaktadır. İşçiler ise belli bir temkinlilik ve güvensizlik içindedirler. Örneğin Avrupa’nın bir çok kentinde kendilerini “işçi dernekleri”, “işçi federasyonları” olarak nitelendiren çok sayıda dernek vardır. Bu derneklerin bulunduğu kentlerde onbinlerce Türkiye’li işçi ve emekçi yaşamaktadır. Fakat derneklerin üye sayıları 30-40 arasındadır ve çoğu ilticacıdır. Tek başına bu olgu bile, işçilerin bu derneklere ilgi duymadıklarını ve buralarda örgütlenmediklerini anlatır. Bu durum, dernekleşmeye gitmenin ve buraları birer mevzi olarak korumanın önemini azaltmıyor. Bütün sorun, bunlara adlarına uygun bir işlev kazandırabilmektir. Bu yapılmadığı gibi, bu dernekler neredeyse içinde yaşanan toplumlardan tecrit olmanın araçlarına dönüşmüştür. Yurtdışı çalışmada üzerinde önemle durulması gereken zayıflıklardan birisi budur.

Siyasi hareketlerin tümü, hemen her vesileyle yurtdışındaki örgütsel-politik faaliyetlerini eleştiri konusu ediyorlar. Ülkedeki örgütsel gelişme düzeyine ve politik çalışma kapasitesine denk düşen bir performans ortaya koyamamak, eleştiriye konu olan temel sorunlardan biridir. Bunu yurtdışındaki sempatizan, militan ve kadroların örgütsel faaliyetin ihtiyaçlarını karşılayamadıkları, gerekli fedakarlık ve kararlılık sergileyemedikleri, statükocu ve atıl oldukları eleştirisi izler. Fakat bunun üzerine kararlılıkla ve uzlaşmaz bir tarzda gitmek konusunda belirgin bir zayıflık gösterilir. Bunda belli kaygıların rolü olmakla birlikte, sorun daha çok ideolojik-politik bakış açısıyla ilgilidir. Yukarıda sözünü ettiğimiz konuları sürekli bir eleştiri ve yakınma konusu etmek, ama öte taraftan da “Türkiye’deki devrimci hareketin filizlenip bekleneni yurtdışındaki bir militan ve

kadrodan bekleyemeyiz, burası yurtdışıdır” anlayışına sahip olmak bir çelişkidir. Sorunu yurtdışı devrimciliği-Türkiye devrimciliği ikilemi içinde ele almak, buradaki devrimci militanı ülkedeki militanlar karşısında ayrıcalıklı bir konuma oturtmaktadır. Onun zaaflarını, ayrıcalıklı konumunu buranın “nesnel koşulları” içinde doğal karşılamaktır. Oysa devrimcilik, ideolojik, sınıfsal ve politik bir kimliktir ve bunun coğrafyaya bir ilgisi yoktur. Devrimci bir militanın örgütü ve davası karşısındaki sorumluluğu ve ciddiyeti coğrafyaya göre değişiklik göstermez. Yurtdışının nispeten rahat ortamı, devrimci kimliğin aşınmasının gerekçesi olamaz ve bu yurtdışının koşullarıyla izah edilemez. Rahat ortamda olmak, elverişli koşullara sahip olmak, tersine daha büyük fedakarlıklar ortaya koymayı gerektirir. Bunun dışındaki anlayış, kavrayış ve davranış tarzına karşı sistemli bir mücadele yürütülmelidir.

Avrupa’da sınıf ve kitle hareketinde yeni bir yükseliş dönemi, büyüyen devrimci olanaklar ve görevler

Avrupa’da işçi ve emekçiler yaygın bir hareketlilik sürecine girmiş bulunuyorlar. Avrupa’nın çeşitli ülkeleri geniş çaplı işçi grevlerine ve kitle eylemlerine sahne oluyor. Kapitalizmin yaşadığı bunalım ve bu bunalımdan kurtulmanın yolu olarak emekçilerin kazanımlarına yönelttiği saldırılar, çelişkileri derinleştiriyor. mücadele dinamiklerini biriktiriyor. Sermayenin saldırı dalgasının yarattığı iktisadi, sosyal ve siyasal sonuçlara karşı mücadele yer yer militan özellikler kazanıyor. Kapitalist soygunun sonuçlarıyla hesaplaşma, kapitalizmin kendisiyle hesaplaşmanın zeminini yaratıyor.

Kapitalizmin nispeten parlak sayılabilecek dönemi kapandı. O “sosyal barış” ve “refah” olanaklarını tüketmiş, ‘70’li yıllardan bu yana derinleşen bir batağına gömülmüş bulunuyor. Çalışanların temel sosyal hakları budanıyor, ekonomik saldırı paketlerinin ardı arkası kesilmiyor. Saldırıların engelsizce uygulanabilmesi için baskı aygıtları adım adım tahkim ediliyor. Bu gelecekteki sosyal patlamaların da yolunu açıyor. Avrupa’nın kapitalist metropollerini kendi icraatlarıyla “uyuyan dev” bir uyanış ve silkiniş sürecine sokmuş, onun tepkisi ve eylemiyle yüzyüze kalmıştır. Bugünün gelişme süreçleri, yarının işçi ve emekçi hareketindeki patlamaların da habercisidir. Yaygınlaşan işçi grevleri ve kitle hareketleri, bir yandan burjuva ideolojik propagandayı ve gerici atmosferi parçalıyor, öte taraftan da yeni gelişmesinin imkanlarını biriktiriyor.

İçinden geçmekte olduğumuz bu yeni süreçte, Avrupa’daki devrimci akımlar toparlanmanın ve gelişebilmenin moral ve maddi ortamıyla buluşuyorlar. Türkiye’li devrimci örgütler, Avrupa’ki işçi ve kitle eylemlerine daha etkin bir tarzda katılmanın, yerli devrimci odaklarla ortak bir mücadele cephesi örmenin imkanlarına her zamankinden daha fazla sahiptirler. Avrupa’daki sosyal, iktisadi ve politik ortamın, kitle eylemlerinin Türkiye’li emekçiler üzerindeki etkilerini, onların günlük yaşamlarına nasıl yansıdığını dikkatlice izlemek ve değerlendirmek göreviyle yüzyüzedirler. Sözünü ettiğimiz gelişmeler ve girilmiş bulunan yeni dönem, devrimci hareketin yurtdışındaki görev ve sorumluluklarının önemi ve kapsamını belirlediği gibi, onların önüne geniş bir mücadele alanı da açmış bulunuyor. Bu çürüme alanlarının ve uyuşturucu ortamın önemli bir darbe alması, zayıf devrimciliğin aşılması için de önemli ve elverişli imkanlar sunuyor. “Yurtdışı devrimciliği” ve “yurtdışındaki görevlerin sınırlılığı” vaazları bir tarafa bırakılmalıdır.

Yurtdışında işçi hareketindeki durgunluk, kısmi sosyal hakların varlığı ve nispi rahatlık ortamı, zayıf devrimcilerin tükenmesine ve çürütmesine kaynaklık ediyordu. (Bu nedenlerden sadece biriydi) Bugün devrimcilerin ve devrimci örgütlerin zayıflıklarını aşabilecekleri, ileri bir devrimci çaba ortaya koyabilecekleri moral ve maddi ortam oluşuyor. Tersinden ise, emperyalist güç odaklarının sosyalizm karşıtı kampanyası önemli bir darbe almış, övündükleri “sosyal ve refah” düzenleri iflas etmiştir. Yığınlar, kapitalist soygun düzeninin barbar yüzünü kendi yaşamlarıyla daha iyi görür hale gelmiştir.

Sermayenin ortak özellikler gösteren genel saldırı dalgasına karşı, nerede olunursa olunsun, devrimci bir mücadele cephesi örmek ve karşı bir koyuşu örgütlemek vazgeçilmez bir devrimci görevdir. Avrupa işçi sınıfının organik bir parçası ve bütün saldırıların doğrudan muhatabı olduğumuzu unutmadan, bulunduğumuz ülkelerdeki sınıf mücadelesine etkin bir tarzda katılmalıyız. Ülkede iktidar mücadelesi yürüten devrimci bir hareketin yurtdışındaki organik bir parçası olarak da ülke devrimine karşı görevlerimizi yerine getirmek, azami desteği sunmak temel önemde bir başka devrimci sorumluluk alanıdır. Aslolan devrimci mücadelenin pratiğidir ve devrimciliği bir yaşam tarzı haline getirmektir. Avrupa’da yaşayan Türkiye’li emekçileri devrim mücadelesine kazanmak, Türkiye’li işçilerle Avrupa’lı işçiler arasında yakınlaşmayı sağlamak, sınıfın enternasyonal eylemine katkıda bulunmak ve Türkiye devrimi karşısındaki görevlerimizi bu çerçevede düşünmek durumundayız.

Kapitalizmin saldırılarına karşı yurtdışında da mücadele bayrağını yükseltmek ve sosyalizm idealini bulunduğumuz her alanda temsil etmek için daha büyük enerji, daha büyük fedakarlık ve adama ruhuyla mücadeleye!..

Cezayir gerçeği

Cezayir'de 5 Haziran 1997 günü milletvekili seçimleri yapılmıştı. Seçimleri devlet başkanı General Zerval'ın kurdurttuğu "Ulusal Demokratik Parti", yani devlet partisi kazanmıştı. Geçtiğimiz günlerde ise Cezayir, bu kez İslami Selamet Cephesi, FIS'in lideri Abbasi Madani'nin serbest bırakılmasıyla yeniden dünya kamuoyunun gündemine girdi.

Oysa Cezayir'e salt güncel gelişmeler üzerinden bakmak, buradaki gelişim sorunları anlamak için yeterli olmamaktadır. Bu ülke için daha kapsamlı bir değerlendirme gerektirmektedir.

Kirli savaş kurbanı onbinlerce insan

Cezayir'de gününbirlik trajik olaylar yaşanmakta, masum insanlar kitle halinde boğazlanmakta, kanın gövdeyi götürdüğü kirli bir savaş sürüp gitmektedir. Yaklaşık altı yıldır devam etmekte olan bu olaylar, onbinlerce insanın yaşamlarını kaybetmelerine neden oldu. Cezayir hükümetinin, İslami terör örgütlerini tek başına sorumlu tutarak, verdiği resmi rakamlara göre bugüne kadar 60 bini aşkın insan öldürülmüştür. Diğer yandan ise, ülkedeki gayri resmi kuruluşların İslami harekete yakın kaynaklar, vahşete ilişkin ileri sürdükleri nedenler ve rakamlar resmi açıklamalarla taban tabana çelişmektedir. Başka bir gerçeği ifade eden bu kaynaklara göre, bugüne kadar ülkede 120 bin civarında insan katledildi ve bu vahşetin esas sorumluluğu da Cezayir devletine, onun kolluk kuvvetlerine, paramiliter milislerine aittir. Değişik kaynaklarca ileri sürülen bu rakamlar farklılık gösterse bile, trajedinin boyutlarını açıkça ortaya koymaktadır. Sorunun özü ise değişmemektedir.

Birçok konuda olduğu gibi Cezayir sorununda da gerçekler çarpıtılarak kamuoyuna sunulmakta ve geniş kitleler nezdinde yanlış bir kanı egemen kılınmaktadır.

Cezayir sorunu kabaca şöyle özetlenmektedir: Gelişmelerde taraflar bellidir. Bir yandan Cezayir devleti, öte yandan da İslami Hareket ve onun yan ürünleri olan GIA gibi silahlı gruplar. Ülkenin politik gündemini bu güçler belirlemektedirler.

Bu sınıflandırmada bir doğruluk payı kuşkusuz mevcuttur. Ancak asıl gerçeği yansıtmamaktadır. Çünkü bu kampaşmada taraf olmak istemeyen, kötünün iyisi arasında seçenek yapmayan, fakat bunalımın tüm maddi-manevi faturasını ödeyen Cezayir emekçilerinden, köylülerinden, yurtseverlerinden hiç bahsedilmemektedir. Cezayir emekçileri ve halkı kendi özgür iradeleri olmaksızın iki kamp arasında paylaştırılmaktadır.

Cezayir sorununun çıkış noktası, genellikle devletin temsil ettiği laiklik ve İslami hareketin dayatmaya çalıştığı irtica arasındaki bir çatışmaya indirgenmektedir. Cezayir devletine laiklik, modernlik ve medeniyet gibi meziyetler atfedilirken, dinci geri güçler mağaralardan boşanmış, silahlı külahlı bir cani şebekesi olarak

tanıtılmaktadırlar. Sorun bu şekilde, bir suni ikilem düzeyine indirgenerek basitleştirilmekle ve esas içeriğinden arındırılmaktadır. Gerçeği hiç de yansıtmayan bu tanım, kitlelere dayatılmakta ve onlar bu suni ikilem arasında bir seçenek yapmaya zorlanılmaktadırlar.

Emperyalist güçler ve sermayenin uluslararası kurumlarının büyük bir kararlılıkla destekledikleri Cezayir devlet politikası, ülkeyi kasıp kavuran kirli savaşın faturasını İslami örgütlere çıkarmakta fazla zorlanmamaktadır. Askeri abluka altında tutulan Cezayir'de düzenin iddiaları ve hesaplarıyla çelişen en ufak bir bilgi ya da haber yaşam hakkına sahip değildir. Nefes aldirtmayan sansür, uluslararası düzeyde islami hareket aleyhine yürütülen karalama ve teşhir kampanyası ile birleşmektedir. Dolayısıyla piyasaya sızdırılan ya da yorum konusu edilen haber ve bilgiler Cezayir devletinin eleğinden geçmiş, gerçeği yansıtmayan, tam tersine onu tahrif eden, saptıran veriler olmaktadır.

Örneğin burjuva basın, gününbirlik meteoroloji raporu yayınlar gibi katliam listeleri yayınlamaktadır. Ancak bu haberler birkaç satırda geçirilmektedir: şu köyde İslamcı teröristler şu kadar insanı boğazladı, bu mezrada bu kadar insanın cesedi bulundu vb. Burada tartışma konusu olan bu iddiaların doğruluğu ya da yanlışlığı değildir. Dikkat edilirse, emperyalist devletler söz konusu katliamların görüntülerini yayınlamamaktadır. Bu alandaki sessizlik, Cezayir devletinin sansürü ile açıklanarak geçirilmektedir. Oysa, bu yeterli ve inandırıcı bir açıklama değildir. Bosna Hersek'te neredeyse her patlayan bomba ve sonuçları canlı yayın aracılığıyla gösteriliyordu. Canlı görüntülerin kitleler üzerinde yapığı etki ve bunun sonuçta bir tepkinin doğmasına yol açacağı bilindiği için, CNN kameraları Cezayir söz konusu olduğunda kapalı tutuluyor. Uluslararası düzeyde bir kamuoyunun oluşumu bilinçli bir tarzda engelleniyor. Böylece arzulan hedefe ulaşılmaya kadar cellatların kapalı devre çalışması tercih ediliyor.

Kirli savaşın arkasındaki kanlı sınıf egemenliği

Cezayir devletinin emperyalist hamileri ile birlikte ortaklaşa yürüttükleri bu dezenformasyon kampanyası, kitlelerin bu ülkede yaşanan gelişmelere at gözlüğü ile bakmalarına, resmi açıklamalara peşinen inanmalarına neden olmaktadır. Çünkü, sorgulanacak adres önceden bellidir; İslami terör örgütleri! Bu politikanın amacı açıktır. Kirli savaşın ve vahşetin faturasını toptan İslami örgütlere çıkarıp, Cezayir devletinin aklanması, masum gösterilmesini sağlamak.

İslami hareketin abartılı bir biçimde şeytanlaştırılması, kirli savaşın tüm faturasının ona çıkartılması Cezayir devletinin işini de kolaylaştırmaktadır. Hong Kong'da insan haklarının geleceğine ilişkin koparılan yaygaranın zerresi Cezayir için söz konusu olmamaktadır. Tam tersine IMF ve

Dünya Bankası kredi musluklarını açık tutmaktadır. Bunu İslamci hareketi ve onun terör saçan çetelerini haklı göstermek için değil, gerçeği teslim etmek ve Cezayir devletinin sorumluluğunun kasten gözardı edilmesini vurgulamak için belirtiyoruz.

Cezayir'de laikliğin, insanlığın, medeniyetin teminatı olarak tanıtılan düzen; burjuvazi, ordu ve politikacıların oluşturdukları üç ortaklı bir mafya çetesinden başka bir şey değildir. Emperyalist güçlerin politik ve iktisadi vesayeti altında ve onların onayı ile icraat yapan bu sabıkalı şebeke, dinci-gerici İslami hareketle kıyaslanarak olumlu gösterilmeye, laikliğin, modernleşmenin kısacası tüm medeni değerlerin başlıca teminatı olarak gösterilmeye çalışılmaktadır. Oysa, söz konusu medeni değerleri maske edinen bu düzenin başlıca karakteristiği, ülkenin zenginliklerini talan etmek ve emekçilerin sömürüsünü örgütlemektir. Onbinlerce insanın kanını döken, IMF'nin ultra-liberal reçetelerini harfiyen uygulayan, Cezayir halkının celladı bu çete düzeninin bundan başka misyonu ve meziyeti yoktur.

Dahası var. Bugün koro halinde şeytanlaştırılan, ülkedeki kirli savaşın baş sorumlusu olarak tanıtılan İslami Selamet Cephesi, bu düzenin ürünü, onun evladıdır. Ulusal kurtuluş savaşının ardından efendilerinin yerini alan yeni yetme Cezayir burjuvazisi, onyıllardır ülkenin zenginliklerini talan etmekte, yigit Cezayir halkının görkemli bir mücadele sonucu kovduğu emperyalizmin taşeronluğunu yapmaktadır. Militarist güdümlü burjuvazi bu talanına karşı gelişen emekçi ve kitle mücadelesini saptırmak için düzen içi sahte alternatifler de yaratmayı ihmal etmedi. Bugün düzenin başına bela olmuş olan İslami Hareket başlangıçta burjuvazinin özel çabalarla oluşturduğu düzen içi bir alternatiftir. Sendikaların, kitle örgütlerinin yukarıda tasvir ettiğimiz çete düzeninin yaratmayı ihmal etmedi. Bugün düzenin başına bela olmuş olan İslami Hareket başlangıçta burjuvazinin özel çabalarla oluşturduğu düzen içi bir alternatiftir. Sendikaların, kitle örgütlerinin yukarıda tasvir ettiğimiz çete düzeninin yaratmayı ihmal etmedi. Bugün düzenin başına bela olmuş olan İslami Hareket başlangıçta burjuvazinin özel çabalarla oluşturduğu düzen içi bir alternatiftir. Sendikaların, kitle örgütlerinin yukarıda tasvir ettiğimiz çete düzeninin yaratmayı ihmal etmedi. Bugün düzenin başına bela olmuş olan İslami Hareket başlangıçta burjuvazinin özel çabalarla oluşturduğu düzen içi bir alternatiftir.

Burjuva düzenin gayrimeşru çocuğu: İslami gericilik

Yapılan hesap emekçi kitlelerin muhalefetini ve öfkesini FIS'in potasına akıtılarak denetim altında tutmak, düzen dışı, radikal bir anti-kapitalist alternatif arayışına koyulmalarını engellemektir. Burjuvazi, emekçi kitleleri kendi örgütlülükleri içine hapsettikten sonra, burjuva demokratik yöntemlerle danışıklı döğüşler örgüleyerek onu onalamayı, tepkilerini törpülemeyi ve sonuçta etkisiz kılmayı düşünüyordu. Ancak, bu teorik hesaplar ilk pratik sınavda tuz buz oldular. Çünkü, düzenin FIS'in potasına akıtılarak denetim altında tutmayı düşündüğü kitle muhalefeti zamanla FIS'ı radikal bir çizgiye sürükledi, kurucusuyla çelişir bir konuma getirdi. FIS ile kurulu düzen arasında, kitle baskısı sonucu dallanıp budaklanan çelişkiler burjuva düzenin, kapitalist yapının özüne ilişkin olmaktan uzaktırlar. Çelişkiler ülkenin

zenginliklerini paylaşmakta düğümlenmektedirler. Durum böyle olunca, burjuva demokrasisinin göstermelik kuralları uzlaşma zemini bulmakta yetersiz oldular ve hemen rafa kaldırıldılar. Sonunda ise, Cezayir halkının altı yıldır faturasını onbinlerce ölü pahasına ödediği kirli savaş gündeme getirildi.

Sanıldığıının tam tersine bu ikinci Cezayir savaşının laikliği savunma ya da irticanın belini kırma ile ilişkisi yoktur. İrticanın kimi tarafından ve hangi amaçlarla örgütlendiğini yukarıda tarif etmeye ve açıklamaya çalıştık. Savunulduğu iddia edilen laikliğin ise iktidardaki hırsız çetesi ve onun uluslararası işbirlikçileri için bir maskeden ibaret olduğunu belirttik. Geriye söz konusu kirli savaşın araçları ve amaçlarının saptanması kalmaktadır.

Birincisi, burjuvazi şiddet yolu ile, estirdiği terör sayesinde kapitalist düzeni pekiştirmeye çalışmaktadır. Düzenin iktisadi bunalımının faturasını emekçilere ödettirmektedir. IMF'nin ultra- liberal reçeteleri büyük bir sadakatle uygulanmakta, özelleştirmeler hızlandırılmakta, toplu işten atmalar silahların gölgesinde gerçekleştirilmekte, ücretler sistematik olarak aşağı çekilmekte, artı-değer gaspının dozu arttırılmaktadır.

İkincisi, bir öncekinin yan ürünü olarak iktidardaki klğin mevzileri korunmakta, ayrıcalıkları teminat altına alınmaktadır. Kaba şiddet politikası, burjuvazinin değişik klikleri arasındaki çelişkilerin iktidardaki ekibin lehine çözümünü kolaylaştırmaktadır.

Üçüncüsü, emperyalizmin taşeronu sıfatıyla Cezayir burjuvazisi, uşaklığını yaptığı uluslararası tekellerin çıkarlarını terörün gölgesinde garanti altına almaktadır. İktisadi anlamda ülkenin can damarlarını, dolayısıyla uluslararası demoklerin talan alanlarını oluşturan petrol, doğalgaz, hidrokarbür üretilen bölgelerde aşayaşte kusur bırakılmaması, en ufak bir olayın dahi patlak vermemesi dikkate değerdir. Kanın gövdeyi götürdüğü bu ülkede, yabancı yatırımların hacminin sürekli bir artış kaydetmesi ise hesaba katılması gereken bir başka göstergeyi oluşturmaktadır.

Dördüncüsü, irticaya karşı mücadele adı altında emekçiler terör altında tutulmaktadır. Bu alanda estirilen terörün amacı, sadece emekçi kitleleri ekonomik hak talep etmeden alıkoyma ya da tarihsel kazanımlarını koruma mücadelesini baltalama olarak algılanmamalıdır. Burjuvazi, genç ve dinamik Cezayir toplumunun mücadele dinamiğini kırmayı, politize olmasını engellemeyi, örgütlenme girişimlerini ezmeyi hedeflemektedir. Yani, burjuvazi kirli savaşını uluslararası destekçilerinin de onayı ile, toplumu topyekün sindirmek için büyük bir iştah ile sürdürmektedir.

Beşinci olarak yukarıda sıraladığımız hedeflere ulaşmak için bahane oluşturan İslami harekete karşı yürütülen mücadeleye gelelim. Cezayir burjuvazisi, uluslararası hamileri ile sözbirliği ve işbirliği halinde, dinci-gerici akıma karşı mücadelede iki yönlü bir politika izlemektedir. Bu politika sopa ve havuç yöntemi olarak

özetlenebilir.

Sopa politikası FIS'in iktidardaki kligin ve onun uluslararası işbirlikçilerinin, yani Fransız emperyalizminin çıkarlarını tehlikeye düşürme çizgisinde ısrar etmesiyle birlikte gündeme geldi. FIS'in Fransız emperyalizmi aleyhtarı tavrında ifadesini bulan radikallığı kırmak, onun emekçi yoksul kitlelerin basıncı üzerinde yükselen militan eğilimi ezmek gerekiyordu. Onun için Cezayir burjuvazisi devletin tüm militarist güçlerini, mali olanaklarını seferber ederek ülkede bir süreli avı, bir yargısız infaz kampanyası başlattı. FIS'in önderleri bu kampanya çerçevesinde ya hapsedildi ya da katledildiler. Devlet sözcüleri döne döne şiddet politikasında mesafe alınmadan politik açılımlarda bulunmayacaklarını açıklamışlardı. Eski başbakanlardan Belâid Abdesslam İspanyol gazetesi El Pais'e verdiği bir demeçte "temel ekonomik ve sosyal sorunları çözmek için en az üç ila beş yıl gibi bir zamana ihtiyaç vardır. (...) Cezayir'in acelesi yoktur." diyerek Cezayir burjuvazisinin tavrını ta 15 ocak 1993'te özlü bir biçimde ifade etmekteydi.

Ancak geline aşamada, Cezayir burjuvazisi her ne kadar kirli savaşın dozunu dorukta tutmaya devam ediyorsa da, dinci-gerici akımın ağır darbeler aldığı, radikalliğinin kırıldığı, önderliğinin fiziken tasviye edildiği bir gerçektir. İşte bu alanda alınan mesafe sonucudur ki, bugüne kadar el altından yürütülen havuç politikası artık aleni bir nitelik kazandı ve Abbasi Madani'nin serbest bırakılmasına yol açtı.

Cezayir burjuvazisinin İslamcı harekete karşı sürdürdüğü politikanın ikinci boyutunu oluşturan uzlaşma eğilimi, ülkedeki gerilimi düşürme, kirli savaşa son verme isteminden kaynaklanmamaktadır. Burjuvazinin, düzeni hedefleyen toplumsal dinamikleri boğmak için bir düzen içi cendereye ihtiyacı var. İslami gericiliğin militan versiyonuna değil evcilleştirilmiş olanına ihtiyacı var. Burjuvazi bir yandan FIS'in radikal önderliğini terör altında tutmaya, bir bölümünü fiziken yok etmeye yönelirken, aynı zamanda da ılımlı, yani saptanan sınırlara riayet eden bir dinci akımın gelişip güçlenmesi için üzerine düşeni yapmaktan geri kalmadı. Şu anda Cezayir'de, oyunu önceden saptanmış kurallar çerçevesinde oynamaya hazır bir güç mevcuttur. Adı, Şeyh Mahfud Nahnah'ın önderliğindeki 'İslami Toplumsal Hareket'. Düzen, bir yandan FIS'i top ateşine tutarken öte yandan da Şeyh Mahfud Nahnah'ın partisinin oluşum ve gelişim koşullarını yaratmıştır.

İlk açıklamalarından iyice uysallaştığı anlaşılan Abbasi Madani'nin serbest bırakılması, ama daha genç ve daha radikal bir söylemi olan iki numaranın, Ali Belhac'ın cezaevinde tutulmaya devam edilmesi, sözkonusu sopa ve havuç politikasının değiştirdiği dengelerle açıklanabilir. Bu dengeler onbinlerce ölü pahasına mevcut iktidar lehine bozulmuştur. Bundan sonra, Cezayir burjuvazisinin önünde duran hedef militan kanatları kırılmış, evcilleştirilmiş dinci akımı iktidara ortak etmek ve arta kalan barutunu da öyle tüketmektir.

İspanyol gericiliği devlet terörünü meşrulaştırmaya çalışıyor ETA'ya karşı gerici kampanya tırmandırılıyor

Gerici hükümet partisi Halk Partisi'nin (Partido Popular) Bask bölgesi meclis üyesi olan 29 yaşındaki Miguel Blanco'nun ETA üyelerince kaçırılıp öldürülmesi İspanya genelinde büyük kitlesel gösterilere yolaçtı. İlk defa toplumun değişik katmanları ETA'nın bireysel şiddet eylemlerine karşı tepkilerini ifade ettiler.

Miguel Blanco'nun öldürülmesi, Madrid yönetimi tarafından çoktandır beklenen bir fırsat oldu. Hatta bu genç politikacının öldürülmesi için adeta çaba sarf edildi. Hükümet, kitlelerin tepkisine rağmen bu "rehine"yi kurtarmak için herhangi somut bir adım atmadı. Tersine durumu gerginleştiren açıklamalarla, adeta olayın bu biçimde sonuçlanmasını kolaylaştırdı. Sonuçta istediği de oldu. İspanya halkının doğal tepkilerini bir genel ulusal tepkiye dönüştürmeye çalışarak, ETA ve onun politik kanadı Herri Batasuna'ya karşı bir kampanya örgütlendi. Bir çok yerde parti bürolarına saldırı örgütlenerek toplumda Bask karıştı bir fırtına estirildi. Basklılara karşı uygulanan devlet terörüne meşru bir ulusal ve uluslararası atmosfer yaratılmaya çalışıldı. Tekelci dünya medyası da bu kampanyaya katılarak genelde devrim ve kurtuluş karşıtı bir savaşa dönüştürdü.

Geçtiğimiz günlerde ETA üyesi tutukluların aileleri ile görüşmelerini olanaklı kılmak için onların Bask cezaevlerine nakledilmesi talebi, hükümet üzerinde genel bir kitlesel baskıya dönüşmüştü. Toplumun her kesiminden kitleler ETA üyelerinin bu haklı talebini destekliyordu. Sorunun çözümü gündemdedi. Tam da bu dönemde genç politikacının öldürülmesi hükümete can simidi oldu. Kitleler "terörizm" üzerinden bir tavra zorlandı.

Şimdi, devlet azgın bir kampanya yürüterek ETA mensubu devrimcilere yönelteceği her türlü yasadışı imha hareketine meşru bir zemin yaratmaya çalışıyor. Öyle ki; İçişleri Bakanı, İspanya'nın "teröre karşı vereceği mücadeleyi hiçbir yasanın kısıtlayamayacağı", "teröre karşı mücadelede özel yasalara ihtiyaç olmadığı", "sadece teröre karşı mücadele edenlere daha fazla olanak" vermek gerektiği doğrultusunda açıklamaları yapıyor. ETA'nın siyasi kanadı Herri Batasuna hedef tahtası durumunda. "Teröre destek verdiği" iddiasıyla Herri Batasuna'nın 22 üyesi Ekim ayında yargılanacak.

Ulusal dargörüşlülük ve bireysel şiddet çizgisi İspanyol gericiliğinin işini kolaylaştırıyor

Bask'ın ulusal uyanışı, geçen yüzyılın başında yaşanan yoğun sanayileşme sürecine denk düşmektedir.

Sosyal farklılaşma süreci burada ulusal sorunla içiçe geçen bir süreç olarak yaşandı. Bask, İspanya'nın diğer bölgeleriyle karşılaştırıldığında sanayinin en güçlü merkezi haline geldi. Bunun doğal bir sonucu olarak sosyal hareketlilik proleter bir karakter taşıyordu. Her türlü karşı devrimci saldırıya karşı proleter direniş bu bölgede gelişti. Ulusal sorunun varlığı da

sınıf hareketinin radikalleşmesinde önemli bir rol oynadı. Burjuvazinin ulusal sorun çerçevesinde işçilerin sınıf bilincini köreltecek manevraları fazla etkili olmadı. Bask, 1936 Halk Cephesi hükümeti altında yaşadığı kısa bir özgürlük sürecinin ardından, yeniden faşist Franko rejiminin boyunduruğu altına girdi. Franko diktatörlüğü, her türlü ulusal farklılığı reddederek İspanyol dili etrafında, Madrid merkezli bir yapı oluşturdu. Her türlü bölgesel özerklik yok edildi. Bu süreçte, Madrid sermayesinin organik bir parçası olan, Bask burjuvazisinin

de ulusal sorun ile uzaktan yakından bir ilişkisi yoktu. Zira Bask "ulusal burjuvazisi" İspanya sanayi ve mali sermayesinin önemli bir kesimini oluştuyordu.

ETA, 1958 yılında Ulusal Bask Partisi'nin (PNV) gençlik örgütü tarafından kuruldu. Franko döneminde esas olarak barışçıl eylemlerle sınırlı olan ulusal kurtuluş eylemleri, '60'lı yıllardan itibaren farklı bir niteliğe büründü. ETA, bu tarihten itibaren bağımsız bir Bask ülkesi için silahlı eylem başlattı. 2,5 milyon nüfuslu Bask ülkesinin tam ulusal bağımsızlığı savunuluyordu. Gerçekleştirdiği eylemler sadece Basklıların değil, İspanya genelindeki emekçilerin büyük bir sempati ve desteğini kazandı. Örneğin, 1970 yılı başında Franko tarafından devlet başkanı olarak önerilen, tanınmış faşist Carrero Blanco'nun ETA üyeleri tarafından öldürülmesi, İspanya'da görülmemiş bir kitle desteğini yol açtı. ETA, emekçiler tarafından ulusal devrimci bir örgüt olarak görüldü ve sempati topladı.

Franko'nun 1975'te ölümünün ardından politik parti ve örgütler serbest bırakıldı ve demokratikleşme süreci içinde Bask dahil bir çok bölgeye özerklik tanındı. Fakat bu, tam ulusal bağımsızlığını isteyen Basklı güçlerin kitlesel etkisinin pekişmesinin önüne geçemedi. Bask Ulusal Partisi en önemli politik güç konumuna geldi. Tam ulusal devlet bağımsızlığı isteyen bu kesim, sorunun barışçı bir biçimde çözülmesinden yanadır. Küçük-burjuva ulusal radikalizminin silahlı temsilcisi ETA ve onun politik legal kolu Herri Batasuna (HB) ise silahlı mücadeleye dayalı bir radikal çözüm çizgisi izlemektedir. ETA, tutukluların serbest

birakılması, İspanyol asker ve polis güçlerinin geri çekilmesi, Fransa sınırları içinde kalan Bask topraklarını da kapsayan tam bağımsız bir Bask devletinin kurulması taleplerini ileri sürüyor.

ETA'nın politik kolu HB, Bask bölgesinde küçümsemeyecek bir kitle desteğine sahiptir. General Franko döneminde gerçekleştirilen eylemler, faşist politikacı, subay ve polislerin öldürülmesi ETA'yı meşru politik bir güç konumuna getirmişti. Devlet güçlerinin ETA üyelerine yönelik baskı ve katliamları, başta işçiler olmak üzere kitlesel gösterilerle protesto ediliyordu. 11 Aralık 1974'te 24 Kasım'dan beri açlık grevinde olan 146 siyasi tutukluyla destek amacıyla 200 bin işçi greve gitmişti. Bütün politik tutuklulara özgürlük talep edilmişti. İşçilerin grevlerini diğer sektörler izlemişti. Bu grev, Bask işçi sınıfının gelişkin politik bilincini de yansıtıyordu. Bunu izleyen yıllarda da Bask Bölgesinde ardarda genel grevler yaşandı. Nitekim devlet, 1975'te üç ay sıkıyönetim ilan etmek zorunda kaldı.

Fakat ETA bu durumu değerlendiremedi. Politik çizgisine egemen ulusal dar görüşlülük ile gitgide bireysel şiddete endeksyerek izlediği eylem çizgisi bunu engelledi. Franko sonrası, İspanya'nın kendine özgü ortamını gereğince hesaba katmadı. Emekçi desteğinden gericilediği koşullarda da bireysel şiddet eylemleri adeta kendi içinde amaçlaştı. Giderek kanıksanan bu eylemler, gerici burjuva propagandanın da özel etkisiyle kitleler tarafından "kör terör" olarak algılanmaya başlandı. Barcelona'da bir alış-veriş merkezine konulan bombanın patlaması, sokaklarda patlayan arabalar nedeniyle bir çok insanın yaşamını yitirmesi, devletin ETA'ya karşı kampanyalar örgütlemesini kolaylaştırdı. Öyle ki; bu kampanyalar sayesinde ETA'nın politik kimliği ve talepleri kitleler nezdinde geri plana itildi. Devlet halen bu durumu iyi bir biçimde değerlendirmekte, ETA'ya karşı her türlü yöntemi kullanarak kirli bir yoketme savaşını tırmandırmaktadır. (Bu kirli savaşın en berbat örnekleri bizzat sosyal-demokrat hükümetler döneminde uyanmıştı.)

Bask sorunu önemli bir sorun olarak varlığını korumaktadır. Fakat bu sorununun çözümünü "ulusal sorun"a, dar milliyetçi bir bakışın çerçevesine sığdırmak mümkün değildir. Bask burjuvazisinin bir ulusal devlet sorunu yoktur. Bugün, Bask işçi sınıfını İspanya işçi sınıfından bağımsız düşünmek olanaksızdır. Bask proletaryası için ulusal sorun, sosyal kurtuluşun bir parçası olarak el alınabilir ve ancak bu çerçevede gerçek bir çözüme kavuşabilir. Küçük-burjuvazinin ulusal soruna yaklaşımı ve sorunu çözme perspektifi geriye dönmüştür. Proletarya bu sorunu kalıcı ve köklü bir tarzda çözme yeteneğine sahip tek sınıftır. Nitekim son anti-ETA gösterilerine katılan kitlelerin önemli bir kesiminin tepkisi Basklılara değil, yalnızca ETA'nın bireysel şiddet eylemlerine yönelmiştir. Devletin özel kışkırtmalarına ve gerici kampanyalarına rağmen bu böyle olmuştur.

Geçim sorunu ve burjuva savurganlığı...

Kapitalist düzende, iktidarda sermaye sınıfının egemenliğidir söz konusu olan. Toplumsal gelirin en büyük payını bu sınıf alır. Pastanın büyük kısmı çok küçük bir azınlık tarafından gaspedilirken, geri kalan kısmı milyonlarca emekçiye pay edilir. Yani burjuvaziye rahat bir yaşam, işçi sınıfına ve emekçi katmanlara ise açlık, yoksulluk, işsizlik ve sefalet düşer.

Kapitalizm içinde bulunduğu krizi atlatmak ve iç ve dış borçlarını dönemsel olarak ödemek için sürekli enflasyon uygular. Ayda 4-5 defa tüketim maddelerine uygulanan zam emekçileri canlarından bezdirir. İşçi ve emekçilerin en temel gıda maddelerini karşıladıkları pazarlarda bile her hafta fiyatlar artar. Bu durum çalışan sınıfları derin bir geçim sıkıntısı içine sokar. Ortalama 25 milyon maaş alan bir işçi, ay sonunu nasıl getireceğini düşünüp durur. Bazen, çocuğuna bir şişe süt alacak parayı dahi bulamaz.

Fakat öte yandan "asgari ücreti artırıyoruz" diyerek işçilerle dalga geçenler, TİS ihanetlerine imza atanlar, %150 enflasyonun olduğu bir ülkede kamu emekçilerine %35 zamu uygun görenler, işçilere, emekçilere verilmeyen o paraları su gibi harcarlar. Çünkü onlar için sürekli dönen bir değirmen vardır. Değirmenin suyu kesilmedikçe harcamalarında sınır tanımazlar. Pavyonlarda, barlarda bir gecede milyonlarca lirayı içkiye, eğlenceye verirler. Kendi çocuklarının düğünlerinde sadece zevk için yüzlerce tabağı hiç acımadan kırarlar. Dansözlerle milyarlarca liralık bilezik takıp, çocuklarına süt banyosu yaptırırlar. Bir oturuşta, işçi ve emekçilerin alınterinden süzölmüş koca bir serveti kumar masasında çarçur edeler. Sonra da sefalet içerisindeki yığınların gözünün içine baka baka, onlara kölelik ücretiyle nasıl geçinip, nasıl kemer sıkacakları konusunda vaaz verirler.

Alnteri, emeği, içki masalarında bardaklara, kumar masalarında oyunlara akıtılan emekçilerin çocukları varsin açlıktan, bakımsızlıktan, ilaçsızlıktan ölsün. Sanki kimin umurunda! Geçen aylarda bir köyde tifo salgınına yakalanan ve tifo aşısı vurdurmak için para bulamayan köylülerin 20 çocuğu öldü. Devlet yetkilileri bu olayda kalıp bir de utanmazca, çocukların ailelerin ihmali yüzünden öldüğünü iddia etmişlerdi.

Geçmişin başbakanı Tansu Çiller, iktidar olduğu sırada, kamu işçileri ücretlerine zam istediklerinde, ekonominin çıkmaza girmesinin nedeninin işçilere ödenen "fazla" para olduğunu söylemiştir. Bu aynı sırada ise, oğlu Mert Çiller'in diskolarda, eğlencelerde milyonlarca lira harcadığını gazeteler yazmıştı. Çiller ailesinin Türkiye'deki villaları, malikhaneleri ve trilyonları dışında, ABD'de de gizli tutulan muazzam bir mal varlığının olduğu ortaya çıkmıştı.

İşçiler, emekçiler ücretlerinin artmasını istedikleri her zaman, savurgan olmakla, tutumsuz davranmakla suçlanmışlardır. Öyle ya; bugün bir işçi ailesinin evine günde 10 ekmek giriyorsa artık 3 ekmek girmelidir, tek çeşit yemek yemelidir, pazara çıktığında meyve gibi lüks yiyecekler almamalıdır! Böyle yaparsa elbette ki rahatça geçinebilir.

Oysa işçiler daha fazla ücret isterken hiç de savurganlık yapmak için değil, sadece insanca bir yaşam sürebilmek için en doğal haklarını istiyorlar.

Şu bir gerçek. Emek vermeden kazanılan para çok kolay harcanır. Başka insanların emeğini sömürerek yaşayan patronlar ellerindeki parayı da o kadar kolayından kendi zevkleri için savururlar. Zaten, bir işçinin, emekçinin, emeğinin karşılığında aldığı parayı rastgele harcaması mümkün değildir. 100 bin lirayı dahi harcarken, sürekli kafasında o parayı kazanmak için ne kadar ter döktüğü vardır. O kadar kolayından istese de harcayamaz. O halde burjuvazinin, patronların işçilere-emekçilere bu söyledikleri koca bir yalandan ibarettir.

Çalışan yığınların içerisinde bulundukları derin sefalet, gün be gün yaşadıkları geçim sıkıntısı ancak işçi sınıfı kendi ürettiği değerlere sahip çıktı, sermaye iktidarını alaşağı ettiğinde ortadan kaldırılabilir. Ancak kapitalist sömürü düzeni yıkıldığında, işçi ve emekçi iktidarı kurulduğunda emeği ile geçinen herkesin eşitlik ve refah içerisinde yaşaması sağlanabilir.

Kısacası, işçiler ve emekçiler olarak sadece ekonomik haklarımız için değil, burjuvazinin siyasi iktidarını hedef alan bir mücadele yürütmek zorundayız. Ekonomik, demokratik ve siyasi haklarımıza sahip çıkmalı, bağımsız sınıf çıkarlarımızı etrafında sıkıca

örgütlenmeliyiz. Üreten bizsek, yöneten de biz olmalıyız!

Kapitalizm şiddet demektir!

Son günlerde, televizyonu açınca karşımıza çıkan ilk haber, gazeteyi elimize aldığımızda okuduğumuz ilk şey cinayet, dayak, intihar haberleri oluyor. Çoğumuz, "işte yine aynı şeyler, insanlar gittikçe çıldırmaya başladı" deyip geçiyoruz. Biliyoruz ki, ertesi gün, bu defa dünyanın ve yurdun farklı bir yerinden aynı haberleri alacağız. Yine umursamayacağız ve nedenleri üzerine çoğu defa fazla kafa yormayacağız.

Peki nedir insanları bu kadar birbirlerine şiddet uygulamaya vardırın sebepler? Evet, insanların bir yerde artık çıldırmaya başladıkları doğrudur! O halde neden çıldırıyor bu insanlar? Karşımıza çıkan haberlere bakarsak, "iş bulamayan genç, cinnet geçirerek en yakın arkadaşını küçük bir sebep yüzünden bıçakladı", "aldığı parayla geçinemediği için sürekli kavga eden eşler birbirlerini vurdu" vs. gibi nedenlerle karşılaşırız. Bu kadar çok insanın, geçim sorunu, işsizlik, evsizlik yüzünden biriken öfkelerini bir anda karşısındaki insanlardan çıkarması acaba bir tesadüf mü?

Ne gariptir ki, zenginlerin başına hiç böyle şeyler gelmiyor, gelse bile şiddet sebepleri ya kumar borçları ya eroin ve esrar paylaşımı ya da para ve mal anlaşmazlığı oluyor.

En son, devletin kendi kurumu olan Başbakanlık Aile Araştırma Kurumu Başkanlığınca "Enflasyon ve Aile" konulu bir araştırma yapıldı.

Araştırmaya göre, toplumu yakından ilgilendiren enflasyon oranı yükseldikçe, aile içindeki ve dışındaki şiddetin de arttığı belirlendi. Bu araştırmadan birkaç çarpıcı örnek verecek olursak, gelir düzeyi yüksek ailelerde eşler arasındaki şiddet içeren tartışmalar % 2.3 olurken, gelir düzeyi düşük ailelerde şiddet oranı % 5.2.

Enflasyondan en az etkilenen ailelerde çocukların babalarıyla aralarının bozulma oranı % 2.4, bu oran, en fazla etkilenen ailelerde ise % 12.1'i buluyor. Peki bu da mı bir tesadüf?

Kuşkusuz hayır! İnsanların yaşam koşulları, geçim durumları direkt birbiriyle kurdukları ilişkilere de yansıyor. Kapitalist düzende, her şeyin parayla ölçüldüğü böyle bir sistemde, her zaman birileri rahat ve refah bir yaşam sürer, birileri ise sürekli açlığa, işsizliğe, sefalete mahkum edilir. Milli gelirin % 70'i bir avuç sermayedarın

payına düşerken, geri kalan % 30 ise milyonlarca işçi, emekçi ve halkın payına düşmektedir. Çünkü bu sistem, işçilerin ve emekçilerin çıkarlarını gözetir, onları koruyan bir sistem değil, tersine sermaye sınıfının emrinde çalışan, onun geleceği için kurulmuş ve oturtulmuş bir sistemdir. Bu sistemde her zaman hayat pahalılığı da olacaktır, işsizlik, açlık da olacaktır.

Yolda yürürken, kazayla ayağına basılan bir insan anında dönüp sövüp saymaya ve iş çıkışından çıkınca da tartışmayı karşısındaki insana vuruncaya kadar götürebilmektedir. Oysa aynı kişi, işyerine, fabrikasına gittiğinde, ustabaşının, şefin, patronun hakaret ve küfürlerine karşı çoğu zaman sessiz kalabilmektedir. Geçen günlerde iki işçi arasında çıkan bir kavgada, arkadaşını vuran işçinin söyledikleri aynen şöyledir; "O bana, 'sana olan borcumu elbet bir gün vereceğim' dediği zaman, sanki karşımda patron konuşuyor zannettim, ve o anda patronun bana tüm söyledikleri aklıma geldi ve çılgına döndüm, kendimi tutamadım. Patrona olan hıncımı arkadaşşımdan çıkardım." diyordu. Aslında dikkatle incelenecek olursa bu sistemin gerçekliğini ortaya koyan iyi bir örnektir.

Bireysel şiddet olayı asıl kaynağını kapitalist sistemin kendisinden alıyorsa, bir kaynağını da işçilerin, emekçilerin örgütsüzlüğünden alıyor. Fabrikasında, işyerinde, bulunduğu alanda yaşadığı sorunları kendisi gibi olan diğer işçi ve emekçi insanlarla elele verip, örgütlü bir şekilde çözmeye kalksa, o zaman okların ucu kendilerine ya da en yakın çevrelerine değil, bu sorunların sebebi olan sermaye düzeni ve onun temsilcilerine döner.

Eğer bu barbarlık sisteminin, kendisiyle beraber biz işçi ve emekçileri de yoketmesini istemiyorsak, gücümüzü işçi sınıfının örgütlülüklerine katmalıyız. İşçi sınıfının bağımsız örgütlü gücü olan komünist işçi sınıfı partisini yaratmak üzere yapılan çalışmalara bütün enerjimizi, öfkemizi, gücümüzü eklemeliyiz. Unutmayalım ki; bir kar tanesi avuç içinde hemen erirken, birleşen kar taneleri kocaman bir çığa dönüşebilmektedir.

**Güç Örgütlülüktedir!
Kapitalizm Şiddet Sosyalizm Barış ve
Özgürlükler Demektir!**

Hücre tipi cezaevi saldırısı yeniden gündemde!

Mehmet Topaç, Oltan Sungurlu, Mehmet Ağar, Şevket Kazan... Aslında hiçbir birbirlerinden farklı değiller. Katil sermayenin zindanlarda, mahkemelerde estirdiği terörün ve imha politikalarının sürdürücüleri, sözde adalet dağıtıcıları. Hepsinin ellerinde, onurumuz devrimci tutsakların kanları var. Hepsi de işçi sınıfı ve emekçilere, devrimcilere karşı uygulanan baskı ve terörün uygulayıcısı sermaye devletinin(★) yönetimindeler. Yine zindanları özgürleştiren devrimci tutsakları boyunduruk altına almak için planlar yapıyorlar.

Peki sermaye devletinin zindanlar ve devrimci tutsaklara yönelik her dönem ürettiği ve uygulamaya çalıştığı politikaların asıl kaynağı nedir? Kuşkusuz sınıf iktidarını kaybetme korkusu. Devrimci tutsakların kimliklerini koruma konusunda gösterdikleri kararlılık ve zindanları bile özgürleştiren, başeğmez duruşlarına duyulan tahalmüslük.

İnsan onuruna yapılan saldırılar, baskılar, hak gaspları, işkenceler, katliamlar, hücre cezaları, tek tip elbise, savunma hakkının gasp edilmesi... Katillerin bu saldırıları karşısında ise direnişler, malta işgalleri, açlık grevleri ve ölüm oruçları... Onlar, devrimci tutsakların ölümlerinin, sakat kalmalarının, analarımızın başına inen copların, onların öpülesi gözlerinden dökülen yaşların baş sorumluları.

Uzun zamandır devrimci tutsaklara saldırıların odağında onları kişisizleştirmek, kimiksizleştirmek hatta itirafçılaştırmak amacıyla gündeme getirilen "hücre sistemine geçiş" yer alıyor. Ne var ki her seferinde "Avrupa cezaevleri standartını yakalamak", "beş yıldızlı otel kadar rahat" demagojik propagandalarıyla hayata geçirilmesi denenen "hücre tipi cezaevleri" devrimci tutsakların ve onların etkisiyle harekete geçen tutsak yakınlarının direnişine çarpmış, her seferinde rafa kaldırılmak zorunda kalmıştır.

Yeni kurulan ANASOL-D hükümetinin, aynı görevle daha önce de tutsaklara yönelik saldırılar planlanmış olmasından dolayı yakından tanıdığımız

Adalet Bakanı Oltan Sungurlu, henüz koltuğunu ısıtmadan tutsaklara yönelik alışılmış politikaları gündeme getirmeye başlamıştır. Aslında bu uzun erimli bir çalışmanın, bir hazırlığın sonucu olarak karşımıza çıkmaktadır. Adalet Bakanlığı'nın genelgeleri doğrultusunda tadilat ve inşaatları süren birçok cezaevinde hücre tipi ya da devrimci tutsakların deyimiyile tabutluk sistemine geçiş için son rötuşlar yapılıyor. Bu anlamda çiçeği burnunda Adalet Bakanı'nın "Avrupa standartındaki" tabutluklardan bahsetmesi şaşırtıcı değildir.

Hücre tipi cezaevleri, sermaye düzeninin her dönem faaliyete geçirmeye çalıştığı ana politikalarından biridir. Hücre tipi cezaevlerinde ısrarın amacı; tek, iki veya üç kişilik hücrelerde tutsakları denetim altında tutmak, onları birbirinden yalıtmak, böylece onların örgütlülüklerini engellemektir. Kimiksizleştirme politikaları eşliğinde rahatça uygulama olanağı bulacağı fiziki terörle onlara itirafçılığı, yozlaşmayı dayatmaktadır; "terörist suçluların topluma kazandırılması" diye bahsedilen. İki-üç kişilik hücrelerde açlık grevi ve ölüm orucu türünden direnişlerde de devlet eylemi kırma ve zorla uygulanan tedavilerle kolayca saldırmak olanağı bulacaktır. Daha önce de belirtildiği gibi bu 12 Eylül ile hayata geçirilmeye çalışılan kimiksizleştirme politikalarının bir parçasıdır.

Son yıllarda bu savaşın odağında bulunan Eskişehir tabutluklarını ilk kez gündeme getirip açan Oltan Sungurlu'ydu. Yüzlerce tutsağın onurlu açlık grevi direnişleriyle -ki bu direniş sonrası süreçte iki direnişçi hayatını kaybetti- cepheden karşıladığı bu saldırıyı boşa çıkartılmıştı. DYP-SHP hükümeti iktidara geldiğinde bu cezaevini kapatmak zorunda kalmıştır. Ama gündem bitmemiştir. Her gelen, aynı içerikli bir genelgeyle işe koyulmuş; fakat, devrimci irade ve kararlılık sayesinde geri püskürtülmüştür.

Örnekler gözümüzün önünde duruyor. "Çok can yanacak ama bu iş de bitecek" iddiasıyla koltuğa oturan Mehmet Ağar, Mayıs genelgesiyle hücre sistemine geçişin değil, ama üç buçuk ay süren ve her an eylemlerle geçen bir sürecin başlangıcını yaptı. Bu süreçte onun yerine geçen Ş. Kazan da tabutluk politikalarının sürmesinde aynı rolü oynadı. Zindan direnişinin başarısıyla geri adım atan sermaye devleti "hücre sistemi"ni bir kez daha ertelemek, rafa kaldırmak zorunda kaldı. Bugünse Anasol-D hükümeti, işçi ve emekçilere yaptığı saldırılara paralel olarak zindanlarda "hücre tipi"ni uygulamaya geçişi dayatma hazırlığındadır.

Samsun ve Amasya Cezaevlerinde bu sisteme geçiş için yapılan düzenlemeler bitirilmiş, Konya Cezaevi'ndeki inşa işleri sürmektedir. Yine Ceyhan Cezaevi'nde tadilat yapılıyor. Birçok cezaevinde tutsakları birbirinden yalıtmak çaba ve girişimleri uygulanmak istenmektedir. Kuşkusuz bunlar da hücre sistemine geçişi destekleyen genelgelere dayanarak uygulanıyor.

Açıktır ki, geçen yıl Refahyol hükümetinin devrimci tutsaklardan yediği şamara rağmen, yeni hükümetin hücre tipi uygulamaya geçişi gündemde tutması kitle hareketliliğinde yaşanan durgunluktan güç alıyor.

Sermayenin saldırıları karşısında düzenin çürümüşlüğü, devletin çeteleşmesi, ülkenin MGK tarafından yönetildiği bu derece teşhir olmuşken, çeteler arası savaş gözler önündeyken, ülkenin eski başbakanı hakkında ajanlık iddiası varken gösterilen bu suskunluk katil devletin ağızını sulandırıyor.

Devrimci hareketin önüne koyması gereken hedef, bu suskunluğun ardından dipten dibe büyüyen tepkileri sermaye düzenine doğru yönlendirmek olmalıdır. Sermaye devletinin zindanlara yönelik saldırı planlarını boşa çıkarmak büyük ölçüde buna bağlıdır.

İşçi sınıfı ve emekçilerin gündemine, "Hücre tipi uygulamasına hayır!", "Zindanlar yıkılsın, tutsaklara özgürlük!" taleplerini sokmak ve geçiğimiz yıl Tuzla işçilerinin başlattığı devrimci tutsaklarla dayanışma geleneğini yaygınlaştırmak bugün büyük bir önem taşımaktadır.

Unutmamalıyız ki tutsaklara özgürlük savaşan işçi ve emekçilerle gelecektir.

★ Bunlardan Mehmet Topaç 1994 yılında DHKP-C savaşçıları tarafından cezalandırılmıştır.

Strasbourg'da 12. Cezaevleri Genel Müdürleri Kongresi Hazırlıkları...

Strasbourg'da 26-29 Kasım tarihleri arasında 12. Cezaevleri Genel Müdürleri Kongresi yapılacak. T.C. bu konferansa "cezaevlerinde yaşanan kalabalık" sorununu çözme adı altında katılıyor. "Cezaevlerinde yaşanan kalabalık" ile kastedilen koğuş sistemidir. Koğuş sisteminin, sisasi tutuklu ve hükümlüler için suça elverişli bir ortam sağladığı iddia ediliyor. Bunun çözümünün de "hücre tipi" cezaevi olduğu savunuluyor. 10 ila 40 kişilik koğuş sistemi yerine, ikişer ve üçer kişilik hücre sistemi dayatılıyor. Faşist sermaye devleti, bunun çalışmalarına hız vermiş durumda. Strasbourg, Cezaevleri Genel Müdürleri Konferansı'na sunulan raporda, finansman sağlanması durumunda 10 adet yeni cezaevi yapılacağı belirtiliyor. Ayrıca raporda, bu amaçla Denizli ve Diyarbakır'da iki cezaevi inşaatına başlandığı ifade ediliyor. "Hücre tipi" cezaevi adım adım hayata geçiriliyor. Niğde, Nevşehir, Burdur, Afyon, Amasya, Samsun, Urfa, Elbistan, Diyarbakır, Ceyhan, İskenderun, Konya'da, "hücre tipi" cezaevi uygulamalarına hız verilmiş durumda.

Tıpkı 1996 Mayıs Genelgeleri'nde olduğu gibi, çok daha azgın, kapsamlı saldırılarla karşı karşıyayız. Dün olduğu gibi bugün de cezaevlerindeki özgür tutsak ve hükümlülerin tedavileri yapılmamakta, "tedavi etme ölsün" mantığıyla hareket edilmektedir.

Görüşe gelen tutuklu yakınlarına saldırılmakta, tutuklu ve hükümlülere getirilen yiyecekler birbirlerine karıştırılarak yenilmez duruma getirilmekte. Mahkemeye geliş, gidişlerde devrimci tutsaklar, binbir türlü küfür, hakaret ve saldırılara maruz kalmakta, baskı, işkence, hak gaspları sürmekte, insani yaşam koşulları ortadan kaldırılmaktadır.

Sermaye devleti, 1996'daki SAG ve Ölüm Oruçlarındaki yenilgisini hazmedemiyor. İşçi ve emekçileri sindirmenin, toplumsal muhalefeti dizginlemenin yolunu yine cezaevindeki devrimci tutsaklara saldırmakta buluyor.

Şu unutulmamalıdır ki, saldırı yalnızca cezaevlerine yönelik değildir. Cezaevindeki devrimci tutsaklar şahsında, işçi ve emekçilere, tüm ezilenleredir. Bu anlamda yürütülecek çalışma, esas olarak işçi ve emekçileri ve onların toplumsal üretimde bulunduğu fabrikaları eksen almalıdır. Kazanımlarımızın teminatı işçi sınıfı içerisinde yürütülecek çalışmadan geçer.

**Baskılar Bizi Yıldıramaz!
Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük!**

İzmir'de devrim şehitleri anıldı

İzmir'de zindan şehitlerini anma platformunun (Atılım, Alinteri, Kızıl Bayrak, Odak, DMP, Özgür Gelecek, Özgür Halk) hazırladığı basın açıklaması ve oturma eylemi 19 Temmuz 1997'de saat 13.30'da gerçekleştirildi. Sümerbank önünde toplanan yaklaşık 100 kişilik kitle alkışlarla Konak Meydanında toplandı. Sermaye devletinin yoğun önlemler aldığı eylemde "Devrim şehitleri ölümsüzdür!", "Ölümü yenenleri kimse yenemez!", "Yaşasın devrimci dayanışma!", "Yaşasın zindan direnişimiz!", "Yaşasın Mayıs, Temmuz direnişimiz!", "Zindanlar yıkılsın, tutsaklara özgürlük!" sloganları atıldı.

Okunan basın açıklamasında şöyle denildi: "Çete devletinin her zaman olduğu gibi devrimci ve sosyalist güçler karşısında sürekli aldığı yenilginin acısını zindanlarda bulunan

tutsaklardan çıkarma yöntemi bir kez daha uygulamaya koymuştur. 1983'de Kürdistan'da ve en son Türkiye'de '96'da zindanlarda yaşanan ve tüm dünya kamuoyunu etkileyen ve Metropollerde yaşanan devrimcilerin güç kaynağı olan direnişlere rağmen TC. faşist ve şoven ruhundan hala kurtulamamış, tüm çıplaklığıyla ortada olan yenilgisini kabul etmemekte direniyor. Onların iğrenç yüzüne haykırıyoruz ki, şehitlerimiz yaşamak direnmektir şiarını yaşam felsefesi haline getiren halklarımızın kahraman ve yiğit evlatlarıdır. Biz buradan devrimci-demokrat yurtsever ve kendine insanım diyen tüm kamuoyunu bu baskılara ve yıldırma politikalarına karşı durmaya ve zindanlardaki yoldaşlarımızla dayanışmaya çağırıyoruz."

Kızıl Bayrak / İZMİR Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

Cumartesi eylemi 114. haftasında

Her hafta Cumartesi günü Galatasaray lisesi önünde kayıp yakınlarının düzenlediği oturma eylemi 114. haftasına girdi. Yaklaşık 400 kişinin katıldığı eylemde bu hafta 5 yıl önce 20 Temmuz 1992'de gözaltında kaybedilen Hasan Gülünay tanıtıldı. Hasan Gülünay'ın eşi yaptığı basın açıklamasında: "Kayıplar bulunup, hesap soruluncaya kadar mücadelemize devam edeceğiz" dedi.

IHD adına yapılan basın açıklamasında; "... bizi susturmaya çalışıyorlar. Ama biz onlar konuşuncaya kadar susmayacağız. Ne zaman onlar konuşur; kayıpların hesabını verir o zaman biz susarız" denildi.

Kolombiya'da düzenlenen Uluslararası Kayıplar Kurultayı'na katılan şair Suna Aras, Kolombiya'da yılda 30 bin insanın katledildiğini söyledi. Kurultay'da Hırvat anaların taktığı ve üzerinde "Sevdiklerimiz Nerede" yazılı fularları eylemcilere dağıtan Aras, oradaki tüm analardan Galatasaray Analarına selam getirdiğini söyledi.

Eylem sessiz bir tarzda sona erdi.

Adana'dan yükselen çığlık: Cumartesi anneleri!

Adana'da her ayın 3. haftasında gerçekleştirilen Cumartesi Anneleri eyleminin bu ay 14.sü yapıldı. Eylemde yapılan basın açıklamasında; "Bizler kayıp ve tutsak yakınları olarak bir kez daha Temmuzların yaşanmasına izin vermeyeceğiz" denildi. Daha sonra, İskenderun ve Mersin'den gelen tutsak yakınları birer konuşma yaptı. İskenderun'dan gelen tutsak yakını; Cumartesi Analarının eyleminin İskenderun'da yapılmasını ve bizim desteğimizi istedi. Eylem sloganlar ve birkaç ananın şiir okumasıyla son buldu.

**Hepimiz Kayıp Anası, Tutsak Yakınıyız!
Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak!**

MÜCADELE POSTASI... MÜCADELE POSTASI...

TAŞTAKİ KAN

"Gece ve S.'a ithafen"

siyah-beyaz günlere tanık
bahçe duvarı..
otururken,
yanımdaki şefkatli omuza yaslanıp
ağladığım,
ağlamanın ayıp sayılmadığı bir devirde..
yahut teselli ettiğim can yoldaşımın
avucunda biriken
gözyaşları..
ama ağlamak kadar gülmenin
ayıp olmadığı bir zaman kesitinde
sabahlara değin umarsız kahkahalara
boğulduğumuz
briket duvar üzeri..
taş parçaların üstüne
yarı kaygı-korku karışımı bir heyecan
ve yarı inanç-böbürlenme edası
ilk yazılan duvar yazımız
'kahrolsun faşizm yaşasın sosyalizm!'
biraz korkudan olacak
biraz da cengaverlikten
insan yokluğunda çıktığımız insanlık
mücadelesinde,
bellerimize taktığımız palaska
ve kasatura
ve bileklerimizde muşta
ve yazortası üstümüz parka
ve ayağımızda postallarla
mahalle arası üç sloganı
üçer kez atıp iki kişi
kaçtığımız mahalle arası karanlık sokakları..
ve dönüp dolaşıp soluk soluğa
yeniden buluşma yeri olan
ağlama duvarının önü..
ve ilk aşkımızı utana sıkıla
açıklamanın heyecanına tanık
saklımıza gizlimize ortak olan
heyecana nispet
hiç yabancılığını çekmediğimiz
hiç yabana atılmaması gereken
o yer..
ağlama duvarı..

"Gerçek yüzlü sakite dostlara"

ite-kaka insan olmayı öğrenen
birkaç çapulcunun yargıcılık hevesi..
utanmazlığın ayıp sayılmadığı bir devirde..
"uzun soluk" diye kulağıma fısıldayan ses
henüz bitmemişken,
ağlama duvarına uzak,
bir gece vakti varoşa götürdüğüm
yahut elinden tutup
polis kordonunu yardığım,
bir gün olsa bile "yaşasın" diye

tüm zamanımı verdiğim
o uzak,
o yabancı,
hemen yorulup düşenlere
harcanan zaman,
mekan,
fırsatlar ve gelecek..
kolundan çektiğim her birine
tek söylediğim; "bu senin geleceğin,
yaşama anlam katan mücadelen,
eğer edersen.."
zamanı hiçe sayarak
sarfedilen sözlerle astığım kulaklara nispet..
buradayım yine!
ağlama duvarımın üstünde,
yine bir başıma
başıma vurulan balyozlardan damlayan
sırtına saplanan bıçaklardan süzülen
ve kesildiğinde acımasızca
binlerce emeğin ürünü, ilişkilerimin,
yanaklarından akan
KAN!
yine buradayım!!
burada olmanın ajan betimlendiği bir
devirde..
hiç gitmedim ki buradan
yılların hatırı var, bilinçli sayılabilecek
düzeyde
ve yine kördüğüm boğazım, bakarken
geleceğe,
ümitmeyi umarak..
"geçmişin" kısa, albildiğine yoğun
bir o kadar yüzeysel dostları,
"dost" diye seslenirken postuna gözatanlar
ülkesi..
ne biçim birşey yaptım ki size
her hafta, ayrı bir hafta asılır boynuma
ve özürler dilenir kilometreler ötesi?
inadına buradayım, ağlama duvarının
üstünde
ağzıma, yüzüme, ellerime bulaşan pisliğiniz..
onlar sizin..
bir böceği evirmeye çalışan
çaprazlama darwin olduğunu sanan
herbiri sanal, görselciler ülkesi..
kendi içine bakıstan yoksun
YOKSUNUZ!
ben de yokum
olmayacağım da artık
ve tek temizlemek istediğim, hayatımdan,
yalnız ve yalnız taşlara bulaşan
KAN!
taşım,
ağlama duvarıma..

O.ERDEM

Ölüm orucu ve süresiz açlık grevi şehitleri anısına..

Değerli dostlar,

Mücadele tek yönlü ve sadece bir alana mahsus değildir. Devrim ve sosyalizm mücadelesini sürdürenler, mücadelenin çeşitli alanlarında inandıkları dava uğruna hiçbir kişisel çıkar gözetmeksizin bedenlerini seve seve siper ederek adlarını tarihe altın harflerle yazdırmışlardır.

Cezaevleri, yürütülen insanlık mücadelesinin kaçınılmaz bir alanıdır. Cezaevlerindeki devrimci, yurtsever tutsaklar, dışarıdaki baskı, işkence, insansızlaştırma politikalarına karşı ve faşizmin topyekün saldırılarında, her zaman olduğu gibi, kendilerine yakışır tarihi sorumluluklarını yerine getirmişlerdir. 1982 ve '84 yıllarında Diyarbakır zindanında, 1984'te Metris askeri cezaevinde devletin, devrimci, yurtsever tutsakları teslim almak için, vahşet boyutundaki zulmüne karşı bedenlerini ateşe vererek isyan ateşini körükleyenler ve bedenlerini ölüm orucuna yatırarak saldırılara set

yapanlar, özlemini çektiğimiz o büyük günün doruklarını taa o günden fethetmişlerdir. Şehitlerimizin aydınlattığı yolda yürüyenler, en zor anlarda bile onların geleneklerinin sürdürücüsü olmuşlardır.

Taşların ve otların kavrulduğu 96 Temmuz'unun sıcaklığı akıllardadır. O Temmuz'un sıcaklığında, faşizmin topyekün saldırılarına karşı, bedenlerini set yaparak ölüme yatıranların sıcaklığı, bugün bile içimizde taşıdığımız doyumsuz bir taddır. 96 Temmuz'unda 12'ler bedenlen aramızdan ayrıлып gitseler de, geleceğe büyük bir miras bırakarak varlıklarını sürdürmektedirler.

Ölüm orucu ve süresiz açlık grevinde şehit düşen 12'lerin ve tüm Devrim Şehitlerini saygıyla anıyorum.

Başarı dilekleriyle, dostça selamlar...

**Ali ŞEN
Gebze Özel Tıp Cezaevi**

Kürdistan'ın Direniş Çiçekleri

12 Eylül faşizmi, toplumsal muhalefeti zapturapt altına alabilmek için çok yönlü bir saldırıyla birlikte devrimci, yurtsever tutsakları da teslim alma ve imhaya yönelmişti.

Toplumsal yaşamın her alanında büyük bir terör uygulayan sermaye faşizmi, Türkiye ve Kürdistan zindanlarında da yıldırma, kişisizleştirme ve askerileştirme politikalarını önemli bir direnişle karşılaşmadan hayata geçiriyordu. Yurtsever tutsaklara yönelik bu saldırının ana merkezi ise 1992 yılında Diyarbakır olarak belirlendi. Bu politikayı hayata geçirmek için sömürgeci devlet her yolu deneyecekti. Tutsaklara her gün işkence edilecek, en temel ihtiyaçlar yasaklanacak, küfür ve hakaretlerle onurlar ayaklar altına alınacak, yemek, yatak vb. temel ihtiyaçların karşılanması tutsaklara karşı bir silah olarak kullanılacak ve tutsaklar teslim alınacaktı. Daha önceden de varolan bu yöntemler '81 yılı boyunca sistemli işkenceyle iyice tırmandırıldı. İşkencede tutsaklardan istenen şey "Türküm de, İstiklal Marşı ve yemek duası oku, subayların önünde ayağa kalk" vb. idi. Yemekler iyice azaltılıp baskı ve işkence vahşet düzeyine ulaştığında, Hayri Durmuş ve Kemal Pir, 13 arkadaşıyla birlikte 4 Mart 1981 günü Ölüm Orucuna başladılar. Bir yandan da fiili direniş sürüyordu.

Ölüm Orucu'nun 45. gününde baskı ve işkencelerin duracağı sözü verilince, Ölüm Orucuna son verilmişti. Fakat verilen sözler tutulmadı. Fiili direniş devam etti. 1981'in Haziran başlarında sürdürülen bu fiili direniş yenilgiyle sonuçlandı. Bunun üzerine sömürgeci sermaye iktidarı, politikalarını yavaş yavaş uygulamaya koydu. Faşizm bundan sonra, askeri-emir-komuta zinciri, faşist ve ırkçı marşları ezberletme, askeri eğitim yaptırma, mahkemede esas duruşa geçirme, mahkemeye gidiş gelişlerde zincire vurma, mahkemede

konuşturamama uygulamalarına yöneldi.

Saldırının ikinci evresi ise itirafçılaştırma idi. Başta zayıf iradeli insanlar hedef seçilmiş, özel işkencehanelerde itirafçılar yaratılmaya başlanmıştı. İşte umutsuzluğun ve vahşi terörün kol gezdiği bu dönemde Kemal, kitlelere umut verici tavrını sürdürürken, Hayri ise "Kürdistan Vietnamlaşıyor! Bu insanların çığlıklarını unutamayız!" diyerek arkadaşlarını yeni bir direniş sokmayı düşünüyordu. Mazlum Doğan ise 1982 Newroz'unda uygulamaları protesto için kendini yakıp şehit düşmüştü.

14 Temmuz'a gelindiğinde Hayri Durmuş ve Kemal Pir artık beklemenin yararsız olduğunu düşünüyorlardı. Ve geniş katılımlı olmasa bile 14 Temmuz'da Ölüm Orucu'na başlanacağını kararlaştırdılar. O gün Urfa grubunun, mahkemesi vardı. Bu duruşmada eylem açıklanacaktı. Hayri mahkemede ayağa kalkarak "... her kim ki, Kürdistan adına yola çıktığını söylüyor ise UKM'nde samimiyse silahlı mücadeleyi temel almalıdır. Ancak ülkemiz bu yolla kurtulur. Ve benim, bağımsızlık, sosyalizm ve demokrasi mücadelesine inancım tamdır." sözleriyle Ölüm Orucunu ilan etmişti. Arkasından Kemal Pir, Ali Çiçek, Akif Yılmaz ve iki tutsak daha ölüm orucuna katıldığını açıkladı. 14 Temmuz'da direnmenin güzelliği bir kez daha ortaya çıkmıştı.

Olaganüstü zor koşullarda yönetilen Zindan Direnişinin 56. günü olan 7 Eylül'de KEMAL PİR, 12 EYLÜL'de M. HAYRİ DURMUŞ, 15 Eylül' AKİF YILMAZ ve 17 Eylül 1982'de ALİ ÇİÇEK, UKM'nde bayraklaşıp tarihin burçlarına çekildiler.

Ve 14 Temmuz bir kararlılık, bir inanç sembolü olarak direniş geleneğinde yerini aldı.

Anılarını Mücadelemizde Yaşatacağız!

Devrimci sanatçı geleneğinin sade ve yiğit ismi Ayşe İdil Erkmén

Devrimci sanat, güzellikler adına ezilmişliğin, horlanmışlığın, sömürünün umutla ve dirençle aynı kaptaymışlığıdır. O, güzel vakit geçirme aracı ve insanlara hoş duygular tattıran bir kazanç kapısı değildir.

Savaşçının mavzeri, zindan direnişçisinin ölümüne yatan bedenidir. Sınıf mücadelesinin vazgeçilmeyecek bir silahıdır devrimci sanat.

Bunu başarabilmek için sanatçı önce örgütlü olmalıdır. Çünkü günümüzde devrimci olabilmenin ve devrimci kalabilmenin tek şartı örgütlü olmaktır. Aksi takdirde sanatçı tüm samimiyetine rağmen, sonbaharda yapraklarını dökmüş bir ağaçta kalan tek yaprağa benzeyecektir. Esen ilk rüzgar, çıkan ilk fırtına onu dalından kopartmaya yetecektir.

Devrimci sanatçı devrim mücadelesinin kalbinde yaşamalıdır. Fabrikada işçi, sınıf savaşımında militan yahut zindanda ölüm orucu direnişçisi, yani mücadelenin her alanında soluk almayı bilmek zorundadır. Sanatsal üretim, sınıflar üstü bir bireyin doğa üstü yeteneklerinden değil, devrimci, militan, bilinçli eyleminden doğmalıdır. Kuşkusuz burada sanatçı olmanın zorunlu bir ön şartı olan yeteneğin yadsınması söz konusu değildir. Aksine, devrimci sanatçının bekli de tek ayrıcalığı ve mücadeleye adayacağı ek bir silahtır yetenek.

Bugün birçoğu kendine devrimci sanatçılığı yakıştırabilir. Oysa devrimci sanatçı kimlik, yürütülen devrim mücadelesinin bir sıra neferi, kollektifin bir işçisi, bir savaşçısı olduğunda anlam kazanabilir. Geçtiğimiz yıl zindan direnişleri sürecinde bir ölüm orucu direnişçisi olarak uğurladığımız Ayşe İdil Erkmén ülkemizde devrimci sanatçı kimliğinin, bu geleneğin yaratılmasında bir köşe taşı olarak görülmelidir.

Ayşe İdil doğduğunda tiyatro sanatçısı olan babası ona İdil ismini verirken, İdil Biret gibi ünlü ve tanınan bir sanatçı olmasını arzulamıştı belki de. Bu yüzden belki onu küçük yaşta piyano kursuna yollaması ve ona sanat sevgisini aşılaması. İdil'se yeteneklerini ve sanatsal üretimini lüks salonlarda ve yeşil banknotlar karşılığında değil,

büyük bir özveriyle, ezilenlerin içinde sürdürmeye adanmış kendini. Geleceğini onların geleceğiyle aynılaştırdı. OKM'nin

-ki şimdi kendi adını taşıyor-sıradan bir emekçisi olmayı tercih etti İdil.

O dönem çalışmalarına yeni başlayan Özgürlük Türküsü müzik grubunda yaşamı ve devrimci mücadeleyi türküledi bir süre. Yoğun çalışmalar onu sonradan Ayşe Gülen'in adını alacak olan Ortaköy Halk Sahnesi'nin çalışmalarına katılmasını engellemedi. Bitmeyen bir enerjiyle sarıldı tiyatroya da. Kimi

zaman evladını düzenin karanlık dehlizlerinde kaybeden bir ana oldu, kimi zaman düşman kuşatmasında direnen bir militan kadın. Kimi zaman sırtında bebesiyle bir Kürt kadını, kimi zaman da zalimin zorbalığına karşı bedenini ölümüne siper etmiş bir devrimci tutsak oldu oyunlarda. Devinen, hareket eden herşeye sonsuz bir sevgi büyüttü yorulmadan İdil. Ostrovski'nin deyişiyle "insan ruhunun mühendisleri taburu"nun sıradan ve isimsiz bir neferi, bir savaşçısıydı. Devrimci sanatçı duyarlılığının sınırsızlığıyla daima ileriye doğru attı tüm adımlarını. Piyano çalan parmakları gerektiğinde bildiriyi, silahı kavramayacaksa devrimci kalınabilir miydi ki?

1994 yılında bir DHKP-C tutsağıdır

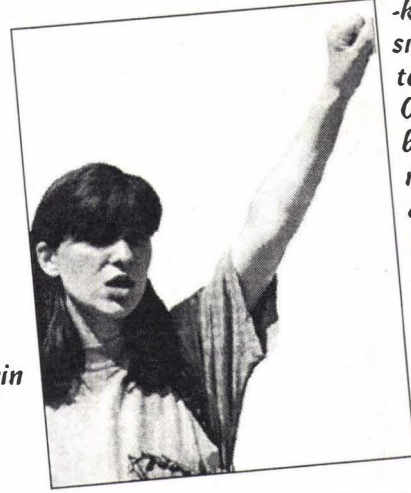
İdil. En son şarkısının sözleri, en son oyununun senaryosu daha o zamandan yazılmaya başlamıştır.

'96 zindan direnişleri sürecinde tutsaktı hala İdil. Düşmanın saldırılarına karşı her devrimci militan gibi bedenini siper etti. Tarihten devralınan direniş bayrağını onurluca taşıdı. Zindan direnişinin 68. gününde devrimci sanata ve örgütlü sanatçıya dair en güzel sanat eserini, ölümüne direnişini miras bırakarak ölümü

kucakladı.

İdil, dudağında belirgin bir gülümseme ve erken ölmüş bir bedenle toprağa düşerken bir kadının, bir sanatçının insanlığın kurtuluşu için nasıl savaşması gerektiğini gösterdi.

Devrimci sanatı ve örgütlü sanatçı kimliği yaratma mücadelesi bugün, geçmişten devralınan mirasla daha güçlüdür. Devrimci sanatı ve militan/savaşçı sanatçılık geleneğini sürdürmek ve yeni İdil'ler yaratmak tüm devrimci ve komünistlerin önünde duran tarihsel bir görevdir.

Cezaevlerindeki “sessiz” katliama hayır!

Katliamcı çete devleti yıllardır devrimci-demokrat insanlar üzerinde uyguladığı sindirme-yoktete politikalarını özellikle zindanlarında yoğunlaştırıyor. Teslim alma, itirafçılaştırma, sürgün, baskı, işkence, sevk gibi hertürlü insan haklarına aykırı uygulamalar dozu artarak sürüyor.

Geçmiş süreçlerde yükseltile direnişlerde elde edilen haklar bugün büyük ölçüde uygulanmamaktadır. En son olarak devrimci tutsaklar geçtiğimiz yıl süresiz açlık grevi ve ölüm orucu direnişiyle şehitler pahasına zafer kazanmış, düşmana geri adım attırmıştı. Ancak diz çökmek, boyun eğmek zorunda kalan burjuvazi bugün pervasızca 12 direnç çiçeğinin filizlendiği cezaevlerinde kazanılan insani ve siyasi hakları gaspetmektedir. Bununla da kalmayıp kolluk güçleriyle katliamlar yapmakta, yaralanan, kötü yaşam koşullarından dolayı hastalanan tutsakların tedavilerini yapmamaktadır. Tıpkı 12 Eylül zamanında Kenan Evren'in savunduğu “asmayalım da besleyelim mi?” mantığıyla tutsakları ölüme terketmektedir.

Örneğin, 17 Temmuz 1997 tarihinde Buca Cezaevinde yatmakta olan devrimci-demokrat tutsakların yaptığı basın açıklamasında “sessiz katliamın” ne boyutlara vardığı açıkça ortaya çıkmaktadır:

“Bütün dönemlerde tutsakların en önemli sorunlarından biri sağlık sorunu olmuştur. Bu konuda sürekli engellemeler yaşanmış ve hala tutsakların tedavileri engellenerek, bilinçli bir şekilde yok etme politikası uygulanmaktadır. Heyet kararları olmasına rağmen tutsaklar ölüme terk edilmekte ve bu kararlar hiçe sayılarak kendi sistemlerinin nasıl bir işleyişte olduğu da gözler önüne serilmektedir. Herşeyden önce Buca cezaevinde revir yoktur. Acil müdahale yapılamıyor. Sürekli uzman hekimin bulunması gerekirken, sadece pratisyen ya da aynı zamanda sağlık ocağında çalışan doktorlar belli saatlerde gelmektedirler. Mesai saatleri içinde olmak kaydıyla sadece bir sağlık memuru sürekli kalıyor. Hemşire hiçbir zaman bulunmadı. Muayene odası olarak kullanılan oda ve araçlar çok yetersiz. Acil durumlarda verilmesi gereken oksijen bile yok. Yine diş malzemeleri bulunmasına rağmen, yetersiz ve hijyenik olmaktan çok uzaktır. Bazı aletler paslanmış ve kullanım süresini yıllar önce doldurmuştur. Bundan dolayı çekilen dişler apse yapmakta ve daha ağır rahatsızlıklara yol açmaktadır. Acil durumlarda tutsaklar Yeşilyurt Devlet Hastanesi'ne sevk edilmekte ve bu işlem en az 30 dakika sürmektedir. Bu süre içerisinde hiçbir müdahale yapılmamaktadır. Hastaneye gidişler yine keyfi uygulamalar ve yaptırımlarla engellenmektedir. Muayene olunabildiği koşullarda ve doktor sevk ettiğinde

yaşanan sorunlar oldukça fazla olup, tedavi olmaktan çok, yeni hastalıklarla karşılaşmaktayız. (Gidiş gelişlerdeki işkencelerden dolayı). Ayrıca cezaevinde birçok cezaevinde olduğu gibi hijyen koşullarını olanaklarımız çerçevesinde kendimiz sağlamaya çalışmaktayız. Cezaevinin eski ve yeterli bakımının yapılmamasının yanı sıra, devletin özel politikası bu olumsuz koşulları oluşturmaktadır. Koşullarımızda her türlü bulaşıcı hastalıkların yanı sıra haşere ve iri fareler cirit atmaktadır. Bütün bunlar için gösterilen gerekçe “ödenek yokluğudur.” Bu nedenlerden dolayı toplam 173 kişiye tüberküloz teşhisi konmuş, bunun yanı sıra Ölüm Orucu ve Süresiz Açlık Grevi, Açlık Grevi direnişçilerinin de aralarında bulunduğu 88 kişide verem-dizanteri-kalp büyümesi-gastrit-sinüzit-samar tıkanıklığı-titrene vb. birçok hastalığa rastlanmış ve doktor raporlarıyla kanıtlanmıştır. Geçmiş süreçte de tedavileri yapılmadığı için “sessiz katliam” N. Salih IŞIK ve Berkan ÖNEN'in katledilmelerine neden olmuşlardır.”

Yukarıda yazdıklarımız sadece Buca Cezaevinde olanlar.

Diğer cezaevlerinde; Ümraniye'de, Bayrampaşa'da, Nazilli'de, Aydın'da, Uşak'ta, Malatya'da vb. yaşanan sorunlar Buca'dan farklı değil. Örneğin Nazilli'de sadece Mayıs '97'de 105 tutsak işkenceye maruz kalmış, Uşak cezaevinde açlık grevi yapan 17 tutsağa Aralık '96'da saldıran faşist T.C.'nin kolluk güçleri 14 tutsağı yaralamış, Sivas'ta bayan tutuklular dayaktan geçirilmiş, birçok cezaevinde “sessiz katliam” politikasıyla ise birçok tutsağı katletmiştir!...

Basın açıklamasında ayrıca, genelde tüm cezaevlerinde, özelde ise Buca Cezaevinde insanca yaşam koşulları ve sağlık sorunları için bir dizi talepler öne sürülmektedir:

- Koşulların iyileştirilmesi için cezaevlerinde standartlara uygun revirlerin bulundurulması, acil müdahaleler için 24 saat görevli uzman hekim, hemşire ve sağlık memurunun bulundurulması,

- Revirlerin ve muayene odalarının belli periyotlarla Tabibler Odası'nın denetleyebilirliğinin sağlanması,

- Her ay düzenli olarak Tabibler Birliği merkezli organize edilen, İl Tabib odalarınca yürütülen gönüllü veya zorunlu, doktorların sağlık taramalarını

yapmasının sağlanması,
- Her altı ayda bir tüm tutuklulara Check-Up yapılmasının sağlanması,
- Bu konuda olanak yaratılması anlamında uluslararası kuruluşlarla ilişkiye geçilmesi,
- İlaçların zamanında ve devlet tarafından karşılanması,
- Cezaevi idaresinin ve jandarmanın keyfi uygulama ve tutumlarına son verilmesini sağlamak amacıyla ciddi girişimlerde bulunulması,

- Yaşam koşullarının iyileştirilmesi ve hijyen koşullarının sağlanması için ilgili yerlere girişimlerde bulunulması, bu durumun Tabibler Birliği merkezli organizasyonla Tabib Odaları tarafından belli periyotlarla denetlenebilmesinin koşullarının yaratılmasını, bu bağlamda daha aktif tutumlar izlenmesi,

- Verilen diyet raporlarına uygun olarak besin ihtiyaçlarının cezaevi idaresi tarafından karşılanması kuralına uyulmasının sağlanması ve takibinin yapılması,

- Sağlıksız ortamlarda hazırlanan ve besin değerleri düşük-yenmeyecek durumda olan yemeklerin -bazı cezaevlerinde olduğu gibi- kuru iye olarak tutsaklara verilmesi ya da iye bedelinin verilerek, tutsakların kendi gereksinimlerini kendilerinin karşılamasının sağlanması,

- Hastane ve doktor muayenesi sonucu yapılan tüm tetkiklerin sonuçlarıyla ilgili bilgilerin birer nüshasının muayeneye giden tutuklunun kendisine verilmesinin sağlanması,

Aslında bu önerileri artırmak mümkündür. Fakat bu güne kadarki süreçte birçok defa görüştüğümüz cezaevi yönetimi bu taleplerimizi reddetmekte “ödenek yok” gerekçesini öne sürmektedir.

Sessiz katliamın bizzat uygulayıcısı olan katliamcı çete devleti cezaevlerindeki tutsakları “ödenek olmadığı” gerekçesiyle katlederken, diğer taraftan da katliamlarını daha da üst boyutlara taşıyabilmek, daha fazla tutsağı katledebilmek için hücre tipi cezaevleri oluşturmak istemekte ve bunlar için de ödenek ayırmayı ihmal etmemektedir.

Cezaevlerindeki özgür tutsakları katletmek için yapılmak istenmekte olan hücre tipi cezaevlerinin ödeneginin nereden geleceği de çok açıktır. Bu ödenek bizlerin, biz işçi ve emekçilerin sırtından sömürülen vergilerle yaratılmakta ve yine bizleri katletmek için kullanılmaktadır.

Bu vahşi katliama dur diyebilecek, durdurabilecek yegane güç örgütlü mücadeledir.

**Cezaevlerindeki “SESSİZ” katliama hayır!
Zindanlar boşalsın tutsaklara özgürlük!**

1 Mayıs'ta zindan direnişi anması

Atılım, Alınteri, Kızıl Bayrak, Odak, Özgür Gelecek olarak 1 Mayıs mahallesi emekçi halk platformu kurduk. 21 Temmuz Pazartesi saat 20.00'de 1 Mayıs mahallesi merkezinde süresiz açlık grevi ve ölüm oruçları şehitlerini anmak için eylem kararı aldık. Aynı gün aynı yerde Tohum Kültür Merkezi'nin düzenlediği Aygün Uğur'un anması varmış. Onlarla anmayla eylemi bütünleştirmeyi konuştuk. Arkadaşlar da buna olumlu baktılar.

Gösteri, Grup Munzur'un türküleri eşliğinde kitlenin halaya durmasıyla başladı. Daha sonra, 1 Mayıs mahallesi emekçi halk platformu olarak kortej haline girip yürüyeceğimizi, basın açıklamasının ardından ise dağılacığımızı duyurduk. “Süresiz açlık grevi ve ölüm orucu şehitlerini selamlıyoruz!” yazılı pankartımızı açtık. Şehitlerin resimlerini ise kitlenin içindeki analar aldı. Yürüyüşe geçerken 500'e yakın bir kitle vardı. “Süresiz açlık grevi ve ölüm orucu şehitleri ölümsüzdür!”, “Anaların öfkesi katilleri boğacak!”, “Faşizme karşı omuz omuza!”, “Yaşasın devrim ve sosyalizm!”, “Kurtuluş devrimde sosyalizmde!”, “Sokağa, eyleme, özgürleşmeye!”, “Yaşasın devrimci dayanışma!”, “Birlik, mücadele, zafer!” sloganları sık ve gür bir tarzda atıldı. Yoğun polis önlemine rağmen eylem müdahale yaşanmadı. Bunda kuşkusuz devrimci dayanışmadan alınan gücün rolü büyüktü. Yürüyüşün bitişinde platformun ortak yazdığı basın açıklamasını okuduk. Ardından olaysız bir tarzda dağıldık.

Ankara'da süresiz açlık grevi ve ölüm orucu şehitlerini anma etkinlikleri

Ankara'da demokratik kitle örgütleri, sendika ve bazı siyasi partilerin katıldığı SAG ve ÖO'na yönelik anma törenlerinden biri, Yüksel Caddesi'nde basın açıklaması olarak yapıldı. Açıklamada “...Cezaevlerine yönelik saldırılar toplumun bütününe yönelmiş siyasi saldırılardır. Cezaevlerinde huzuru ve can güvenliğini sağlayamayan hatta tehdit eden bir ülke yönetimi, sokaktaki vatandaşın can güvenliğini de tehdit etmektedir. Politik muhalefeti yıpratmak ve sindirmek amacıyla seçilen ilk başlangıç cezaevleri olmaktadır. Bu nedenle biz, demokratik kitle örgütleri ve insan hakları savunucuları açısından sahip çıkılması ve dayanışılması gereken yerler cezaevleridir.” denildi.

Yaklaşık 85 kişilik bir kitleyle yapılan eylemde “Devrim şehitleri ölümsüzdür!”, “Anaların öfkesi katilleri boğacak!”, “Zindanlar boşalsın tutsaklara özgürlük” sloganları atıldı. Eylem alkış ve sloganlarla olaysız bir tarzda sona erdi.

Kavgamızda yaşıyorlar!

"Ey ölüm oruçlarına dalıp gidenler
zamani rüzgara salıp gidenler
Ne kırlarda direnen çiçekler
Ne kentlerde devleşen öfkeler
Henüz elveda demediler
Bitmedi daha sürüyor o kavga
Ve sürececek
Yeryüzü aşkın yüzü oluncaya dek"

Adnan Yücel

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak